ஸ்ரீ:

திருப்பாணாழ்வார் திருவடிகளே ஶரணம்

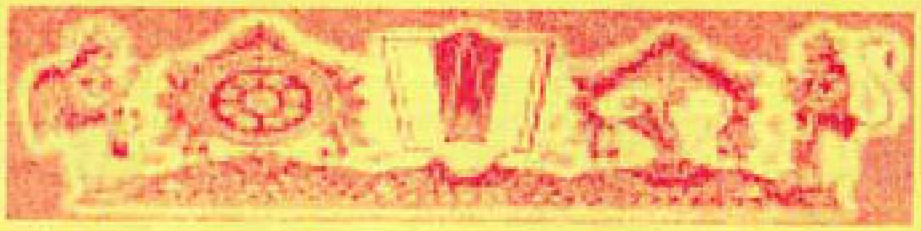

அமலனாதிபிரான் வ்யாக்$_2$யானங்கள்

பரமகாருணிகரான பெரியவாச்சான்பிள்ளையும்,
அழகியமணவாளப்பெருமாள்நாயனாரும்
அருளிச்செய்தவை-அரும்பதவுரையுடன் கூடியது.

ஸர்வஜித்-உத்திரம் 2008

Rs. 60/-

2601

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

அமலனாதிபிரான்
வ்யாக்$_2$யாநங்கள்

பரமகாருணிகரான
பெரியவாச்சான்பிள்ளையும்,
அழகியமணவாளப்பெருமாள்நாயனாரும்
அருளிய வ்யாக்$_2$யாநங்கள்
(அரும்பதவுரையுடன்)

பதிப்பாசிரியர் & கிடைக்குமிடம்

R.ரகுராமன்,M.A.,M.Phil.,
24/71.புத்தூர் அக்ரஹாரம், திருச்சி:620 017,

விலை: Rs. 60/-

ஆழ்வார் எம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே ஶரணம்

அடியேன் செய்யும் விண்ணப்பம்

''வேர்ச்சூடுமவர்கள் மண்பற்றுக்கழற்றாதாப்போலே ஜ்ஞாநியை விக்$_3$ரஹத்தோடே ஆத$_3$ரிக்கும்'' (ஶ்ரீவ.பூ$_4$-168) என்றார் லோகதே$_3$ஶிகன். ஜ்ஞாநியினுடைய ஜ்ஞாநபரிமளிதமான தே$_3$ஹத்தை ஆசைப்பட்டுக்கிடக்கும் எம்பெருமான் திருப்பாணாழ்வாரைத் திருமேனியோடே அங்கீ$_3$கரித்தான். இதுவே மற்றை ஆழ்வார்களைக் காட்டிலும் பாண்பெருமாளுக்குண்டான பெருமையாகும்.

பரமாசார்யரான ஆளவந்தார் தம்முடைய அந்திம த$_3$ஶையிலே, 'தஞ்சமாயிருப்பதொரு அர்த்த$_2$த்தை ப்ரஸாதி$_3$த்தருளவேணும்' என்று ப்ரார்த்தி$_2$த்த திருக்கோட்டியூர்நம்பி முதலானோர்க்கு, ''பெரியபெருமாள் திருவடிகளின் கீழே வீணையும் கையுமாய் ஸேவித்திருக்கும் திருப்பாணாழ்வார் விக்$_3$ரஹத்தை ஸத$_3$ா பாத$_3$ாதி$_3$கேஶாந்தமாக ஸேவித்துக்கொண்டிருங்கோள்'' என்றருளினார். பரமாசார்யவசநமே பரமப்ரமாணமாதலால் பாண்பெருமாளின் பாத$_3$ங்களே பாரோர்க்கு புகலென்று புலனாகிறது.

திருவரங்கத்தமுதனார் இராமாநுசநூற்றந்தாதியில்

(11)''சீரியநான்மறைச்செம்பொருள் செந்தமிழால் அளித்த பாரியலும் புகழ்ப் பாண்பெருமாள்'' என்றருளினார். எம்பெருமானாருக்கு முதலாழ்வார்களின் ஸம்ப$_3$ந்த$_4$த்தைக் கூறிய பிறகு, திருமழிசைப்பிரானது ஸம்ப$_3$ந்த$_4$த்தைக் கூறுவது க்ரமப்ராப்தமாயிருக்க, இடையே திருப்பாணாழ்வாரை ப்ரஸ்தாவித்ததன் காரணத்தை, 'ஆழ்வார்களின் தலைவரான நம்மாழ்வார் 'பாலேய் தமிழர்' என்று முதலாழ்வார்களைக் கூறியவுடன், 'இசைகாரர்' என்று திருப்பாணாழ்வாரைக் கூறியதால் அமுதனாரும் ஆழ்வாரை அடியொற்றுகிறார்' என்பர் ஆன்றோர். இப்பாட்டின் வ்யாக்$_2$யாநாவதாரிகையில் பிள்ளைலோகம்ஜீயர் '''இசைகாரர்' என்று நம்மாழ்வாராலே கொண்டாடப்பட்ட மஹா வைப$_4$வத்தையுடையவரான திருப்பாணாழ்வார்'' என்று கூறியிருப்பதாலும் இது ஸ்பஷ்டம்.

அழகியமணவாளப்பெருமாள் நாயனார் ஆசார்ய ஹ்ருத$_3$யத்திலே (85) ''புஷ்பத்யாக$_3$ போ$_4$க$_3$ மண்ட$_3$பங்களில் பணிப்பூவும் ஆலவட்டமும் வீணையுங்கையுமான அந்தரங்கரை முடிமன்னவனும், வைதி$_3$கோத்தமரும், மஹாமுநியும் அநுவர்த்தித்த க்ரமமும்...அறிவார்க்கிறே ஜந்மோத்கர்ஷாபகர்ஷங்கள் தெரிவது'' என்றருளிச்செய்தார். போ$_4$க$_3$மண்ட$_3$பமான திருவரங்கம் பெரியகோயிலிலே வீணையும்

கையுமாய் பெரியபெருமாளைப் பாடிய திருப்பாணரை, ப்ராஹ்மணோத்தமரான லோகஸாரங்க$_3$மஹாமுனிவர் தமது தோள்களில் எழுந்தருளப் பண்ணிக்கொண்டு வந்தமையால் எம்பெருமானுடைய அடியார்கள் எக்குலத்தோராயினும் உயர்ந்தவரே என்பது தெளிவாகிறது. பஞ்சமவர்ணத்திலே பிறந்திருந்தாலும் பாண்பெருமாள் பரமோத்க்ருஷ்டரே யாவார். வேதாந்தாசார்யர் கு$_3$ருபரம்பராஸாரத்தில் 'நம்பாணநாதன்' என்றருளிச்செய்தார்.

''மாயவனை மதுசூதனனை மாதவனை மறையோர் களேத்தும் ஆயர்களேற்றினை'' என்கிற பெரியாழ்வார் திருமொழி(4–10–10)ப்பாசுர வ்யாக்$_2$யாநத்தில் மணவாளமாமுனிகள் ''மறையோர்'' என்பது திருப்பாணாழ்வாரை என்று திருவுள்ளம் பற்றுகிறார். மேலும் உபதேசரத்தினமாலையில் 'நற்பாணன்' என்றும், ''வாய்த்த புகழ்ப் பாணர்'' என்றும் முநிவாஹநரைக் கொண்டாடுகிறார். பரமபத$_3$த்தில், ''ஏதத் ஸாமக$_3$ாயந் நாஸ்தே'' என்கிறபடியே ஸாமக$_3$ாநத்தாலே எப்போதும் எம்பெருமானை ஏத்தும் முக்தர்களிலே ஒருவர், ''அண்டர்கோன் அணியரங்கன்'' (அமலன்–10) என்கிறபடியே வைகுண்ட$_2$நாத$_2$ன் பெரியபெருமாளாகக் கோயிலிலே வந்து சாய்ந்தருளியவுடன், இங்கே திருப்பாணாழ்வாராகத் திருவவதரித்தார் என்று இவர் வைப$_4$வத்தை

அருளிச்செய்தார் பிள்ளைலோகம்ஜீயர்.

அநந்தாசார்யர் தாமருளிச்செய்த ப்ரபந்நாம்ருதத்திலே ''அயம் ஜக்$_3$ராஹ க்ருபயா ரங்கே$_3$ஶோ முநிவாஹநம்। ரங்க$_3$ஸ்த$_2$லஸ்ய முக்$_2$யத்வம் தேநாபூ$_4$த் தஸ்ய பூ$_4$தலே।। என்று பாண்பெருமாளைப் பெரியபெருமாள் கருணையோடு ஏற்றுக்கொண்டதனாலேயே உகந்தருளினநிலங்களிலே கோயில் (திருவரங்கம்) முதன்மையான தி$_3$வ்யதே$_3$ஶமாகக் கருதப்படுகிறது என்றார்.

திருப்பாணாழ்வார், பெரியபெருமாள் விஷயமாக 'அமலனாதிபிரான்' என்று தொடங்கிப் பத்துப் பாசுரங்களை அருளிச்செய்துள்ளார் என்பது அனைவரும் அறிந்ததேயாகும். மிகக்குறைந்த பாசுரங்களைப்பாடி மிகுந்த பெருமைபெற்ற ஆழ்வார் இவரேயாவார். இந்த அமலனாதிபிரானைப்பற்றி வேதா$_3$ந்தாசார்யர் ''வேதியர்தாம் விரித்துரைக்கும் விளைவுக்கெல்லாம்

ம்பெருமானுடைய திருவடிநிலைகளே என்பதனை ாரம்’ ‘துண்ட’ ‘கை’ என்று தொடங்கும் ாட்டுக்களின் முதலெழுத்துக்களினாலே காட்டினமை அமலனாதிபிரானுக்கேயுண்டான தனிச்சிறப்பாகும்.

இந்த அமலனாதிபிரானுக்கு வ்யாக்$_2$யாநமருளிச் ய்த பூர்வாசார்யர்கள் மூவர். அவர்களாவார்– ரியவாச்சான்பிள்ளை, அழகியமணவாளப்பெருமாள் யனார் மற்றும் வேத$_3$ாந்தாசார்யர் ஆவர். ரியவாச்சான்பிள்ளை அருளிச்செய்த வ்யாக்$_2$யாநம் ருக்கமானதாகவும், ஆழ்ந்தபொருள்களைத் ன்னகத்தே கொண்டதாகவும் உள்ளது. நாயனாருடைய யாக்$_2$யாநம் இதற்கு விவரணம் போலே மைந்துள்ளது. நாயனார் தமது வ்யாக்$_2$யாநத்தில் யெழுப்பிவிடையளிப்பதும், த்$_3$ருஷ்டாந்தங்கள் டுவதும், ஒருபாட்டிற்கும் அடுத்தபாட்டிற்கும் ங்க$_3$தி கூறுவதும், உவமைகள் கூறுவதும், மாயணம், ஸ்ரீரங்க$_3$ராஜஸ்தவம் முதலான ந்த$_2$ங்களிலிருந்து மேற்கோள்களை உத$_3$ாஹரித்து ளக்குவதும், ஐதிஹ்யநிர்வாஹங்கள் காட்டுவதும் ணி எண்ணி இன்புறத்தக்க வகையில் மைந்துள்ளன. இவ்வருடம் பெரியவாச்சான்பிள்ளை பதினான்காவது ஷஷ்ட்யப்$_3$த$_3$பூர்த்தியும், னாரின் 800ஆவது திருநக்ஷத்ரமும் நேரிட்டதால் விரு வ்யாக்$_2$யானங்கள் தற்போது பதிப்பித்து

வெளியிடப்படுகின்றன.

இந்நூலில், முதற்கண் ஆறுயிரப்படி கு$_1$ருபரம்பரையிலுள்ளபடியே திருப்பாணாழ்வார் வைப$_4$வம் அளிக்கப்பட்டுள்ளது. இக்காலத்தில், திருப்பாணாழ்வாரின் சரித்ரத்தைக் கூறும் நூல்களில், லோகஸாரங்க$_3$முனிவர் திருப்பாணாழ்வாரிடம் அபசாரப்பட்டதாகக் கூறப்படுகிறது. இது அழகிய மணவாளப்பெருமாள்நாயனாரின் அமலனாதிபிரான் வ்யாக்$_2$யாநத்தோடு முரண்பட்டதாகவுள்ளது. நாயனாரின் 'கொண்டல்வண்ணன்' பாசுர வ்யாக்யாநா வதாரிகையில், 'பெரியபெருமாள், 'என்னுடைய அடியார்கள் இழிகுலத்திலே பிறந்திருந்தாலும், அவர்கள் தொழத்தக்கவர்களே' என்று ஏகாந்தத்திலே உபதே$_3$ஶித்திருந்தபடியாலும், ஆழ்வார்களின் பாசுரங்களாலே அடியார்களின் ஏற்றத்தைக் கேட்டிருந்தபடியாலும் லோகஸாரங்க$_3$முநிவர் எம்பெருமான் நியமித்தவுடனேயே சென்று திருப்பாணரை ஶிரஸாவஹித்துக்கொண்டு வந்தார்' என்று பொருள்படக்கூறப்பட்டுள்ளது (பக்கம்150,151). ப$_1$க வத்$_3$வசநத்தால் ப$_4$ாக$_3$வதர்களின் பெருமையைக் முன்பே கேட்டிருந்த லோகஸாரங்க$_3$முனிவர் பாண்பெருமாளிடம் அபசாரப்பட ப்ரஸக்தியில்லை. திருப்பாணாழ்வார் மாநஸாநுப$_4$வம் பண்ணுபவராதலால், மநநபரரான முனிவரையிட்டு அவரை

யழைத்துக்கொண்டதாகவே அவ்விடத்து வ்யாக்₂யாநத்தில் கூறப்பட்டுள்ளது.

மணவாளமாமுனிகளுக்குப் பிற்பட்ட காலத்தில் எழுதப்பட்ட ப்ரபந்நாம்ருதம் முதலிய நூல்களிலேயே லோகஸாரங்க₃முனிவர் அபசாரப்பட்டதாகக் கூறும் இக்கதை காணப்படுகிறது. ப்ராசீன க்₃ரந்த₂மான தி₃வ்யஸூரிசரிதத்தில் இக்கதை கூறப்படவில்லை. வடிவழகியநம்பிதா₃ஸரின் ஆழ்வார்கள் வைப₄வ நூலிலும் இது சொல்லப்படவில்லை. ஆறாயிரப்படி கு₃ருபரம்பராப்ரபா₄வப்பதிப்புகளில் திருப்பாணாழ்வார் வைப₄வத்தில் இரண்டு பாட₂ங்கள் காட்டப்பட்டுள்ளன. அடைப்புக்குறிக்குள் அச்சிடப்பட்டுள்ள இக்கதை எல்லாப்ரதிகளிலும் இல்லை என்பது அடிக்குறிப்பினால் உணரலாகிறது. ஆகவே இக்கதையினை ப்ரக்ஷிப்தம் என்றே கொள்ளத்தகும். ''சொல்லுமவிடு கருதியாம்'' (ஞானஸாரம்-40) என்கிறபடியே நமக்கு பூர்வாசார்யர்களின் ஸ்ரீஸூக்திகளே வேத₃த்திற்கு ஸமமான ப்ரமாணமாகும். பூர்வாசார்ய வசநவிருத்₃த₄மாக பிற்காலத்தவர்களால் புனையப்பட்ட இக்கதை அநாத₃ரணீயமேயாகும் என்பது அடியேனுடைய அபி₄ப்ராயமாகும். ஆதலால் ஆறாயிரப்படி கு₃ருபரம்பரையின் திருப்பாணாழ்வார் வைப₄வத்தில் உள்ள ஶுத்₃த₄பாட₂த்தையே இந்நூலில்

கொடுத்துள்ளோம். அதனையடுத்து பெரியவாச்சான் பிள்ளை வைப₄வத்தைச் சேர்த்துள்ளோம். யதீந்த்ரப்ரவணப்ரப₄ாவம் மற்றும் பெரியதிருமுடியடைவு ஆகிய நூல்களிலுள்ள சொற்றொடர்களைத் தொகுத்து நாயனார் வைப₄வத்தை அளித்துள்ளோம். அமலனாதிபிரான் வ்யாக்₂யாநத்தின் பழையபதிப்புகளைப் பார்த்து பாடபே₄த₃ங்களை இப்புத்தகத்தின் இறுதியில் இணைத்துள்ளோம்.

ஸ்வாமி எம்பெருமானாராலே ‘எங்கள் ஆழ்வானே’ என்று உகந்து அபி₄மாநிக்கப்பட்ட ஸ்ரீவிஷ்ணுசித்தாசார்யரின் திருவம்ஶத்திலுதித்தவராய், திருவெள்ளறை ஸந்நிதி₄யின் முதல்தீர்த்தகாரராய், கோயில் நாலாயிரஅத்₄யாபகராய் எழுந்தருளியுள்ள அஸ்மத₃ாசார்யர் அம்மாள் ஸ்ரீ.உவே.ஸௌம்ய நாராயணாசார்ய ஸ்வாமி இந்நூலினைச் சிறந்தமுறையில் வெளியிட பல்வகையிலும் உதவிபுரிந்தார். அவருக்கு ‘தலையல்லால் கைம்மாறிலேனே’ (நாச்.திரு.5–6) என்று அடியேனுடைய க்ருதஜ்ஞதையைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

என்னையுமெங்கள் குடிமுழுதாட்கொண்ட மன்ன(பெரியாழ்.திரு.2–5–1)ராய், பணிமானம் பிழையாமே அடியேனைப் பணிகொண்ட(திருவாய்.4–8–2)வராய், ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸுத₃ர்ஶந பத்ராதி₄பராய்,

அஸ்மஜ்ஜ்ஞாநாசார்யருமாயுள்ள ஸுத$_3$ர்ஶநர் ஸ்ரீ.உ.வே.க்ருஷ்ணஸ்வாமி அய்யங்கார் ஸ்வாமி "உபந்யாஸங்களை செவிமடுக்கும் ஶ்ரோதாக்கள், கேட்டவர்த்த$_2$ங்களை மறந்துவிடக்கூடுமாதலால், உபந்யாஸம் பண்ணுதலாகிற வாசிககைங்கர்யத்தைக் காட்டிலும் பூர்வாசார்யக்$_3$ரந்த$_2$ப்ரகாஶந கைங்கர்யமே சாலச்சிறந்ததாகும்" என்று அஸக்ருத் அருளிச்செய்வர். ஸுத$_3$ர்ஶநர் ஸ்வாமியின் அநுக்$_3$ரஹமும், அவரோடு அடியேனுக்குள்ள நெருங்கிய ஸம்ப$_3$ந்த$_4$முமே இந்நூல் வெளிவருவதற்கு மூலகாரணமாதலின், ஸுத$_3$ர்ஶநர் ஸ்வாமியின் பாத$_3$கமலங்களைப் பணிந்து நிற்கிறேன்.

மணவாளமாமுனிகளின் பூர்வாஶ்ரம திருவம்ஶ்யராயும், அடியேனுடைய ஜ்ஞாநாசார்யர்களுள் ஒருவராயுமுள்ள கோமடம் ஸ்ரீ.உ.வே. ஸம்பத்குமாராசார்ய ஸ்வாமி, அடியேனுக்கு அமலனாதிபிரான் வ்யாக்$_2$யாநங்களைக் காலக்ஷேபம் ஸாதிக்கும்போதே, முந்தைய அமலனாதிபிரான் வ்யாக்$_2$யாந பதிப்புகளில் புகுந்திருந்த அச்சுப் பிழைகளைச்சுட்டிக்காட்டியது, இப்பதிப்பின் போது அடியேனுக்கு மிகவும் உபயோக$_3$மாகவிருந்தது. மேலும் இந்த ஸ்வாமியே பெரியவாச்சான்பிள்ளை வ்யாக்$_2$யாந ஸ்ரீகோஶங்களிலிருந்த பாட$_2$பே$_4$த$_3$ங்களைப் பரிஶீலநம் செய்து, ஶுத்$_3$த$_4$பாட$_2$த்தை

அறிவதற்கும் துணைபுரிந்தார். ஆதலால், தாளும் தடக்கையும் கூப்பிப் பணி(திருவாய்.3–7–2)ந்து அவருக்கு அடியேனுடைய த₄ந்யவாத₃ங்களைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

இந்நூலின் அச்சுத்தாள்களை, தாமாகவே முன்வந்து திருத்திக்கொடுத்த அடியேனுடைய ஸம்ஸ்க்ருதாத்₄யாபகர்களுள் ஒருவரான கோயிலாத்தான் ஸ்ரீ.உ.வே.விஜயராக₄வாசார்ய ஸ்வாமிக்கும், கலையறக்கற்ற(திருமாலை–7)வரான ஸ்ரீ.உ.வே. ப₄ரதரகு₄பதி ஸ்வாமிக்கும் அடியேனுடைய க்ருதஜ்ஞதையைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

ஶுத்₃த₄பாட₂த்தையறியும்படி பழைய பதிப்புகளின் நகல்களைக் கொடுத்துதவிய ஸ்வாமிகள் அனைவருக்கும் அடியேனது நன்றி உரித்தாகுக.

'ஶ்ரேயாம்ஸி ப₃ஹூவிக்₄நாநி ப₄வந்தி' என்கிறபடியே எண்ணற்ற இடையூறுகள் ஏற்பட்டபோதிலும் தடைக்கற்களையே படிக்கற்களாகக் கொண்டு இந்நூலினை நன்முறையில் கணினி எழுத்துக்களில் வடிவமைத்துக்கொடுத்த மிக்கசீர்த் தொண்ட(பெரிய திரு. 11–1–9)ரான ஸ்ரீ.உவே. ஆராவமுதய்யங்கார் ஸ்வாமியைக் குறித்து 'எந்நன்றி செய்தேனா என்நெஞ்சில் திகழ்வதுவே'(திருவாய்.10–6–8) 'உனக்கோர் கைம்மாறு நான்

K

ஒன்றிலேன்'(திருவாய்.5-7-10) என்று அநுஸந்தி$_4$த்து நிற்கிறேன்.

உறையூர் நாச்சியார் சேர்த்தி படத்தை அளித்த அட்வகேட் ஸ்ரீ.உ.வே.கோ$_3$விந்த$_3$ராஜன் ஸ்வாமிக்கும், அவ்வப்போது உதவிய சிரஞ்ஜீவி. சக்ரவர்த்திக்கும் அடியேனுடைய நன்றியை தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். இந்நூலினை நன்முறையில் அச்சடித்துக்கொடுத்த ஆர்.என்.ஆர். பதிப்பக உரிமையாளருக்கும் எமது நன்றியுரித்தாகுக.

ஸர்வஜித்
பங்குனி உத்திரம்
21-3-2008.

ராமாநுஜதா$_3$ஸன்,
ஆர்.ரகு$_4$ராமன்.
(பாலாஜி)

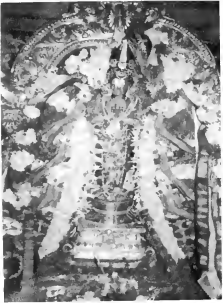

திருப்பாணாழ்வார் - உறையூர்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாயநம:

திருப்பாணாழ்வார் வைபவம்

(ஆறாயிரப்படி கு₃ருபரம்பராப்ரப₄ாவம்)

ஸ்ரீலோகஸாரங்க₃ மஹாமுநீந்த்₃ர
ஸ்கந்த₄ாதி₄ருட₄ம் கலயாமி நித்யம் ।
களங்க₃ஹீநம் கமநீயப₄க்தம்
கவீஸ்வரம் க₃ாயகஸார்வபெ₄ளமம் ॥

ஸ்ரீவேலாப்₃த₃விநிர்க்₃க₃மே கலியுகே₃
ஸம்வத்ஸரேது₃ர்மதெள
ப₄ாநெள வ்ருஶ்சிகப₄ாஜி பஞ்சமதி₃நே
தாரே பு₃த₄ஸ்யோத்தமே ।
ரோஹிண்யா ஸஹிதே லஸத்யுடு₃பதெள
க்ருஷ்ணே த்₃விதீயே திதெ₂ள
ஸஞ்ஜஜ்ஞே முநிவாஹநஶ்சரணயோர்
யோ ரங்கி₃ணோऽந்தர்த₃தே₄ ॥

திருப்பாணாழ்வார் திருவவதாரக்ரமம் இருக்கும் டி எங்ஙனேயென்னில்:– “காவேரீதோயமாஸ்ரித்ய வாதோ யத்ர ப்ரவர்த்ததே – தத்₃தே₃ஶவாஸிநாம் முக்தி: கிமு தத்தீரவாஸிநாம்” என்று சொல்லுகிற டியே ஸ்வப்ரவாஹஸ்பர்ஶமருத்ஸம்ப₃ந்த₄த் தாலே முக்திதரவல்ல நீர்மையையுடைத்தான திருக்காவேரிக் கரையிலே நிசுளாபுரி என்று சொல்லப்பட்டதாய்

மாடகூடப்ராஸாதே₃பஶோபி₄தமான உறையூரிலே, ஸௌர்யவம்ஶ ப்ரதீ₃பனை சோளபூ₄பதி த₄ர்மமாக ப்ருதி₂வீபரிபாலநம் பண்ணுநிற்கச்செய்தே, க்ஷீரார்ணவராஜனிடத்தே பிராட்டி ப்ராது₃ர்ப்₃ப₄வித்தருளினைப்போலே நம்பெருமாளிடத்தே ஏகாக்₃ரசித்தனை த₄ர்மவர்மாவாகிற சோளனுக்குக்கந்யகையாய் நீளாம்ஶஜையான உறையூர்நாச்சியார் திருவவதரித்தருள, சோளராஜாவும், ஸ்ரீஜநகராஜன் பிராட்டியை ப்ரீதியோடே எடுத்து வளர்த்தாப்போலே உவப்போடே வளர்க்க வளர்ந்தருளுகிற நாச்சியார், பா₃லக்ரீடை₃யிலும் நம்பெருமாளையல்லது வேறொரு விளையாட்டறியாதவளாய் ஸகி₂களோடே கூடி விஹரித்து வளர்ந்தவள், ப்ராப்தயௌவநையான பின்பு, ஒருநாள் உத்₃யாநவநத்திலே ஸகி₂களோடே கூட டோ₃லாலீலையாய் விஹரியாநிற்க "வேட்டையாடிவருவானை விருந்தாவனத்தே கண்டோமே" (நாச்.திரு.14–9) என்கிறபடியே நம்பெருமாள் அங்கே ம்ருக₃யாவிஹாரபரராயெழுந்தருள, கண்டு மையலேறி மோஹித்து ஊரேவந்து, ஸ்வபிதாவான சோளராஜாவைக் குறித்து 'நம்பெருமாளையல்லது வேறொரு புருஷனுக்கு வாழ்க்கைப்படேன்' என்னை அவருக்கே உத₃கம்பண்ணிக் கொடும்' என்ன, சோளராஜாவும் அதிஸந்துஷ்டனாய் நம்பெருமாள் ஸந்நிதி₄யிலே சென்று அச்செய்தியை விண்ணப்பஞ் செய்ய, பெருமாளும் 'நாமே பாணிக்₃ரஹணம் பண்ணுகிறோம்; நமக்கே உத₃கம் பண்ணிக்கொடும்'

என்று நியமிக்க ராஜாவும் ஸந்துஷ்டனாய்த் *துமிலமெழப் பறைகொட்டித் தோரணம்நாட்டி (பெரியாழ். திரு. 3–8–3) அரங்கமாநகரை அலங்கரித்துப் பெரிய ப்ரீதியுடனே *பெருப்பெருத்த கண்ணாலஞ்செய்து (பெரியாழ். திரு. 3–7–10) நாய்ச்சியாரை உத3கம்பண்ணிக்கொடுக்க, பெருமாளும் ஜநகராஜன் திருமகளை உத்3வாஹம் பண்ணினாப்போலே உவப்போடே திருமணம்புணர, ராஜாவும் பொன்னரிசி முந்நூற்றறுபது ப4ாரமும், அதுக்குத்தக்க முத்துமாணிக்கமயமான நவரத்நோபஹாரமும், நிரவதி4கவஸ்த்ராப4ரணங்களும் கோ3கஜாஶ்வ தா3ஸீவர்க்3க3ங்களும் குறைவறக் கொடுத்தும், ஸர்வத்திலும் பர்யாப்தி பிறவாமையாலே தன் ஸர்வஸ்வத்தையும் நம்பெருமாளுக்கே ஸமர்ப்பித்து வாழுங்காலத்திலே, ‘உறந்தை’ என்கிற அந்த உறையூரிலே கார்த்திகை மாஸத்தில் ரோஹிணீ நக்ஷத்ரத்திலே “குலந்தாங்குசாதிகள் நாலிலும் கீழிழிந்து” என்று சொல்லப்பட்ட பஞ்சமவர்ணத்திலே ப்3ராஹ்மணவேள்விக்குறை முடித்த ப4ாக3வதரைப் போலே ஸ்ரீவத்ஸாம்ஶராகத் திருப்பாணாழ்வார் அவதரித்தருளினார். ‘அத2 தத்ர குலேSந்திமே ரமாரமணோரஸ்ஸ்தி2தலாஞ்சநாம்ஶஜ: । ஸமஜாயத பாணஸம்ஜ்ஞகஸ்ஸுகவி: கார்த்திகமாஸி வைத4பே4” என்று தி3வ்யஸூரிசரிதத்திலே சொல்லிற்றிறே.

“ஜாயமாநம் ஹி புருஷம் யம் பஶ்யேந்

மது$_4$ஸூத$_3$ந: ஸாத்விகஸ்ஸ து விஜ்ஞேயஸ் ஸ வை மோக்ஷார்த்த$_2$ சிந்தக:''(பா$_4$ர.ஶாந்தி 358–73) என்கிறபடியே எம்பெருமான் இவர்க்கு ஜாயமாநகடாக்ஷத்தைப் பண்ணுகையாலே கேவலஸத்த்வகு$_3$ணப்ரசுரராய், *சேமமுடை நாரத(பெரியாழ்.திரு.4–9–5)ரைப்போலேவும், ''நிக்$_3$ரஹாந் தாரயாஸ் மாத்$_3$வை தேந கீ$_3$தப$_2$லேந மாம் । ஏவமுக்த்வா து சண்டா$_3$ளம் ராக்ஷஸஶ் ஶரணங்க$_3$த:'' என்கிறபடியே ஶரணாக$_3$தனை ப்$_3$ரஹ்மரக்ஷஸ்ஸைக் குறித்து ''யந்மயா பஶ்சிமம் கீ$_3$தம் ஸ்வரம் கைஶிகமுத்தமம் । ப$_2$லேந தஸ்ய ப$_4$த்$_3$ரம் தே மோக்ஷயிஷ்யாமி கில்பி$_3$ஷாத்'' என்று கைஶிக புராணத்தில் யாக$_3$தோ$_3$ஷம் பரிஹரித்த பா$_4$க$_3$வதரைப் போலவும் ப$_4$க$_3$வத்$_3$கா$_3$நவித்$_3$யைக்கு ஸார்வபௌ$_4$மராய் *பரமாத்மனைச் சூழ்ந்திருந்து (திருப்பல்–12) ஸாமகா$_3$நம் பண்ணும் நித்யஸூரிகளிலேயொருவர் வந்தவதரித்தாரோவென்று சொல்லலாம்படியான தி$_3$வ்யசரிதங்களையுடையராய், மோக்ஷார்த்தி$_2$யான இப்பாண்பெருமாள், ஸ்வவர்ணாநுகூலமாக இரண்டாற்றுக்கும் நடுவே தாம் மிதியாமே தென்னாற்றின் தென்கரையிலே திருமுகத்துறைக்கெதிரே ''தொழுமத்திசையுற்று நோக்கியே'' (திருவாய்.6–5–5)என்கிறபடியே *திருவரங்கமேயான் திசை (முதல்.திருவ–6)யை நோக்கி தூ$_3$ரநின்று *வலந்தாங்கு சக்கரத்தண்ணல் மணிவண்ணற்காளென்றுள் கலந்து (திருவாய்.3–1–9) வீணையும்

கையுமாய்த் *திருப்புகழ்கள் பலவும் பாடி(பெருமாள். திரு.1–9)க்கொண்டு “சிந்திக்கும் திசைக்கும் தேறும் கைகூப்பும்” (திருவாய்.7–2–5) என்கிறபடியே பெரியபெருமாளை அநவரதபா$_4$வனை பண்ணிப் போருகையாலே “ததோ மே தத்$_3$க$_3$தம் மந:” என்கிறபடியே பெரியபெருமாளும் இவர்பக்கல் *உவந்த திருவுள்ளத்தராக, அவ்வளவிலே ‘நாச்சியாரும் பெருமாளுடனே ‘நமக்கு அந்தரங்க$_3$ரான இப்பாண்பெருமாள் புறம்பேநிற்கப் பெறுமோ?’ என்று விண்ணப்பஞ்செய்ய, பெரிய பெருமாளும் இவரைப்பலகால் அருள்பாடிட்டுப் போகவிட்ட விடத்திலும் இவர் ஸ்வருபத்தால்வந்த நைச்யத்தாலும், ஸ்வவர்ணத்தால்வந்த நைச்யத்தாலும் பிற்காலித்துக் கடுநடையிட்டு அகல்கிற வளவிலே பெரியபெருமாள் பின்னையும் இவர் பக்கலுள்ள க்ருபாதிஶயத்தாலும், தன் நிரங்குஶ ஸ்வாதந்த்ர்யத்தாலும் ஸ்ரீலோகஸாரங்க$_3$ மஹாமுநீந்த்$_3$ரரைப் பார்த்து ‘நமக்கு அந்தரங்க$_3$ரான பாண்பெருமாளை நீர் நெகிழ நினையாதே அவரை உம்முடைய தோளிலேகொண்டு நம்பக்கல் அழைத்துக் கொண்டுவாரும்’ என்று ஸ்வப்நமுகே$_2$ந நியமித்தருள, அவரும் விடிவோரை எழுந்திருந்து “அத்$_3$ய மே ஸப$_2$லம் ஜந்ம ஸுப்ரபா$_4$தா ச மே நிஶா” (வி.பு.5–17–3)என்கிறபடியே ‘இற்றைவிடிவு எனக்கு நல்விடிவாச்சுது’ என்று ஸ்வப்நத்தை நிஶ்சயித்து மிகவும் ஹ்ருஷ்டராய் *தோதவத்தித் தூய்மறையோ (பெரியாழ்.திரு.4–8–1)ருடனே திருமுகத்துறையிலே

*நாட்காலேநீராடி(திருப்பாவை–2) நித்யாநுஷ்டா$_2$நம் செய்தருளி, "ஸுதூ$_3$ரமபி க$_3$ந்தவ்யம் யத்ர ப$_4$ாக$_3$வதஸ்ஸ்தி$_2$த:" என்கையாலே, இவ்வாழ்வார் அதிதூ$_3$ரத்திலே நின்று *யாழினிசை வண்டினங்கள் ஆளம் வைக்குமரங்க((பெரியாழ்.திரு.4–8–6))த்தலத்தை நோக்கி நித்யமாக ஸேவித்து ஸ்தோத்ரம் பண்ணிக் கொண்டு நிற்கிறவிடத்தேற எழுந்தருளி, இப்பாண் பெருமாள் திருவடிகளிலே தாளும் தடக்கையும்கூப்பி தண்டம் ஸமர்ப்பித்து 'நம்பெருமாள் தேவரீரை எழுந்தருளப் பண்ணுவித்துக்கொண்டு வரவேணு-மென்று அடியேனை நியமித்தருளினார்" என்று விண்ணப்பஞ்செய்ய, ஆழ்வாரும் "குலந்தாங்கு சாதிகள் நாலிலுங்கீழிழிந்து"(திருவாய்.3–7–9) என்றும், "குலங்களாய வீரிரண்டிலொன்றிலும் பிறந்திலேன்"(திருச்சந்த.90) என்றும், "நீசனேன் நிறைவொன்றுமிலேன்"(திருவாய்.3–3–4) என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஸ்வநைச்யத்தை முன்னிட்டுப் பிற்காலித்துத் *திருவரங்கப் பெருநக(பெருமாள்.திரு 1)ரை நான் மிதிப்பேனோ? என்ன, ஸ்ரீலோகஸாரங்க மஹாமுநிகளும் 'ஆகில் அடியேனுடைய தோளின் மேலே எழுந்தருளும்; பெருமாள் அருள்பாடிட்ட ருளினபடியே எழுந்தருளுவித்துக்கொண்டு போகிறேன்' என்ன ஆழ்வாரும் "செய்த்தலையெழு நாற்றுப் போல் அவன் செய்வன செய்து கொள்ள" (பெரியாழ்.திரு 3–7–9) என்கிறபடியே *அவன்செய்யும் சேமத்தை எண்ணித் தெளிவுற்

(திருவாய்.7–5–10)ந்யஸ்தப$_4$ரராய் நிற்க, ஸ்ரீலோகஸாரங்க$_3$ மஹா முநீந்த்$_3$ரரும் முக்தனாய்ப் போமவனை ஆதிவாஹிகர் எழுந்தருளுவித்துக்கொண்டு திருமாமணி மண்டபத்தேறப் போமாப்போலே ஆழ்வாரைத் தம் திருத்தோளின் மேலே எழுந்தருளுவித்துக்கொண்டு, அழகியமணவாளன் திருமண்டபத்துக்கு அவ்வருகே புகுர, பெரியபெருமாளும் தம்முடைய தி$_3$வ்யமங்கள விக்$_3$ரஹத்தை நித்யத$_3$ரித்$_3$ரனுக்கு நிதி$_4$ காட்டுவாரைப் போலே இவருக்குக் காட்டிக்கொடுக்க "கிரீடகேயூரகரத்நகுண்ட$_3$லப்ரலம்ப$_3$ முக்தாமணிஹார பூ$_4$ஷிதம்। விஶாலவக்ஷஸ்த$_2$ல ஶோபி$_4$கௌஸ்துப$_4$ம் ஶ்ரியா ச தே$_3$வ்யாத்$_4$யுஷிதோரு வக்ஷஸம் । ப்ரதப்தசாமீகரசாருவாஸஸம் ஸுமேக$_2$லா நூபுர ஶோபி$_4$தாங்க்$_4$ரிகம் । ஸுவர்த்துநீஜாதம்ருணாள கோமளம் த$_3$தா$_4$நமச்ச$_2$ச்ச$_2$வியஜ்ஞஸூத்ரகம் । பு$_4$ஜோபதா$_4$நம் ப்ரஸ்ருதாந்யஹஸ்தகம் நிகுஞ்சிதோத்தாநிதபாத$_3$யுக்$_3$மம் । ஸுதீ$_3$ர்க்க$_4$முத்$_3$பா$_3$ஹுமுத$_3$க்$_3$ரவேஷம் பு$_4$ஜங்க$_3$தல்பம் புருஷம் த$_3$த$_3$ர்ஶ" (ஹஸ்திகிரி மாஹாத்ம்யம்)என்று சொல்லுகிறபடியே ப்$_3$ரஹ்மாதி$_3$ஸகல சேதநராலும் ஸேவ்யமாநரான *அரங்கத்தரவணைப் பள்ளியானை(பெரியாழ்.திரு.4–1–1) ஸேவிக்கப் புகுந்த ஆழ்வார் மாதாவினுடைய ஸர்வாவயவங்களும் கிடக்கச்செய்தே ஸ்தநந்த$_4$ய ப்ரஜை மூலையிலே வாய் வைக்குமாபோலே ஶேஷிபக்கல் ஶேஷபூ$_4$தன் இழியுந்துறை

திருவடிகளாகையாலே “அரங்கத்தம்மான் திருக்கமல பாதம் வந்தென் கண்ணினுள்ளன வொக்கின்றதே” (அமலன்–1) என்கிறபடியே ஶேஷித்வபோ₄க்₃யத்வோபாயத்வங்கள் குறைவற்ற திருவடிகளேயிறே முந்துறப் பற்றிற்று; “அரங்கத்தம்மான்” என்கையாலே ஶேஷித்வமும், “கமலம்” என்கையாலே போ₄க்₃யத்வமும், “பாதம்” என்கையாலே உபாயத்வமும் சொல்லிற்று; பெரியாழ்வாரும் இப்படியிருந்துள்ள திருவடித்தாமரைகள் முதலாகத் *திருப்பாதகேசத்தை விருப்பாலுரைத் (பெரியாழ். திரு.1–2–21)தநுப₄வித்தாப்போலே இவரும் இருளகற்று மெரிகதிரோன் மண்டலத்தூடேற்றி வைத்து ஏணி வாங்கி அருள்கொடுத்திட்டடியவரை ஆட்கொள்வா(பெரியாழ்.திரு.4–9–3)னை பெரிய பெருமாளுடைய தி₃வ்யமங்க₃ள விக்₃ரஹத்தை பாதா₃தி₃கேஶாந்தமாக அநுப₄வித்து அவ்வநுப₄வஜநிதப்ரீத்யதிஶயத்தாலே தாம் பத்தும் பத்தாக அநுப₄வித்தபடிக்கு “அமலனாதிபிரான்” என்கிற தி₃வ்யப்ரப₃ந்த₄த்தை பிற்பாடரும் அநுஸந்தி₄த்து உஜ்ஜீவிக்கும்படி உபகரித்தருளி லோகத்தை வாழ்வித்தருளி மிகவும் உகப்போடே நிற்க, பெரியபெருமாளும் வேர்சூடுமவர்கள் மண் பற்றுக் கழற்றுதாப்போலே அத்திருமேனியோடே அங்கீ₃கரித்தருள, ஆழ்வாரும் அகி₂லரும் காணும்படி *அணியரங்கன்(அமலன்–10)திருவடிகளிலே அந்தர்ப₄வித் தருளினார்.

திருப்பாணாழ்வார் வைப₄வம் நிறைவுபெற்றது

ஸ்ரீ:

ஆழ்வார்எம்பெருமானார்ஜீயர் திருவடிகளே
ஸரணம்

பெரியவாச்சான்பிள்ளை வைப$_4$வம்

ஸ்ரீமத்க்ருஷ்ணஸமாஹ்வாய நமோயாமுநஸூநவே।
யத்கடாக்ஷைகலக்ஷ்யாணாம் ஸுலப$_4$ஃஸ்ரீத$_4$ரஸ்ஸதா$_3$॥

'ஸ்ரீக்ருஷ்ணர்' என்னும் இயற்பெயரையுடைய பெரியவாச்சான்பிள்ளை சோழமண்டலத்தில் ஸங்கநல்லூரில் ஸர்வஜித் என்கிற ஸம்வத்ஸரத்திலே ஆவணி மாஸம் க்ருஷ்ணாஷ்டமீ ரோஹிணியன்று ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய அம்ஸமாய் பூர்வஸிக$_2$ ஸ்ரீவைஷ்ணவகுலத்திலே யாமுநதே$_3$ஸிகருக்கும், நாச்சியாரம்மங்காருக்கும் திருக்குமாரராகத் திருவவதரித்தருளினார். பெரியதிருமுடியடைவில் இவருக்கு "ஆசார்யர் நம்பிள்ளை, திருவாராத$_4$நம் க்ருஷ்ண விக்$_3$ரஹம், இருப்பிடம் கோயில், இவர் செய்தருளின க்$_3$ரந்த$_2$ங்கள் திருவாய்மொழி வ்யாக்$_2$யாநம் இருபத்து நாலாயிரப்படி, மற்ற ப்ரபந்த$_4$ங்களுக்கு வ்யாக்$_2$யாநங்கள், பரந்தரஹஸ்ய விவரணம், மாணிக்கமாலை, நவரத்நமாலை, ஸகலப்ரமாணதாத்பர்யம், உபகாரரத்நம், க$_3$த்$_3$யத்ரய வ்யாக்$_2$யாநம், ஆளவந்தார் ஸ்தோத்ரவ்யாக்$_2$யாநம், அப$_4$யப்ரத$_3$ாநவ்யாக்$_2$யாநம், சரமரஹஸ்யம், அநுஸந்த$_4$ாந ரஹஸ்யம், நிகமனப்படி." என்று கூறப்பட்டுள்ளது.

திருமழிசை அண்ணாவப்பங்கார்ஸ்வாமி தம்முடைய பழநடைவிளக்கத்தில் ''விஶிஷ்டாத்₃வைத ஸித்₃தா₄ந்தத்திலேயிருந்து ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களாயிருக்குமவர்களுக்குத் திருப்பல்லாண்டு முதலான தி₃வ்யப்ரப₃ந்த₄மொழிய வேறு க₃தியில்லை. பூர்வாசார்யஸம்ப்ரதா₃யபரம்பரையாலே வந்த தி₃வ்யப்ரப₃ந்த₄தாத்பர்யங்களையறிகைக்குப் பெரியவாச்சான்பிள்ளை செய்தருளின வ்யாக்₂யாநங்களையொழிய வேறு க₃தியில்லை. ஆகையால் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களெல்லாரும் பெரியவாச்சான்பிள்ளை ஸம்ப₃ந்த₄ம் பெற்று அவருக்கு ஶிஷ்யகோடியாயிருப்பர்கள்'' என்றருளிச் செய்துள்ளார்.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை பின்புள்ளவைக்கும்
தெரியவியாக்கியைகள் செய்வால் – அரிய
அருளிச்செயற்பொருளை ஆரியர்கட்கிப்போ
தருளிச்செயலாய்த் தறிந்து (உபதேசரத்தினமாலை–46)

என்று மணவாளமாமுனிகள் அருளிச்செய்தபடியே அருளிச்செயலின் அதிது₃ர்க்₃ரஹமான அர்த்த₂ங்களை பின்புள்ளாரனைவரும் பரமகாருணிகரான பெரியவாச்சான்பிள்ளையின் வ்யாக்₂யாந விஶேஷங்களாலே நன்றாகவறிந்து, இன்றளவும் ஆசார்யபத₃ம் நிர்வஹிக்கிறார்கள்.

வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளையைப் போலல்லாமல் 'நம்பிள்ளை தம்முடைய நல்லருளால் ஏவியிட' என்று

ஆசார்ய நியமநமடியாக வ்யாக்₂யாநங்கள் அருளினமை இவருக்கு ஏற்றமாகும். இவரொருவரே நாலாயிரதி₃வ்யப்ரப₃ந்த₄ம் முழுவதற்கும் வ்யாக்₂யாநம் அருளிச்செய்தார். "ஶட₂கோபவாங்மயமான திருவாய்மொழியொழிந்த திருப்பல்லாண்டு தொடங்கித் திருமடல்களீறாகவுண்டான தி₃வ்யப்ரப₃ந்த₄ங்கள் இருபத்துமூன்றுக்கும் தம்முடைய பரஸம்ருத்₃த்₄யைக ப்ரயோஜநதையாலே ஸுஸ்பஷ்டமாம்படி வ்யாக்₂யாநம் செய்தருளினர்" என்று பிள்ளைலோகம் ஜீயர், உபதேசரத்தினமாலை (46) வ்யாக்₂யாநத்திலே அருளிச்செய்துள்ளார்.

அத்₃வைதியான அப்பையதீ₃க்ஷிதரிடத்திலே சிலர் ஸ்ரீராமாயணத்துக்கு ஒரு வ்யாக்₂யாநம் செய்யும்படி வேண்ட, அதற்கு அவர் 'சோழியன் உமிழ்ந்த சக்கை தான் உளது' என்றாராம். அதாவது, பெரியவாச்சான்பிள்ளை தமது தனிஸ்லோக வ்யாக்₂யாநத்திலே ஸ்ரீராமாயணத்தின் ஸாரார்த்த₂ங்களை விஶத₃தமமாக அருளிச்செய்துவிட்டபடியால் இனி ஸ்ரீராமாயணத்தில் நான் கூறுவதற்கு என்ன இருக்கிறது என்றாராம்.

ஸம்ஸ்க்ருதவேத₃த்திற்கு ப₄ட்டப₄ாஸ்கரர் முதலானோர் பரக்க ப₄ாஷ்யங்களை எழுதி வைத்திருந்தாலும் அவை த்₃ராவிட₃வேத₃த்திற்குப் பெரியவாச்சான்பிள்ளை அருளிச்செய்த வ்யாக்₂யாநங்களுக்கு முன்பு இரவிக்கெதிர் மின்மினி போலேயாகும்.

இவருடைய ப்ரப₄ாவத்தைப்பற்றி 'பெரியவாச்சான்பிள்ளை ப்ரப₄ாவப்ரகாஶிகை' என்ற நூலில் ஸுத₃ர்ஶன ஸ்தாபகர் ஸ்ரீ.உ.வே. கி.

ஸ்ரீநிவாஸ அய்யங்கார் ஸ்வாமி எழுதியதிலிருந்து ஒரு பகுதியை அடுத்தபடியாகக்கொடுத்து நிறைவுபடுத்துகிறோம்.

பெரியபெருமாள் ப்ரபா₄வத்தைப் பேசிமுடித்தாலும் முடிக்கலாம்; பெரியவாச்சான்பிள்ளை ப்ரபா₄வத்தைப் பேசி முடியாதென்பர் பெரியோர். "ஆழ்வார்கள் எல்லாரையும் போலல்லர் பெரியாழ்வார்" என்றார் பிள்ளைலோகாசார்யர். "ஆசார்யர்கள் எல்லாரையும் போலல்லர் பெரியவாச்சான்பிள்ளை" என்பர் பெரியோர்.

இவருக்கு அப₄யப்ரதா₃ராஜர் என்னும் சிறப்புப் பெயர் இவருடைய வியாக்₂யாநங்களைச் செவிசாற்றின ஸ்ரீரங்கநாதனால் அளிக்கப்பட்டது. ஸ்ரீராமாயண விஶேஷார்த்த₂ங்களை தனிஶ்லோக வ்யாக்₂யாநமாகவும், ராமசரமஶ்லோக வ்யாக்₂யாநமான அப₄யப்ரதா₃ந ஸாரமாகவும், தி₃வ்யப்ரப₃ந்த₄ வ்யாக்₂யாநங்களில் பல ஶ்லோகங்களை எடுத்து விவரணம் செய்வதன்மூலமும் வெளியிட்டு, ஸ்ரீராமாயணப்பெருக்கர் என்று ப்ரஸித்₃தி₄பெற்றார். பெரியபெருமாள், பெரியாழ்வார், பெரியவாச்சான் பிள்ளை, பெரியஜீயர் என்று சொல்லப்பட்ட நால்வரும் அவரவர் பெருமையால் 'பெரிய' என்கிற பட்டம் அடைந்து புகழப்பட்டிருக்கிறார்கள். இம்மஹாசார்யரின் மஹிமையையுணர்ந்த முன்னோர்கள் "வ்யாஸோ வல்மீகஜந்மா வா க₃ருட₃: க்ருஷ்ண ஏவ வா பு₃தை₄ரிதி விதர்க்யாய ஸ்ரீக்ருஷ்ணாயாஸ்து மங்க₃ளம்॥" (இவர் வ்யாஸரோ? வால்மீகியோ?

க₃ருட₃ஞே? க்ருஷ்ணன் தானேயோ? என்று ஜ்ஞானிகளால் எண்ணப்படுகிற ஸ்ரீக்ருஷ்ணஸூரிக்கு மங்க₃ளமுண்டாகக்கடவது) என்று மொழிந்திருக்கிருர்கள். வடமொழி வேத₃ங்களைப் பிரித்தெடுத்துச் சிக்கறுத்து ஸூத்ரங்களாலே அவற்றின் பொருளை விவரித்த க்ருஷ்ண த்₃வைபாயனரே தமிழ் வேத₃ப்பொருளை விவரிக்க ஸ்ரீகிருஷ்ணஸூரியாய் அவதரித்தாரோ? அல்லது ஆதி₃காவ்யமாகவும் வேதோ₃பப்₃ரும்ஹணமாகவும் விளங்கும் ஸ்ரீராமாயணத்தைப் பாடின வால்மீகியே தம்முடைய ஹ்ருத₃யத்திலிருந்த அர்த்த₂ங்களை வெளிப்படுத்த அப₄யப்ரத₃ராஜராக அவதரித்தாரோ, அல்லது வேத₃ஸ்வரூபவிஹங்க₃ராஜரான பெரியதிருவடியே மறைப்பொருளை மாண்புறச் செய்யப் பெரியவாச்சான்பிள்ளையாக அவதரித்தாரோ, அல்லது பூர்ணாவதாரமான ஸ்ரீக்ருஷ்ணப₄க₃வானே உபநிஷத்துக்களாகிற க்ஷீராப்₃தி₄யைக்கடைந்து கீதாம்ருதத்தைக் கொடுத்துதவினதுபோல், சரமஶ்லோகார்த்த₂ வ்யாக்₂யாநம் செய்து ப்ரபத்தியின் பெருமையைப்பேசியும், ஆழ்வார்களின் அருளிச்–செயல்களாகிற அமுதக் கடலைக் கடைந்து, தமிழ்வேத₃ [illegible]ங்களாகிற ஆராவமுதத்தை அவனிக்களித்தும் [illegible]பெறுகைக்காகத் தன் ஜந்மதி₃நமாகிய ஸ்ரீஜயந்தி–[illegible]லே 'க்ருஷ்ணன்' என்னும் திருநாமத்துடனேயே திருவவதரித்தானோ என்று பு₃த்₃தி₄மான்கள் எண்ணி [illegible]. அவருக்கு மங்க₃ளாஶாஸநம் செய்வர்கள்.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை வைப₄வம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

அழகியமணவாளப்பெருமாள் நாயனார் வைப₄வம்

த்₃ராவிட₃ாம்நாயஹ்ருத₃யம் கு₃ருபர்வக்ரமாக₃தம் |
ரம்யஜாமாத்ருதே₃வேந த₃ர்ஸிதம் க்ருஷ்ணஸூநுநா ||

(ஆசார்யபரம்பராப்ராப்தமான த்₃ராவிடவேத₃ ஹ்ருத₃யம் (ஆசார்யஹ்ருதயம்), ஸ்ரீக்ருஷ்ணர் என்கிற வடக்குத் திருவீதிப்பிள்ளையின் திருக்குமாரரான அழகிய மணவாளப்பெருமாள் நாயனாராலே காட்டப்பட்டது)

ஆழ்வாருடைய அவதாரமென்னலாம்படியான வைப₄வத்தையுடைய நம்பிள்ளை, ஒருநாள் நித்யப்படி காலக்ஷேபம் நிறைவேறி, மத்₄யாஹ்ந காலத்திலே தனியே எழுந்தருளியிருக்க, திருவடிகள் ஸம்ப₃ந்தி₄யான வடக்குத் திருவீதிப்பிள்ளை திருத்தாயாராகிற அம்மி தண்டன் ஸமர்ப்பித்துநிற்க, அவளைக்கடாக்ஷித்தருளி “உம்முடைய க்₃ருஹ யோக₃க்ஷேமங்கள் என்?” என்று கேட்டருள, “என்ன விண்ணப்பஞ்செய்யப் போகிறேன்? ஒரு பேய்ப்பிள்ளையாயிருக்கிறதே” என்ன, “அதெப்படி?” என்ன, “ஒரு பெண்ணை விவாஹஞ் செய்வித்தீரே; அந்தப் பெண் பெரியவளானாள்; ஸஹஶயந கல்யாணம் பாலேபண்ணி ஶயிக்கவிட, உடனே பிள்ளை முறையிட, ‘அதென்?’ என்று எல்லாரும்

XV

உள்ளேபுக, உடம்பெல்லாம் புழுக்க நீர் சொரிய விம்மியழுதுநிற்க, ‘‘இதேது பிள்ளாய்?’’ என்று கேட்டேன்; ‘‘அம்மா இதுவொரு ஆடுகிற பாம்பாய் இருந்தது; ப$_4$யப்பட்டேன்; இன்னுமப் படியேயிருக்கிறது’’ என்ன, ‘‘இதுவுமொரு புதுமையோ’’ என்று பெண்ணை அப்பாலே போகவிட்டேன். இன்னுமொருநாள் அந்தப் படியே ஆச்சுது’’ என்று வ்யாகுலப்பட, பிள்ளையும் சிரித்தருளி, ‘‘அதற்கு உனக்கென்?’’ என்ன, ‘‘இப்படி அருளிச்செய்யுமோ? பெண் வாழ வேண்டாவோ? வம்ஶத்துக்குப்பிள்ளை வேண்டாவோ?’’ என்று திருவடிகளிலே விழுந்து ஶோகிக்க, பிள்ளையும், ‘‘அம்மீ! எழுந்திரு. நீ ஶோகிக்கவேண்டா; மணாட்டுப் பெண் ருதுஸ்நாதையாய் வருகிறபோது இது வழியாயழைத்து வா’’ என்று அருளிச்செய்துவிட அவளும் அப்படியே அழைத்து வந்துவிட, திருவோலக்கத்திலே பிள்ளையும் அந்தப்பெண்ணைக் கிட்டவழைத்தருளி அவள் வயிற்றைத் தம் திருக்கைகளாலே ஸ்பர்ஶித்து, ‘‘நம்மைப் போல் இருப்பானொரு பிள்ளையைப் பெறக்கடவாய்’’ என்று ஆஶீர்வாதம் பண்ணிவிட்டு, அற்றை ஞாயிறுபாடு வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளையை அழைத்தருளி, ‘‘உம்முடைய ப$_4$யமுந்தீர்ந்தது, விஹிதவிஷய வைராக்$_3$யத்திற்குங் குறைவுவராது; ஆனால் லோகமர்யாதைக்கு நாம் சொன்னதற்காக இன்றிராக்கூடியிரும்’ என்றருளிச்செய்ய, அப்படியே

கூடியிருந்தவளவில் ஆச்சியுங் க₃ர்ப₄ந்த₄ரித்து லோகவிலக்ஷணமாய் "ததஶ்ச த்₃வாத₃ஶே மாஸே" என்கிறபடியே பன்னிரண்டாம் மாஸத்திலே ஐப்பசியில் திருவோணநக்ஷத்திரத்திலே பிள்ளை திருவவதரிக்க, அவருக்குப் பன்னிரண்டாம் நாள் நாமகரணத்திலே "லோகாசார்யர் பிள்ளை" என்று நம்பிள்ளையுடைய திருநாமஞ்சாத்தி வளர்ந்து வந்து அப்₃த₃பூர்த்தி உத்ஸவத்திற்குப் பெருமாளை ஸேவிப்பிக்கத்தக்கதாக நம்பிள்ளை முதலான பெரியோர்களெல்லாரும் மங்க₃ள வாத்யங்களுடனே திருப்பல்லக்கிலே எழுந்தருளப் பண்ணுவித்துக் கொண்டு சென்று ஸேவிக்க, நம்பெருமாளும் போர உகந்தருளித் தீர்த்த₂ம், ஸ்ரீஶட₂கோபன், சந்த₃னம், ஸௌக₃ந்த₄ம், திருமாலை ப்ரஸாத₃ங்களும் பட்டுச்சிற்றுடையும் ப்ரஸாதி₃த்தருளி, நம்பிள்ளையை, அர்ச்சகமுகே₂ந "உம்மைப் போலேயொரு பிள்ளை கொடுத்தீரே; இனி நம்மைப் போலேயொரு பிள்ளை கொடும்" என்று நியமிக்க "நாயன்தே நாயன்தே" என்று ஓமறைய, அப்படியே அழகியமணவாளப்பெருமாள் நாயனார் திருவவதாரஞ் செய்தருளினார்.

அழகியமணவாளப்பெருமாள் நாயனாருக்குத் திருவவதாரஸ்த₂லம் கோயில், இருப்பிடம் கோயில். குலம் வடமாள். குடி முடும்பை. ஸ்ரீவத்ஸகோ₃த்ரம், யஜுஶ்ஶாகை, ஆபஸ்தம்ப₃ஸூத்ரம், திருநக்ஷத்ரம் மார்கழி மாஸம் அவிட்டம். பஞ்சஸம்ஸ்காரங்களை

ஸாதித்தருளினவர் திருத்தகப்பனாரான வடக்குத் திருவீதிப்பிள்ளை. ஸ்ரீபா₄ஷ்யாதி₃ க்₃ரந்த₂ங்களும், ரஹஸ்யங்களும் ஸாதித்தருளின ஆசார்யர் நம்பிள்ளை. திருவாய்மொழிமுதலான தி₃வ்யப்ரப₃ந்த₄ங்களை ஸாதித்தருளின ஆசார்யர் திருத்தமையனாரான பிள்ளைலோகாசார்யர். இவர் அருளிச்செய்த க்₃ரந்த₂ங்கள் ஆசார்யஹ்ருத₃யம், திருப்பாவைக்கு வ்யாக்₂யாநம் ஆறாயிரம், அமலனாதி பிரான் வ்யாக்₂யாநம், கண்ணிநுண்சிறுத்தாம்பு வ்யாக்₂யாநம், திருவந்தாதிகளுக்கு வ்யாக்₂யாநம், அருளிச்செயல் ரஹஸ்யம் ஆகியனவாம். இத்தை நினைத்திறே 'தம் சீரால் வையகுருவின் தம்பி ... செய்யுமவை தாமும் சில' (உபதேசரத்தினமாலை–47) என்று ஜீயரும் அநுஸந்தி₄த்தருளினார். இவர் சிஷ்யர் கூரகுலோத்தமதா₃ஸர்.

நம்பிள்ளையுடைய அநுக்₃ரஹத்தாலே அவதார விஶேஷமாய்த் திருவவதரித்திருந்துள்ள பிள்ளைலோகாசார்யரும், அவருடைய அருளே தா₃ரகமாய் வளர்ந்த அவர்திருத்தம்பியாரான அழகியமணவாளப்பெருமாள் நாயனாரும் பா₃ல்யாத் ப்ரப்₄ருதி ஸௌஸ்நிக்₃தராய் இணைத்தொட்டிலிட்டு வளர்ந்த இளையபெருமாளையும் பெருமாளையும் போலவும் பலதேவனென்னும் தன்னம்பியோடப் பின்கூடச்செல்வான் (பெரியாழ்.திரு.1–8–5) என்கிற நம்பிமூத்தபிரானையும் க்ருஷ்ணனையும்போலவும் 'தம்பியுடன் தாசரதியானனுஞ் சங்கவண்ண

நம்பியுடன் பின்னடைந்து வந்தானும்– பொங்குபுனல் ஓங்குமுடும்பை உலகாரியனும் அறந் தாங்கு மணவாளனுமேதான்’ என்னும்படி ஸௌப்₄ராத்ருத்வத்தை உடையவர்களாய் எழுந்தருளியிருந்தனர். அநந்தரம் நாயனாரும் “வாக்₃பூ₄ஷணம் வகுளபூ₄ஷண ஶாஸ்த்ரஸாரம்” என்னும்படியான ஸ்ரீவசநபூ₄ஷண ஸ்த₂ாபநார்த்தமாக ஆசார்யஹ்ருத₃யத்தை அருளிச்செய்தார். நாயனாரும், ஸ்ரீவசநபூ₄ஷண ஸ்த₂ாபனார்த்தமாகத்தாம் செய்தருளின ஆசார்யஹ்ருத₃யமாகிற ப்ரப₃ந்த₄த்தை பெருமாள் ஶ்ரோதாவாய் தாம் வக்தாவாக, ஸ்ரீதொண்டரடிப்பொடியாழ்வார் திருமாலை சொன்னாப்போலே விண்ணப்பம்செய்ய, நம்பெருமாள் போர உகந்தருளி ‘இதுவும் நாம் செய்ததொன்றன்றோ’ என்றருளிச்செய்து அழகிய மணவாளப்பெருமாள்நாயனாருக்கு திருமாலை முதலான ஸகல வரிசைகளையும் ப்ரஸாதித்து, ஸர்வபரிஜந பரிச்சதங்களோடே ப்₃ரஹ்மரதம் ப்ரஸாதித்து, உபலாளித்துத் திருமாளிகையே போகவிட்டருளினார். இவ்வைப₄வம் கேட்டு பிள்ளைலோகாசார்யரும் ‘வளர்த்தனால் பயன் பெற்றேன்’ என்று அதிஸந்தோஷத்துடனே ஆலிங்கித்துக் கொண்டருளினார்.

பின்பு பிள்ளைலோகாசாரியரும் நாயனாரும் அதிவிரக்தராய் வாழ்ந்தருளுகிறகாலத்திலே, நாயனார் சிறிது காலமெழுந்தருளியிருந்து அசிரேண

பரமபத$_3$த்தை ப்ராபித்தருள, பிள்ளேயும் ப$_4$ாக$_3$வத விஶ்லேஷத்தாலே மிகவும் ஶோகார்த்தராய் அவர் திருமுடியைத் தம் மடியிலே வைத்துக் கொண்டு

மாமுடும்பை மன்னுமணவாள வண்ணலொடு
சேமமுடன் வைகுந்தஞ்சென்றக்கால்—மாமென்று
தொட்டுரைத்த சொல்லுந்துயந்தன்னிழ்பொருளும்
எட்டெழுத்து மிங்குரைப்பாரார்

என்றிப்படியே பலவகையும் புலம்பித் திருமுத்துதிர்த்து முதலிகள் தேற்றத்தேறி நின்று அவருக்கு சரமகைங்கர்யஞ்செய்து திருவத்$_4$யயநமும் நடத்தியருளினர்.

அழகியமணவாளப்பெருமாள் நாயனர்
வைப$_4$வம் முற்றிற்று.

ஶ்ரீ:

ஆழ்வார் திருவடிகளே ஶரணம்
எம்பெருமானார் திருவடிகளே ஶரணம்
ஜீயர் திருவடிகளே ஶரணம்

மயர்வறமதிநலம் அருளப்பெற்ற திருப்பாணாழ்வார்
அருளிச்செய்த

அமலனாதிபிரான்

பெரியநம்பிகள் அருளிச்செய்த தனியன்

ஆபாத$_3$சூட$_3$மநுபூ$_4$ய ஹரிம் ஶயாநம்
மத்$_4$யே கவேரது$_3$ ஹிதுர் முதி$_3$தாந்தராத்மா ।
அத்$_3$ரஷ்ட்ருதாம் நயநயோர் விஷயாந்தராணாம்
யோநிஶ்சிகாய மநவை முநிவாஹநம் தம் ॥

பிள்ளைலோகம் ஜீயர் அருளிச்செய்த தனியன் வ்யாக்$_2$யாநம்

அவ.- (ஆபாத$_3$சூட$_3$மித்யாதி$_3$) இதில் "கெருடவாகனனும் நிற்க" (திருமாலை-10) என்றும், "அஞ்சிறைப் புட்பாகனை யான் கண்டது தென்னரங்கத்தே" (பெரியதிரு 5-6-6) என்றும் சொல்லுகிறபடியே பெரியபெருமாளை ஸேவித்து அநுப$_4$வித்த முநிவாஹநரை மநஸ்ஸாலே அநுப$_4$விக்கும்படி சொல்லுகிறது. க$_3$ருட$_3$வாஹநத்வமும், ஶேஷஶாயித்வமும், ஶ்ரிய:பதித்வமுமிறே ஸர்வஶேஷியான ஸர்வாதி$_4$க வஸ்துவுக்கு லக்ஷணம்; இப்படி ஸர்வாதி$_4$க வஸ்துவினுடைய ஸர்வாவயவங்களையும் ஸக்ரமமாக அநுப$_4$வித்தபடி சொல்லுகிறது.

வ்யா.- (ஆபாத$_3$சூட$_3$ம்) "திருப்பாதகேசத்தை" (பெரியாழ்.

திரு 1–2–2l). (அநுபூ$_4$ய) அமலனாதிப்பிரானடைவே அநுப$_4$வித்து, (ஹரிம் ஶயாநம்) "ஸ்ரீமாந் ஸுக$_2$ஸுப்த: *பரந்தப:*" (ரா.ஸு 38–25) என்னும்படியாய்க்கிடக்கை. கிடந்தகிடையிலே உட்குடையசுரர் உயிரெல்லாமுண்ட(திருவாய் 7–2–3)வரிறே. "ஹரதீதி ஹரி:" அநுகூலர் மநஸ்ஸையும் ப்ரதிகூலர் ப்ராணன்களையும் ஹரிக்குமவரென்கிறது. அநுகூலரைத்$_3$ருஷ்டிசித்தாபஹாரம் பண்ணும்படியாயிருக்கை. "கிடந்ததோர் கிடக்கைகண்டு மெங்ஙனம் மறந்து வாழ்கேன்" (திருமாலை– 23), "ஏரார்கோலம் திகழக் கிடந்தாய் கண்டேன்"(திருவாய் 5–8–1)என்னும்படி தாபஹரரானவரை. அவர்தாம், ⋆ அரவினணை மிசை மேயமாயனா(அமலன்–7)ரான முகில்வண்ண(திருவாய் 7–2–11)ரிறே. இப்படி அநுகூலப்ரதிகூலரக்ஷண ஶிக்ஷணங்களைப் பண்ணுமவரானவரை.

(கவேரது$_3$ஹிதுர் மத்$_4$யே) கவேரகந்யையான காவேரிமத்$_4$யே. *கங்கையிற் புனிதமாய காவிரி நடுவு பாட்டிலே(திருமாலை–23)யிறே படுகாடுகிடக்கிறது. வண்பொன்னி(பெருமாள் திரு.2–3) திரைக்கையாலடிவருட (பெருமாள் திரு.1–1) திருவாளனினிதாக வாய்த்துத் திருக்கண்கள் வளருகிறது(பெரியாழ் திரு.4–9–10). இப்படி (கவேரது$_3$ஹிதுர் மத்$_4$யே ஶயாநம் ஹரிம் ஆபாத$_3$சூட$_3$ம்) என்று குடதிசைமுடியை வைத்துக் குணதிசை பாதம்நீட்டி வடதிசை பின்புகாட்டித் தென்திசையிலங்கை நோக்கிக், கடல்நிறக் கடவுளெந்தை அரவணைத்துயிலுமாகண்டு(திருமாலை–19) அநுப$_4$வித்தாரென்கை. (முதி$_3$தாந்தராத்மா) இப்படி அநுப$_4$வித்து ஹ்ருஷ்டமநாவானார்; அகமகிழப்பெற்றார். உவந்த உள்ளத்த(அமலன்–2)னானார். ஸந்துஷ்டசித்தஸமாஹிதரானார்.

"மகிழ்ந்தது சிந்தை"(இர. திருவ–32) என்னக்கடவதிறே.

இனி அவ்வளவில் நில்லாதே (அத்₃ரஷ்ட்ருதாம் நயநயோர் விஷயாந்தராணாம்) என்னும்படி காணாக்கண்(முதல் திருவ–11)ணையுடையரானார். "அணியரங்க னென்னமுதினைக் கண்ட கண்கள் மற்றொன்றினைக் காணாவே" (அமலன்–10) என்றாய்த்து இவர் இவ்விஷயத்திலே அஸ்தமிதாந்ய பா₄வராயிருப்பது; "ஏததே₃வாம்ருதம் த்₃ருஷ்ட்வா த்ருப்யந்தி" (சா₂ந் 3–6) "அரங்கமா கோயில் கொண்ட கரும்பினைக்கண்டு கொண்டென் கண்ணிணை களிக்குமாறே" (திருமாலை–17); ராமம் மே அநுக₃தா த்₃ருஷ்டி: – ந த்வா பஶ்யாமி(ரா.அ 42–34)யிறே. ஸௌந்த₃ர்யஸாக₃ரத்திலே மக்₃நரானார்; இவர்க்கு அழகு அஜ்ஞாநத்தை விளைத்ததாய்த்து. அத்₃ருஷ்டம் த்₃ருஷ்டமாகையாலே த்₃ருஷ்டம் அத்₃ருஷ்டமாய்த்து. அன்றிக்கே, "சிந்தை மற்றொன்றின் திறத்ததல்லா" (திருவாய் 7–10–10) "பா₄வோ நாந்யத்ர க₃ச்ச₂தி" (ரா.உத் 40–15) என்னும்படி பரத்வாதி₃களாய்த்து பரோக்ஷவிஷயமாகிற தென்னுதல்; "கட்கிலீ" (திருவாய் 7–2–3) என்னும் வடிவையிறே கண்ணால் கண்டநுப₄வித்தது. காணாதவையும் கண்டவஸ்துவிலே யுண்டிறே. இப்படி மைப்படி மேனி(திருவிரு–94)யை யநுப₄வித்து மற்ற விஷயங்களைக் காணாக்கண்ணாயிருக்குமவரைச் சொல்லுகிறது.

(யோ நிஶ்சிகாய மநவை முநிவாஹநம் தம்) என்று முனிவரொருவர் "கண்டகண்கள் மற்றொன்றினைக் காணாவே" (அமலன்–10) என்று அறுதியிட்டார், அப்படிப்பட்ட அந்த முநிவாஹநரை. (மநவை) மநஸ்ஸாலே ப்ரதிபத்தி பண்ணுகிறேனென்றபடி. "அயனலர்கொடு தொழுதேத்த" (பெரிய

திரு 4-2-6) என்னும்படி ஹம்ஸவாஹநனான சதுர்முக$_2$ன் பஞ்சமுக$_2$மாக அநுப$_4$வித்தாப்போலே முநிவாஹநரான இவரும் ஏகமுக$_2$மாக இரண்டு கண்ணாலும் கண்டநுப$_4$வித்தார். “கிரீடகேயூரகரத்நகுண்ட$_3$லம் ப்ரலம்ப$_3$முக்தாமணி ஹேமபூ$_4$ஷிதம்। விஶாலவக்ஷஸ்ஸ்த$_2$லஶோபி$_4$ கௌஸ்துப$_4$ம் ஶ்ரியா ச தே$_3$வ்யாSத்$_4$யுஷிதோரு விக்$_3$ரஹம்। ப்ரதப்தசாமீகர சாருவாஸஸம் ஸுமேக$_2$லாநூபுர ஶோபி$_4$தாங்க்$_4$ரிகம்। ஸுவர்த்$_3$து$_4$நீஜாதம்ருணால கோமலம் த$_3$தா$_4$நமச்ச$_2$ச்ச$_2$வி யஜ்ஞஸூத்ரகம்।। பு$_4$ஜோபதா$_4$நம் ப்ரஸ்ருதாந்யஹஸ்தம் நிகுஞ்சிதோத்தாநிதபாத$_3$யுக்$_3$மம்। ஸுதீ$_3$ர்க்க$_4$மூர்வம் ஸமுத$_3$க்$_3$ரவேஷம் பு$_4$ஜங்க$_3$தல்பம் புருஷம் த$_3$த$_3$ர்ஶ ।।” (ஹஸ்திகி$_3$ரி மாஹாத்ம்யம்) என்று ப்$_3$ரஹ்மாவானவன் அபி$_4$மாநியாகையாலே, முடியே தொடங்கி யநுப$_4$வித்தான்; இவர் அடியாராகையாலே அடியே தொடங்கி அநுப$_4$வித்தார். அவன் கண்டவநந்தரம் விஷயங்களையும் கண்டான். இவர் விஷயங்களைக் கண்டிலர். “திருக்கமலபாதம் வந்தென் கண்ணினுள்ளன” (அமலன்-1) “கண்டகண்கள் மற்றொன்றினைக் காணாவே” (அமலன்-10) என்றார்.

விணையும் கையுமாய் ஸேவிக்கிற இவர்க்கு, சேமமுடை நாரத(பெரியாழ். திரு 4-9-5)னாரும் ஒருவகைக்கு ஒப்பாகார்.

பெரியாழ்வார் அவதாரத்தில் அநுப$_4$வம் இவர்க்கு அர்ச்சாவதாரத்திலே; அவர் பாதக்கமலம் (பெரியாழ் திரு 1-2-1) என்றத்தை, திருக்கமலபாதம்(அமலன்-1) என்றார்; பீதகச்சிற்றாடையொடும்(பெரியாழ் திரு 1-7-3) என்றதை, அரைச்சிவந்தவாடையின் மேல்(அமலன்-2) என்றும், அழகிய

2601
27/10/09

உந்தியை(பெரியாழ் திரு 1-2-8), அயனைப் படைத்ததோரெழிலுந்தி (அமலன்-3) யென்றும், பழந்தாம்பாலார்த்த வுதரத்தை (பெரியாழ் திரு 1-2-9), திருவயிற்றுதரபந்த(அமலன்-4) மென்றும், குருமாமணிப்பூண் குலாவித்திகழும் திருமார்வை(பெரியாழ் திரு 1-2-10), திருவார மார்பு(அமலன்-5) என்றும், அண்டமும் நாடுமடங்க விழுங்கிய கண்டத்தை(பெரியாழ் திரு 1-2-13), முற்றுமுண்டகண்டம் (அமலன்-6) என்றும், நெய்த்தலை நேமியும் சங்கும் நிலாவிய கைத்தலத்தை(பெரியாழ் திரு 1-2-12), கையினார் சுரிசங்கனலாழியர்(அமலன்-7) என்றும், செந்தொண்டை வாயை(பெரியாழ் திரு 1-2-14), செய்யவாய் (அமலன்-7) என்றும், கண்களிருந்தவா(பெரியாழ் திரு 1-2-16)வென்றதை, அப்பெரியவாய கண்கள்(அமலன்-8) என்றும், உருவுகரியவொளி மணிவண்ண(பெரியாழ் திரு 1-2-17)னென்றதை, எழில் நீலமேனி(அமலன்-9)யென்றும், குழல்களிருந்தவா(பெரியாழ் திரு 1-2-20) என்றதை, துளவவிரையார் கமழ்நீண்முடி (அமலன்-7)யென்றும் அருளிச் செய்தார். கோவலனாய் வெண்ணெயுண்டவாய(அமலன்-10) னிறே பெரியபெருமாள். ஆகையால் அநுப₄வத்தில் இருவரும் ஸகோ₃த்ரிகளாயாய்த்திருப்பது. இப்படி மநःப்ரீதி பிறக்கும்படி அநுப₄வித்த ஆழ்வாரை இங்கு மநःப்ரீதி பிறக்கும்படி (மநவை) என்று – மநஸ்ஸாலே ஸேவிக்கும்படி சொல்லிற்று.

திருமலைநம்பி அருளிச்செய்த தனியன்

காட்டவே கண்ட பாதகமல நல்லாடையுந்தி
தேட்டரு முதரபந்தந் திருமார்வு கண்டஞ் செவ்வாய்
வாட்டமில் கண்கள்மேனி முனியேறித் தனிபுகுந்து
பாட்டினால் கண்டுவாழும் பாணர்தாள் பரவினோமே.

அவ.- (காட்டவேகண்ட பாதகமலம்) பெரிய பெருமாளைப் பாதா$_3$தி$_3$கேஶாந்தமாய் அநுப$_4$விக்கப்பெற்ற பாண்பெருமாளை ஸ்தோத்ரம் பண்ணி ஹர்ஷிக்கும்படி சொல்லுகிறது.

வ்யா.- (காட்டவேகண்ட பாதகமலம்) "அரங்கத்தம்மான் திருக்கமலபாதம் வந்தென் கண்ணினுள்ளன வொக்கின்றவே"(அமலன்-1) என்று "ஸ்ரீரங்கே$_3$ஶயபாத$_3$பங்கஜயுக$_3$ம்" (ர.ஸ்த 1-125) என்ற ஸ்ரீரங்க$_3$ராஜசரணாம்பு$_3$ஜங்களை(*யதிராஜவிம்ஶதி*-2)ச் சொல்லுகிறது. (நல்லாடை) "அரங்கத்தம்மான் அரைச்சிவந்தவாடை"(அமலன்-2) என்று ரங்க$_3$து$_4$ரந்த$_4$ரனுடைய பீதாம்ப$_3$ர(ர.ஸ்த 1-120)த்தைச் சொல்லுகிறது. (உந்தி) "அரங்கத்தரவினணையான் அயனைப் படைத்ததோரெழிலுந்தி"(அமலன்-3) என்று விதி$_4$ஶிவ நிதா$_3$நமான நாபீ$_4$பத்$_3$ம(ர.ஸ்த 1-116)த்தைச் சொல்லுகிறது.

(தேட்டருமுதரபந்தம்) தேட்டரும் திறல்தேனான தென்னரங்க(பெருமாள் திரு.2-1)னுடைய தேடற்கரிய உத$_3$ரப$_3$ந்த$_4$ம் (பெரிய திரு.9-9-10). "அரங்கத்தம்மான் திருவயிற்றுதரபந்தம்" (அமலன்-4) என்று "பட்டம் கிலோத$_3$ரப$_3$ந்த$_4$நம்" (ர.ஸ்த 1-115) என்றத்தைச் சொல்லுகிறது. (திருமார்வு) "அரங்கத்தம்மான் திருவாரமார்பு"(அமலன்-5) என்று லக்ஷ்மீலலித க்$_3$ருஹ(ர.ஸ்த 1-111)மான வக்ஷஸ்ஸ்த$_2$லத்தைச் சொல்லுகிறது. (கண்டம்)

"அரங்கநகர்மேயவப்பன் முற்றுமுண்டகண்டம்" (அமலன்-6) என்று ஸ்ரீரங்க$_3$நேதாவின் கண்ட$_2$(ர.ஸ்ந 1-104)த்தைச் சொல்லுகிறது. (செவ்வாய்) "அணியரங்கனார்-செய்யவாய்" (அமலன்-7) என்று "அந$_4$ர மது$_4$ராம்பே$_4$ாஜம்" (ர. ஸ்த 1-103) என்று அருணாந$_4$ர பல்லவத்தைச் சொல்லுகிறது. (வாட்டமில் கண்கள்) ஸஷணோஜ்ஜ்வலமாய் அழலானியையுடைய தாமரைப்பூவில் வ்யாவ்ருத்தமாய், ஸதை$_3$கரூபமாய், "அரங்கத்தமலன் முகத்துக் கரியவாகிப் புடைபரந்து மிளிர்ந்து செவ்வரியோடி நீண்டவப் பெரியவாய கண்கள்" (அமலன்-8) என்று விஶாலஸ்பீ$_2$நாயத்$_3$ருசிரஶிஶிராதாம்ரத$_4$வளமான ஸ்ரீரங்க$_3$ப்ரணயி நயநாப்$_3$ஜங்களை(ர.ஸ்த1-99)ச் சொல்லுகிறது. (மேனி) ஏவம்வித$_4$மான தி$_3$வ்யமங்க$_3$ள விக்$_3$ரஹத்தை.

(முனியேறி) முநிவாஹநராய், (தனிபுகுந்து) இந்த மஹாபோ$_4$க$_3$த்திலே தாம் ஏகராய் உள்புகுந்து, (பாடினால்) அநுப$_4$வத்துக்குப் பாசுரமிட்டுப்பேசின "அமலனாதிபிரான்" என்கிற ப்ரப$_3$ந்த$_4$த்தின் பாட்டுக்களாலே அண்டர்கோனணி யரங்கனைக் (அமலன்-10) கண்டு வாழுமவராய்த்து இவர். பின்பு இவ்வநுப$_4$வத்துக்கு ப$_4$ட்டர் தே$_3$ஶிகரானார். (கண்டு வாழும்) காட்சியே வாழ்ச்சியாக வாழுகிற; (பாணர்தாள்) வீணாபாணியாய்ப் பெரியபெருமாள் திருவடிக்கீழே நிரந்தர ஸேவை பண்ணிக்கொண்டு நின்ற திருப்பாணாழ்வார் திருவடிகளை. (பரவினோம்) ஸ்தோத்ரம் பண்ணினோம். அலப்$_4$யலாப$_4$மானது லபி$_4$க்கவும் பெற்றோம்; இனியாதொரு குறைகளுமில்லை யென்கிறது.

பிள்ளைலோகஞ்ஜீயர் அருளிச்செய்த
தனியன் வ்யாக்$_2$யாநம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீ:

ஆழ்வார்எம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே ஶரணம்

பெரியவாச்சான்பிள்ளை அருளிச்செய்த

அமலனாதிபிரான் வ்யாக்2யாநம்

அவதாரிகை

ப்ரணவம் போலே அதிஸங்குசிதமாயிருத்தல், வேத3மும் வேதோ3பப்3ரும்ஹணமான மஹாபா4ரதமும் போலே பரந்து துறுப்புக்கூடாயிருத்தல் செய்யாதே பத்துப்பாட்டாய் ஸுக்3ரஹமாய் ஸர்வாதி4காரமுமாயிருக்கும். "வேதோ3பப்3ரும்ஹணார்த்தா2ய தாவக்3ராஹயத ப்ரபு4:" (ரா.பா3 4-6) என்றும், "வேதா3ந்த4யாபயாமாஸ மஹாபா4ரதபஞ்சமாந்" (பா4ர. ஆதி3 64-131) என்றும் சொல்லுகிறபடியே வேதோ3பப்3ரும்ஹணமான மஹாபா4ரதராமாயணங்களும் "நாராயணகதா2மிமாம்" (பா4ர-ஆதி3 1-27) இத்யாதி3களைச் சொல்லி வைத்து ப4க3வத்கதை2 அல்லாதவற்றையும் சொல்லி வைத்தது.

திருவாய்மொழியும் "அமர்சுவையாயிரம்" (திருவாய் 1-3-11) "பாலோடமுதன்னவாயிரம்" (திருவாய் 8-6-11) "உரைகொளின் மொழி" (திருவாய் 6-5-3) என்று ஏதமிலாயிரமா(திருவாய்1-6-11)யிருந்ததேயாகிலும் அந்யாபதே3ஶஸ்வாபதே3ஶமென்ன, ஸாமாநாதி4கரண்ய நிர்ணாயகமென்ன, த்ரிமூர்த்திஸாம்யதது3த்தீர்ணதத்த்வ நிஷேத4மென்ன இவை தொடக்கமான அருமைகளை

ணைத்தாயிருக்கும்; திருநெடுந்தாண்டகமும் பரப்பற்று முப்பது பாட்டாயிருந்ததேயாகிலும் அதுக்கும் அவ்வருமைகளுண்டு; திருமாலைக்கு அவ்வருமைகளில்லையேயாகிலும் தம்முடைய ப$_4$ராவப$_4$ருபமான ப்ரியாப்ரியங்களை ப்ரதிபாதி$_3$யாநிற்கும்; திருப்பல்லாண்டுக்கு இக்குற்றங்களில்லையேயாகிலும் அதுக்குமொரு குற்றமுண்டு; த்ரிவித$_4$ாதி$_4$காரிகளுடைய கு$_3$ணாகு$_3$ணங்களை ப்ரதிபாதி$_3$க்கையாலே; ப்ரணவம் போலே அல்ல, அதிஸங்குசிதமாய் து$_3$ர்ஜ்ஞேயமாயிராமையாலே. யதி$_3$ஹாஸ்தி தத$_3$ந்யத்ர யந்நேஹாஸ்தி ந தத் க்வசித்"(பா$_4$ர. ஆதி$_3$ 62-26) என்கிறபடியே ஆயிரத்திலொன்றும் கடலில் குளப்படியும் போலே புறம்பில்லாதவையெல்லாம் இதிலே உண்டாய் இதிலில்லாததொன்றும் புறம்பின்றியேயிருக்கும்.

பரவ்யூஹவிப$_4$வங்களை ப்ரதிபாதி$_3$க்கையன்றிக்கே அர்ச்சாவதாரரூபேண வந்தவதரித்து, திருவரங்கப் பெருநகருள் தெண்ணீர்ப்பொன்னி, திரைக்கையாலடிவருடப் பள்ளிகொள்ளும் கருமணியைக் கோமளத்தைக் கண்டுகொண்டு(பெருமாள் திரு 1-1), மணத்தூணே பற்றி நின்று வாயார வாழ்த்துகிற (பெருமாள் திரு 1-2) ப்ரப$_3$ந்த$_4$மாகையாலே எல்லா ப்ரப$_3$ந்த$_4$ங்களிலும் இப்ரப$_3$ந்த$_4$த்துக்கு வைலக்ஷண்யமுண்டு.

மற்றையாழ்வார்களிற்காட்டில் இவர்க்கு நெடுவாசி யுண்டு; "பல்லாண்டு" (திருப்பல்-1),"போற்றி" (திருப்பாவை-24) என்று பா$_4$விக்கவேண்டிற்று அவர்களுக்கு; அதுவேண்டாதே ஜந்மஸித்$_3$த$_4$மாய்த்து இவர்க்கு."குலங்களாய வீரிரண்டிலொன்றிலும் பிறந்திலேன்" (திருச்சந்த-90) என்கிறபடியே இவர் தம்மை நாலுவர்ணத்திலும் புறம்பாக நினைத்திருப்பர்;

பெரியபெருமாளும் அப்படியே நினைத்திருப்பர்; நித்யஸூரிகள் நாலுவர்ணத்திலுமுள்ளாரல்லரே. "ஆழ்வார்கள் இருகரையர்" என்னும்படியிறே ஸ்ரீதொண்டரடிப்பொடியாழ்வார் ஜகாந்த்யம். அவரிலும் இவர் "பரோபதே$_3$ஶமும், இதரநிரஸநமும் அநுப$_4$வவிரோதி$_4$" என்று வெறும் பெரியபெருமாளையே அடித்தலை செவ்விதாக அநுப$_4$விக்கிறார்.

"ஸ்நேஹோ மே பரம:" (ரா.உத் 40-15)"என்ற னளவன்றால் யானுடைய அன்பு" (இரண்டாம் திருவ.100) "ராஜம்ஸ்த்வயி" இதுதானும் என்னாவ் வந்ததன்று; "அதுவுமவனதின்னருளே" (திருவாய் 8-8-3). "நித்யம் ப்ரதிஷ்டி$_2$த:" இன்றன்றாகில் மற்றொருபோது கொடுபோகிறோமென்ன; அங்ஙன் செய்யுமதன்று; த$_4$ர்மியைப்பற்றி வருகிறதாகையாலே; "நின்னலாலிலேன் காண்" (திருவாய் 2-3-7) என்னுமாபோலே. "ப$_4$க்திஶ்ச நியதா" ஸ்நேஹமாவதென்? ப$_4$க்தியாவதென்? என்னில்; பெருமாளையொழியச் செல்லாமை பிறந்து வ்யதிரேகத்தில் முடிந்த சக்ரவர்த்தி நிலை - ஸ்நேஹம்; ப$_4$க்தியாவது "நில்" என்ன, "குருஷ்வ" (ரா.அ 31-24) என்னும்படியாய் முறையறிந்து பற்றின இளைய பெருமாள் நிலை. "வீர" தன்னைத் தோற்பித்த துறை. உம்முடைய வீரங்கொண்டு புறம்பே வென்றீரென்று இங்கு வெல்லமுடியாது; தானும் வீரனாகையாலே தோற்பித்த துறையைப் பிடித்துப் பேசுகிறான். "ப$_4$ாவோ நாந்யத்ர க$_3$ச்ச$_2$தி" என்னை மீட்டீராகிலும் என்னுடைய நெஞ்சை மீட்கப் போகாது. "அந்யத்ர" என்கிறது "மற்றாரானுமுண்டென்பார்" (சிறிய திருமடல்) என்னுமாபோலே கொடுபோக நினைத்த தே$_3$ஶத்தின் பேருங்கூடத் தனக்கு அஸஹ்யமாயிருக்கிறபடி. இப்படி

ராமாவதாரமல்லதறியாத திருவடியைப் போலேயாய்த்து இவரும், இவர் தேவாரமான பெரியபெருமாளையல்லது பரவ்யூஹ விப₄வங்களை அறியாதபடி.

ஸ்ரீவைகுண்ட₂ம், திருப்பாற்கடல், திருவவதாரஸ்த₂லம், உகந்தருளின திருப்பதிகள் இவையெல்லாம் பெரிய பெருமாளேயானாப்போலே அவ்வோவிடங்களிலுண்டான ஸௌந்த₃ர்யகு₃ணசேஷ்டிதாதி₃களெல்லாம் பெரியபெருமாள் பக்கலிவே காணலாம். பெரியபெருமாளழகும் ஐஶ்வர்யமு மெல்லாம் பரமபத₃த்திலே முகுளிதமாயிருக்கும்; அவதாரத்திவ் [illegible] போரும்; இங்கே வந்த பின்பு தழைத்தது. எங்ஙனேயென்னில் – பொங்கோதஞ் சூழ்ந்த புவனியும் விண்ணுலகும் அங்காதும் சோராமேயாள்கின்ற எம்பெருமான் செங்கோலுடைய திருவரங்கச் செல்வனா(நாச். திரு.11–3) ராகையாலே அவ்வோவிடங்கள் ஸங்குசிதமாயிருந்ததிறே.

தன்னையுகந்தாரை அநுப₄விக்கையன்றியே, 'தான்' என்றால் விமுக₂ராயிருப்பாரும் கண்டநுப₄விக்கலாம்படி இருக்கையாலே நீர்மையினால் வந்த ஏற்றமுமிங்கேயுண்டு; கு₃ணாதி₄க்யத்தாலேயிறே வஸ்துவுக்கு உத்கர்ஷம்; கு₃ணம் நிலைபெறுவது இங்கேயிறே. கு₃ணத்தில் அகப்பட்டார் இவ்விஷயம் போக்கி அறியார்களிறே.

"யதோ வாசோ நிவர்த்தந்தே" (தை. ஆந 9–1) என்று வேத₃ங்களுக்கெட்டாத ஸர்வேஶ்வரனை, ஆற்றில் தண்ணீரோ [illegible] ஆற்றுக்குள்ளே கண்டநுப₄விக்கலாம்படியிருக்கிற விடமிறே. மழைக்கன்று வரைமுனேந்தும் மைந்தனே மதுரவாறான

மாலை-36)அவ்வாறு இவ்வாறாய்த்துக் காணும். இவர்
க்கு ப்ராப்யரும், ப்ராபகரும், ருசிஜதகரும்,
ராதி$_4$நிவர்த்தகமுமெல்லாம் பெரியபெருமாளே
ன்றிருக்கிறார்.

ப$_2$லபோ$_4$க்த்ருத்வம் தம்மதாயிருக்க, "எல்லாமவரே"
றடி யெங்ஙனேயென்னில்; ப்ரத$_2$மஸுக்ருதமும் தானாய்,
றுக்கு வேண்டுவன நிர்வஹித்துப் போந்த ஸௌஹார்த்த$_3$
அத்தலையிலே கிடக்கையாலே, பேற்றுக்கு இத்தலை
ள்ளது சொல்லப் பாத்தம் போராதிறே; உள்ளதுண்டாகில்
னுக்$_3$ரஹத்துக்கு ஹேதுவாமித்தனை. இதரவிஷயங்களில்
சியும் ப$_4$க$_3$வத்$_3$விஷயத்தில் அப்ரதிஷேத$_4$மும் விளைத்த
மாத்ரத்திலே பெரியபெருமாள் தம்முடைய ஸ்வருபருப
ளிபூ$_4$திகளைக் காட்டக் கண்டநுப$_4$வித்து ப்ரீதராகிறார்.
நயைதம் ஹரிஶ்ரேஷ்ட$_2$" (ரா. யு. 18-34) என்று
ராஜரையிட்டு ஸ்ரீவிபீ$_4$ஷணாழ்வானை அருள்பாடிட்டாப்
லே தாழ்ச்சி மற்றெங்கும் தவிர்ந்து (திருவாய் 3-2-4)
த்தலையிருந்து வாழும் சோம்ப(திருமாலை-38)
நக்கிற லோகஸாரங்க$_3$மஹாமுநிகளை அருள்பாடிட்டு, 'நம்
வானை அழைத்துக் கொண்டு வாரும்' என்ன; அவரும்
ள்பாடருள்பாடு' என்று சொல்ல; இவரும் 'அடியேன்
பாணனடிப்பாணன்' என்று இறாய்க்க; அவரும் விடாதே
ள்மேலே யெழுந்தருளப் பண்ணுவித்துக் கொண்டு போக,
லே ஒன்பதுபாட்டுப் பாடி, திருப்பிரம்புக்குள்ளே நின்று
ம்பாட்டுப்பாடித் தலைக்கட்டுகிறார்.

1. **அமலனாதிபிரான் அடியார்க்கு என்னை ஆட்படுத்த**
விமலன் விண்ணவர்கோன் விரையார்பொழில்
வேங்கடவன்
நிமலன் நின்மலன் நீதிவானவன்
நீள்மதிளரங்கத்தம்மான் திருக்
கமலபாதம் வந்து என் கண்ணினுள்ளன ஒக்கின்றதே.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை வ்யாக்₂யாந அரும்பத₃வுரை

அமலன் ப்ரவேஶ: ப்ரப₃ந்த₄வைலக்ஷண்யமருளிச் செய்கிறார் (ப்ரணவமித்யாதி₃). (துறுப்புக்கூடு) பதறும் கூளமும் கூட்டித்துற்றாப் பொலி. துறுப்புக்கூடானபடி எப்படியென்ன அருளிச்செய்கிறார் (வேதோ₃பப்₃ரும்ஹணேத்யாதி₃). எல்லாவற்றிலும் பற்ற ஆதி₄க்யம் எத்தாலேயென்ன, அருளிச்செய்கிறார் (யதி₂ஹாஸ்தீத்யாதி₃). வக்த்ருவைலக்ஷண்ய மருளிச்செய்கிறார் (மற்றையாழ்வார்களித்யாதி₃). பெருமாளையொழிய வேறொரு ஸ்த₂லாந்தரமறியாது எப்படியிருக்கிறதென்ன, அருளிச் செய்கிறார் (ஸ்நேஹோ மே யித்யாதி₃). எல்லா ஸ்த₂லங்களையும் விட்டுப் பெரியபெருமாளைப் பற்றுகைக்கு ஹேதுவேதென்ன, அருளிச்செய்கிறார் (ஸ்ரீவைகுண்ட₂ மித்யாதி₃). (அவ்வாறு ஆவ்வாறு) என்றது – ரஸோக்தி. க்ருஷ்ணன் தானே வந்து ஆவ்வாற்றிலே கண்வளர்த்தானென்றபடி. ப்ரதிபாத்₃ய வைலக்ஷண்யத்தைச் சொல்லாநின்று கொண்டு ப்ரப₃ந்த₄த்தினுடைய அவதரணக்ரமத்தை அருளிச்செய்கிறார் (இவர் தமக்கித்யாதி₃).

பெரியவாச்சான்பிள்ளை வ்யாக்₂யாநம்

அவ. – முதற்பாட்டு. பெரியபெருமாள் திருவடிகளிலழகு மேல்விழுந்து தம்மை அடிமைகொண்டதென்கிறார்.

வ்யா. – (அமலன்) நித்யஸம்ஸாரியாய்த் தண்ணியராயிருக்கிற தாம் கிட்டுகை அத்தலைக்கு அவத்₃யமென்றிருந்தார். வந்துகிட்டின பின்பு பெரியபெருமாளுக்குப் பிறந்த வைவக்ஷண்யத்தைக் கண்டு “அமலன்” என்று கொண்டாடுகிறார். “அமலன்” என்றது ஹேயப்ரத்யநீகனென்றபடி. அபஹதபாப்மத்வாதி₃கு₃ணங்கள் ஆத்மாவுக்குண்டாயிருக்கச் செய்தேயும் ஹேயஸம்ப₃ந்த₄ாவஹமாய், ப₄க₃வத்ப்ரஸாத₃த்தாலே உண்டாகவேண்டியிருக்கும். இவன் அங்ஙனன்றிக்கேயிருக்கை.

(அமவன்) ஶுத்₃த₄னென்றபடி. இவன் ஶுத்₃த₄னாகையாவது; – தான் ஒருத்தன் ஶுத்₃த₄னாகையன்று; தன்னோடு ஸம்ப₃ந்தி₄த்தாரையும் ஶுத்₃த₄ராக்கவல்ல அடியுடைமை. துயரறு சுடரடி(திருவாய் 1–1–1)யிறே. “பாவநஸ் ஸர்வலோகாநாம் த்வமேவ ரகு₄நந்த₃ந” (ரா.உத் 82–9) என்னுமாபோலே. (அமலன்) என்கிறது – ஜந்மவ்ருத்தாதி₃களால் குறையநின்ற தம்மை விஷயீகரித்த பின்பு தன்பக்கல் தோ₃ஷம் தட்டாதே, “அநஶ்நந்நந்யோ அபி₄சாகஶீதி” (முண்ட₃க 3–1–1) என்கிறபடியே விளங்குகிறபடி. “என்கண் பாசம்வைத்த பரஞ்சுடர்ச்சோதிக்கே”(திருவாய் 3–3–4).

(ஆதி) “ஆதீ₃யத இதி ஆதி₃:” ஸ்ப்ருஹணீயனென்றபடி. தம்மை விஷயீகரிக்கைக்கு அடியானானென்று

"ஆத்" என்னவுமாம். ஜக³த்காரணத்வாதி³களைச் சொல்லவுமாம். ஆக, இரண்டு பத³த்தாலும் ஹேயப்ரத்யநீகத்வமும் கல்யாணகு³ணயோக³மும் சொல்லுகிறது.

(பிரான்) இவ்வோநிலைகளை எனக்கறிவித்த உபகாரகன். (பிரான்) உபகாரத்தைச் சொல்லி, சொல்லப்பற்றாமே "எத்திறம்" (திருவாய் 1-3-1) என்கிறார். (அடியார்க்கு) "ரத்நஹாரீ ச பார்த்²திவ:" (ரா.பா³ 53-9) என்கிறபடியே இவ்வஸ்துவின் சீர்மையாலே இது நம்மளவிலடங்காது. நம்மடியார்க்காக்கனையென்று அவர்களுக்காக்கினானென்கிறார். (அடியார்) தன்பக்கலிலே நிக்ஷிப்தப⁴ரராயிருக்குமவர்கள்.

(என்னையாள்படுத்த விமலன்) தன்னுடையாட்டமுமறியாத வென்னைத் தன்னடியார்க்கு ஶேஷபூ⁴தனாக்கின நிர்மலனென்கிறார். (என்னை) ப்ரக்ருதிக்கு அடிமைசெய்து போந்தவென்னை; தந்த⁴நத்தின் சீர்மையறியாத வென்னை. (என்னை) தே³ஹாத்மாபி⁴மாநிகள் தீண்டாதவென்னை. நன்மைக்குத் தனக்கவ்வருகில்லாதாப்போலே தீமைக்கு எனக்கவ்வருகில்லாத என்னை. (ஆள்படுத்த) அவர்களோடே [illegible] வைத்திலன்; அவர்களுக்கு ஶேஷமாக்கினான். ஈஶ்வரஶேஷத்வத்தளவிலே நின்றால் மீள ஶங்கையுண்டு; பா⁴க³வதஶேஷத்வத்தளவும் சென்றால் மீளப்போகாதே; [illegible] வருமதாகையாலே. ஒரு க்ஷேத்ரம் பத்தெட்டு க்ரயம் சென்றால் மீளவிரகில்லை. ஸ்ரீவிபீ⁴ஷணாழ்வானுக்கு [illegible]ருடைய விஷயீகாரம் பெருமாளுடைய விஷயீகாரத்துக்கு [illegible]ப்போலே இவர்க்குத் ததீ³ய விஷயீகாரம் முற்பட்டபடி. [illegible]:" (ரா. யு 17-2) "ஆநயைநம் ஹரிஶ்ரேஷ்ட²!"

(ரா.யு 18-38) அங்கு; இங்கு லோகஸாரங்க₃ மஹாமுநிகளைப் போய் ஆழ்வாரை அழைத்துக் கொண்டுவாரு மென்றான்.

(அடியார்க்கென்னை ஆட்படுத்த) தான் ஶேஷித்வத்தினுடைய எல்லையிலே நின்றாப்போலே ஶேஷத்வத்தினெல்லையிலே என்னை வைத்தான். (விமலன்) என் சிறுமை பாராதே தத்₃யர்க்கு ஶேஷமாக்குகையால் வந்த ஔஜ்ஜ்வல்யம். எதிரிகள் தரம்பாராதே சீரியர் தந்தாமளவிலேயிறே கொடுப்பது.

(விண்ணவர்கோன்) ஆளில்லாதவனல்லன் கீழ் இப்படி விஷயீகரித்தான். நித்யஸூரிகள் எடுத்துக் கைநீட்டும்படி இருக்கிறவன் கீழ் கதிர்பொறுக்கி ஜீவிப்பாரைப் போலே நித்ய ஸம்ஸாரியாயிருக்கிற வென்னை நித்யமுக்தரோடொக்க விஷயீகரித்தான். இவ்வௌதா₃ர்யம் கற்றதும் அவர்களோடே கீழரென்றுமாம். "அஸ்மாபி₄ஸ் துல்யோ ப₄வது" (ரா. யு-18.38)என்றார்களிறே. (விண்ணவர்கோன்) இங்குத்தைக் குழாத்தையொழிய அங்குத்தைக் குழாத்தையும் காட்டித் தந்தான். "உடன்கூடுவதென்று கொலோ?" (திருவாய் 2-3-10) என்று இவர் ஆசைப்படவேண்டுவதில்லை. (கோன்) அவர்களாலும் எல்லைகாணவொண்ணாது. (விரையார் பொழில் வேங்கடவன்) பரிமளம் நிறைந்திருந்துள்ள சோலையையுடைய திருவேங்கட மலையையுடையவன். பெரியபெருமாளைப் பாடாநிற்கத் திருமலையிலே போவானென்னென்னில்; ஒருவனைக் கவிபாடும்போது அவனுடைய வரத்துச் சொல்லியிறே கவிபாடுவது. "பரமபத₃த்தில் நின்றும் ஸ்ரீமதுரையிலே தங்கித் திருவாய்ப்பாடிக்கு வந்தாப்போலே, ஸ்ரீவைகுண்ட₂த்தினின்றும்

திருமலையிலே தங்கிக்காணும் கோயிலுக்கு வந்தது" என்று பட்டரருளிச்செய்யும்படி. அன்றியே, கோயில் போ₄க்₃யதை தமக்கு நிலமல்லாமையாலே திருமலையிலே போய் த₄ர்ஶிக்கப் பார்க்கிறாரென்றுமாம். (விரையார்) நித்யஸூரிகளை யுடையனாவதுக்கு மேலே ஓரைஶ்வர்யம்.

(விண்ணவர்கோன் விரையார்பொழில் வேங்கடவன்) ஆற்றிலே அழுந்துவார் ஆழங்காலிலே இளைப்பாறத் தேடுமாபோலே அவர்களும் வந்து அடிமை செய்யுமிடம். (வேங்கடவன்) அர்ச்சாவதாரத்துக்குப் பொற்கால் பொலியவிட்டவிடம்.

(நிமலன்) இத்தலையில் அர்த்தி₂த்வமும் கூடவின்றிக்கே இருக்க, இப்படி உபகரிக்கையால் வந்த ஔஜ்ஜ்வல்யம். இவனும் முடியிடப்பார்த்திராதொழிகை. அசித் வ்யாவ்ருத்தியாலே முடியிட்டாருண்டாகில் "பத்₃ப்₄யாமபி₄க₃மாச்சைவ ஸ்நேஹ ஸந்த₃ர்ஶநேந ச" (ரா. அ 50-41). (நின்மலன்) இத்தலைக்கு உபகரித்தானாயிருக்கையன்றிக்கே தன்பேறாயிருக்கை. "அமலன்" என்று தனக்காக்கினபடி; "விமலன்" என்று தன்னடியார்க்காக்கினபடி; "நிமலன்" என்று நான் பச்சையிடா திருக்க என்கார்யம் செய்தானென்கிறார். (நின்மலன்) இது தன்பேறாகச் செய்தானென்கிறார். "க்ருதக்ருத்யஸ் ததா₃ ராம:" (ரா.யு 1-85) என்கிறபடியே.

(நீதிவானவன்) ஶேஷஶேஷித்வங்கள் முறைமாறாத நித்யவிபூ₄தியிலேயுள்ளவன். "ஈஶ்வரோSஹம்" (கீ₃தா 16 - 14) என்று எதிரிட்டிருக்குமிடமிறே இவ்விடம். அங்கு கலக்குவாருமில்லை, கலங்குவாருமில்லை; இங்கு

கலக்குவாருமுண்டு. கலங்குவாருமுண்டு. (நீண்மதிளரங்கத்தம்மான்) நீதிவானவன் என்னா, நீண்மதிளரங்கத்தம்மானென்கிறார். ''அளப்பரியஆரமுதை அரங்கம் மேய அந்தணனை'' (திருநெடு-14)என்னுமாபோலே. (நீண்மதிளரங்கத்தம்மான்) ரக்ஷகத்வத்துக்குப் போரும்படியான மதிளையுடைய பெரியகோயிலிலே கண்வளர்ந்தருளுகிற பரமஶேஷி. (அம்மான்) ஈரரசுதவிர்ந்தாலிறே ஶேஷித்வம் பூர்ணமாவது. திருமலையில் போ₄க்₃யதை நிலமல்லாமையாலே மீளவும் கோயிலிலே புகுகிறார். வெள்ளத்தைக் கள்ளமடையாலே பள்ளத்தே விடுமாபோலே, திருவேங்கடமுடையான் வடக்குத் திருவாசலாலே வந்து புகுந்தானத்தனை என்றுமாம். (திருக்கமலபாதம்) செவ்வியும், குளிர்த்தியும், விகாஸமும், பரிமளமும் தொடக்கமானவை. ஆதி₃த்யனைக் கண்டாலிறே தாமரையலருவது; இத்தாமரைக்கு ஆதி₃த்யன் இவர். பிராட்டி திருமுலைத்தடங்களிலும் திருக்கண்களிலும் ஒற்றிக்கொள்ளும் திருவடிகள். இவருடைய தளிர்புரையும் திருவடி(திருநெடு-1) களிருக்கிறபடி. (அம்மான் திருக்கமலபாதம்) தொடர்ந்து வருகைக்கு ப்ராப்தி. (வந்து) த்₃வீபாந்தரத்தில் சரக்குச் சேரவேண்டினால் பாதிப்பாதி வழியாகிலும் வருதல், ஒருதலைப்பற்றுதல் செய்ய வேணுமிறே; அங்ஙனன்றியே, ''வந்துனதடியேன் மனம் புகுந்தாய்'' (பெரிய திரு 3-5-1) என்கிறபடியே வழிவந்தானும் தானே, பற்றினானும் தானே என்கிறது. (என் கண்ணினுள்ளன) *** (நீதிவானவன் கமலபாதம் - என் கண்ணினுள்ளன) ஸதா₃த₃ர்ஶநம் பண்ணுகிறவர்கள் கண்ணுக்கிலக்கானது கிடீர் என் கண்ணுக்கிலக்காகிறது!

*** ஒரு வாக்யம் நழுவிற்று

வல்லதனை நாளும் விரோத$_4$ம் பண்ணினேன்; போக்கற்றவாறே என்கண்ணைச் செம்பளித்தேன்; தொடர்ந்து வந்து செம்பளித்த கண்ணையுறுத்து உள்ளேபுகுந்து நிற்கையாலே என் கண்ணினுள்ளன என்கிறார். அன்றியே தம் கண்ணாலே பார்க்கை அவத்$_3$யமென்று கண்ணைச் செம்பளித்தார்; கண்ணினுள்ளே ப்ரகாஶிக்கத் தொடங்கிற்று.

(ஒக்கின்ற) ப்ரயோஜநம் இரண்டுதலைக்கும் ஒத்திரா நின்றது; அங்குத்தைக்கு ஶீலஸித்$_3$தி$_4$; இங்குத்தைக்கு ஸ்வரூபஸித்$_3$தி$_4$. (ஒக்கின்ற) ப்ரத்யக்ஷஸமாநாகாரமாயிருந்த தென்னுதல்; என் கண்ணுக்கிலக்கான விடத்திலும் பழைய நிலை குலையாதிருந்ததென்னுதல்; ஸம்ஸாரிகளைப் பார்த்து உங்களுக்கு மொக்குமோ வென்கிறாராதல்; இந்த லாப$_4$ம் அத்தலைக்குமொக்குமோ வென்கிறாராதல்.

(அமலன்) உயர்வறவுயர்நலமுடையவன்(திருவாய் 1-1-1). (ஆதி) யவன்(திருவாய் 1-1-1). (பிரான்) மயர்வறமதிநலமருளினன் (திருவாய் 1-1-1). (அடியார்க்கு) பயிலுஞ்சுடரொளி(திருவாய் 3-7). (விண்ணவர் கோன்) அயர்வறுமமரர்களதிபதி(திருவாய் 1-1-1). (நிமலன்) அவர் தொழுதெழு (திருவாய் 1-1-1) என்றார், இவர்க்கு அவைதானே வந்துநின்றன.

முதற்பாட்டு. அமலத்வம் முக்தர்க்கும் உண்டேயென்ன, செய்கிறார்(அபஹதபாப்மேத்யாதி$_3$). ஶுத்$_3$த$_4$னென்று ந்தரம். முந்தின அர்த்த$_2$த்திலே அருளிச்செய்கிறார் (காதி$_3$களித்யாதி$_3$).

2. **உவந்தவுள்ளத்தனாய் உலகமளந்து அண்டமுற**
நிவர்ந்தநீண்முடியன் அன்று நேர்ந்த நிசாசரரைக்
கவர்ந்த வெங்கணைக்காகுத்தன் கடியார்
பொழிலரங்கத்தம்மான் அரைச்
சிவந்த ஆடையின் மேல் சென்றதாம் என சிந்தனையே.

அவ: இரண்டாம்பாட்டு. முதற்பாட்டில் – அவன் தொடர்ந்து வந்தபடி சொன்னார்; இப்பாட்டில் – தாம் மேல்விழுந்தபடி சொல்லுகிறார்.

(ஆதி$_{3}$யதே) ஆதா$_{3}$நம் பண்ணப்படுகை. ஸ்வீகரிக்கப் படுகிறானென்றபடி. "பிரான்" என்றது கீழைப்பற்றவாதல்; மேலைப்பற்றவாதல். (என்னை) தன் ஸத்$_{3}$பா$_{4}$வமறியாத வென்னையென்னுதல். தன் கல்யாணகு$_{3}$ணமறியாத வென்னையென்னுதல். "ஆட்படுத்த" என்றத்தால் ஆதி$_{4}$க்யமேதென்ன அருளிச்செய்கிறார் (ப$_{4}$க$_{3}$வச்சே$_{2}$ஷத்வ மித்யாதி$_{3}$).

"விண்ணவர்கோன்" என்கையாலே, சே$_{2}$ஷித்வத்தி னெல்லையென்கை. ஆழங்கால்-வ்யங்க்$_{3}$யம். ஶீலகு$_{3}$ண மிகுதியாலே ஆழங்காலென்கிறது. இவனுடைய அத்$_{3}$வேஷாதி$_{3}$களும் பொறுக்கமாட்டானென்னுமத்தை அருளுகிறார் (பத்$_{3}$ப்$_{4}$யாமித்யாதி$_{3}$).

கலக்குகிறது-ப்ரக்ருதி, கலங்குகிறான்-ப$_{3}$த்$_{3}$தா$_{4}$த்மா (திரு) பூஜ்யவாசியாதல், பிராட்டியாதல். விண்ணவர்கோன் என்று த்$_{3}$விபாந்தரவஸ்து. கண்ணுக்கு விஷயமென்னாமல் உள்ளன வென்பானென்னென்ன அருளிச்செய்கிறார் (வல்லதனை நாளுமித்யாதி$_{3}$). ஒக்கின்ற என்கையாலே நிலைகுலையாதிருக்கை.

திருவடிகளிலே தொடர்ந்த திருவுள்ளம் திருப்பரியட்டத்தின் மேல் சேர்த்தபடி யெங்ஙனேயென்னில்; தானறிந்து சேரில் விஷயத்தின் போ₄க்₃யதைக்குக் குற்றமாம். ஆகையாலே போ₄க்₃யதை அளவுபட்டதுமல்ல, ஆசை தலைமடிந்ததுமல்ல; கடலோதம் கிளர்த்தலைக்கப்புக்கால் உள்ளே கிடத்ததொரு துரும்பு கடலை அளவிட்டவல்லவே கரையேறுவது; ஒருதிரை ஒருதிரையிலே ஏற வீசுமத்தனையிறே.

வ்யா:- (உவந்தவுள்ளத்தனாய்) ஆழ்வாரை அடிப்படுத்துகையால் வந்த ப்ரீதி. ஸர்வேச்வரனாய் ச்ரிய:பதியாய் அவாப்தஸமஸ்தகாமனாயிருக்கிறவன் அர்த்தி₂யாய் வந்து, தன் திருவடிகளைத் தலையிலே வையா நின்றால் மதீ₃யமூர்த்தா₄நம் அலங்கரிஷ்யதி" (ஸ்தோ. ர-31) என்று உகக்க வேண்டியிருக்க, அவையறியாதொழிய, ப்ரஜை பால்குடிக்கக்கண்டு உகக்கும் மாதாவைப்போலே உகந்த திருவுள்ளத்தை யுடையவனாய். இவற்றைப் பிரிந்தால் வ்யஸநமும் தன்னதேயிறே; "வ்யஸநேஷு மநுஷ்யாணாம் ப்₄ருசம் ப₄வதி" (ரா.அ. 2-40) என்கிறபடியே.

(உலகமளந்து) வகுத்த திருவடிகள் தலையிலே வைத்தக்காலும் உகக்கவறியாத லோகத்தைக் கீழ் கொள்ளாதே யளத்தது! உகக்கவறியாமைக்கு உள்ளாமவை (திருவாய் 3-2-2)யிறே. கு₃ணாகு₃ணநிரூபணம் பண்ணாதே, எல்லார் தலையிலும் ஒக்கத் திருவடிகளை வைக்கையாலே, ப₄க்திமாந்களும், பாதகிகளும் ஒக்க வாழ்ந்து போயிற்று.

(அண்டமுற நிவர்ந்த நீண்முடியன்) அண்ட₃கடாஹத்திலே சென்று சேர்ந்த திருவபி₄ஷேகத்தையுடையவன். அண்ட₃கடாஹம் வெடித்து அடைகட்ட வேண்டும்படியிறே அபேக்ஷிதம் பெற்று வளர்ந்தபடி. (அண்டமுற) "அண்டம் மோழையெழ"(திருவாய் 7–4–1).

(நிவர்ந்த) நிமிர்ந்த, பூவலர்ந்தாப் போலே. (நீண்முடியன்) உப₄யவிபூ₄திக்கும் நிர்வாஹகனென்று தோற்றும்படியிருக்கிற திருவபி₄ஷேகத்தையுடையவன். ரக்ஷ்யவர்க்₃க₃த்தை நோக்கினாலிறே ரக்ஷகன் முடித₄ரிப்பது. (அன்றித்யாதி₃) கண்ட காட்சியிலே "ஜிதம்" என்ன வேண்டும்படியிருக்குமவனிறே. எதிரிட்ட பையல்களை முடிக்கைக்கு வெவ்விய ஶரத்தையுடைய சக்ரவர்த்தித்திருமகன். (அன்று) ரக்ஷகனானவன் ரக்ஷ்யத்தை நோக்கக்கடவதாக வந்து நின்றவன்று. (நேர்ந்த நிசாசரரை) எதிரிட்ட நிஶாசரரை. நேர்ந்த நிசாசரர் என்கிறது – திருப்பல்லாண்டு பாடவேண்டுமழகைக்கண்டும் எதிரம்பு கோப்பதே! என்று. (நிசாசரர்) வெளியில் முக₂ங்கண்டறியாத பையல்கள். (கவர்ந்த) புறப்படும்போது விநயத்தோடு புறப்பட்டு, வேட்டை நாய்கள் ஓடி மேல்விழுமாபோலே விழுகை. (வெங்கணை) விடும்போது அம்பாய், படும்போது காலாக்₃நி போலேயிருக்கை. "தீ₃ப்தபாவக ஸங்காஶைஶ்ஶரை:" *(ரா.யு.16–32)* என்கிறபடியே பெருமாள் கண்பார்க்கிலும் முடித்தல்லது நில்லாத வெம்மை.

(காகுத்தன்) குடிப்பிறப்பால் தரம் பாராதே விஷயீகரித்தபடியும் வீரவாசியும்.

(கடியார்பொழில்) திருவுலகளத்தருளினவிடமே பிடித்து அடியொற்றி, ராவணவத₄ம் பண்ணித் தெற்குத் திருவாசலாலே புகுந்து சாய்ந்தருளினான். இன்னமும் வேர்ப்படங்கிற்றில்லை. திருச்சோலையில் பரிமளம் விடாயர்க்கு ஶிஶிரோபசாரமானபடி. (அரங்கத்தம்மான்) அவதாரத்துக்குப் பிற்பாடர்க்கும் இழவுதீரக் கோயிலிலே வந்து கண்வளர்ந்தருளுகிறபடி. (அம்மான்) இங்கே வந்த பின்பு ஈஶ்வரத்வம் நிலைநிற்கை.

(அரைச்சிவந்தவாடை) உடையார்த்த வாடை(திருவாய் 3-7-4); செக்கர்மாமுகில் (திருவாசிரியம்-1); திருமேனிக்குப் பரபா₄க₃மான திருப்பீதாம்ப₃ரம். (சிவத்தவாடையின் மேல் சென்றதாம்) “சோற்றின் மேலே எனக்கு மனஞ்சென்றது” - என்னுமாப்போலே ஆஶ்சர்யப்படுகிறார். (என சிந்தனை) ஆருடைய கூறையுடையைக் கண்டு உகக்கக்கடவ நெஞ்சு அதிலே யகப்பட்டது. (என சிந்தனை) திருவடிகளின் சுவடறிந்த பின்பு புறம்பு போகமாட்டாத நெஞ்சு. தீர்த்தமாடா நிற்கத் துறையிலே பிள்ளையைக் கெடுத்துத் திருவோலக்கத்திலே காண்பாரைப்போலே திருவடிகளில் நின்றும் திருப்பீதாம்ப₃ரத்திலே திருவுள்ளத்தைக் கண்டபடி.

அரு - இரண்டாம்பாட்டு. (உவந்தவித்யாதி₃) (தானறிந்து சேரில்) திருவரையில் போ₄க்₃யதையையறிந்து கிட்டிலென்றபடி. (விஷயத்தின் போ₄க்₃யதை) திருவடிகளின் போ₄க்₃யதை. (உகப்பு) ஆழ்வார்விஷயமாதல்; லோகவிஷயமாதல். உகக்க அறியாவிட்டால் வைப்பானென்னென்ன அருளிச்செய்கிறார் (ருணாகு₃ணேத்யாதி₃). (அடைகட்ட) தமரிட அளப்பதற்கு முன்பு நீண்முடியில்லையோவென்ன அருளிச்செய்கிறார்

இத்தால் திருவுலகளந்தருளினத்தையும் ராமாவதாரத்தையும் பெரியபெருமாள் பக்கலிலே ஒரோவகைகளாலே காண்கிறார். (2)

3. மந்திபாய் வடவேங்கடமாமலை வானவர்கள்
சந்திசெய்யநின்றான் அரங்கத்தரவினணையான்
அந்திபோல் நிறத்தாடையும் அதன் மேலயனைப்
படைத்ததோரெழில்
உந்திமேலதன்றோ அடியேனுள்ளத்தின்னுயிரே.

அவ: மூன்றாம்பாட்டு. திருப்பீதாம்ப₃ரத்தினழகு திருநாபீ₄கமலத்திலே வீசிற்று.

வ்யா – (மந்திபாய்) திருமலையில் பலாக்கள் வேரே பிடித்துத் தலையளவும் பழுத்துக்கிடக்கையாலே அங்குத்தைக் குரங்குகள் ஜாத்யுசிதசாபலத்தாலே ஒரு பழத்தை பு₄ஜிக்கப்புக மற்றை மேலில் பழத்திலே கண்ணையோட்டி இத்தைவிட்டு அதிலே பாய்ந்து தாவாநிற்குமத்தனையாய்த்து. பெரியபெருமாளுடைய தி₃வ்யாவயவங்களிலே தாம் ஆழங்கால் படுகிறாப் போலேயாய்த்து அவைகளும். கானமும் வானரமும் வேடுமுடை வேங்கட(நான்.திருவ–47)மிறே. (மந்திபாய்) ஒன்றையொன்று பற்றி மாலையாக நாலாநிற்கும். திருச்சின்னக்குரல் கேட்டவாறே பாய்ந்தோடா நிற்குமென்றுமாம். பரமபத₃மும், திருமலையும், கோயிலும், திருவயோத்₄யையும், திருச்சோலையும் ஒருபே₄ாகி₃யாயிருக்கிறபடி. எங்கும் மாறிமாறித் தங்குகை. (மந்திபாய்) பலாக்கள் வேரோடு

(ரக்ஷ்யவர்க்க₃த்தையித்யாதி₃). (விஷயீகரிக்கை) விபீ₄ஷணாழ்வானை.

பணையோடு வாசியறப் பழுந்துக் கிடக்கையாலே ஒன்றிலே வாய்வைக்கப் பெறாதே தான் வேண்டினபடியே திரியும்படியாய்த்து.

(வடவேங்கடம்) தமிழ்தே$_3$ஶத்துக்கு எல்லைநிலம். (மாமலை) போ$_4$க்$_3$யதை அளவற்றிருக்கை. உப$_4$யவிபூ$_4$தியும் ஒரு மூலையிலே அடங்குமென்றுமாம்.

(வானவர்கள் சந்திசெய்ய நின்றான்) எத்தனையேனும் தண்ணியார்க்கும் முக$_2$ங்கொடுத்து நிற்கிற இந்நீர்மையை யநுஸந்தி$_4$த்து, நித்யஸூரிகள் வந்து படுகாடுகிடப்பது இங்கேயாய்த்து. மேன்மையை அநுப$_4$விக்குமத்தனையிறே அங்கு; ஶீலாநுப$_4$வம் பண்ணலாவது இங்கேயிறே.

நித்யஸூரிகள் திருமலையிலே நிற்கிற ஶீலவத்தையிலே ஈடுபட்டு வந்து ஆஶ்ரயிக்க, குருடர்க்கு வைத்த அறச்சாலையிலே விழிகண்ணர் புகுரலாமோவென்று, தான் ஆனைக்குப்பாடுவாரைப் போலே மந்திகள் பக்கலிலே திருவுள்ளத்தை வைத்தானென்றுமாம்.

(அரங்கத்தரவினணையான்) அங்கு நின்றும் இங்கே சாய்ந்தபடி. பரமபத$_3$த்தினின்றும் அடியொற்றினான்; திருமலையளவும் பயணமுண்டாயிருந்தது; அங்கு நின்றும் வடக்குத் திருவாசலாலே கோயிலிலே சாய்ந்தான். ராமாவதாரத்தே பிடித்து அடியொற்றினான்; ராவணவத$_4$ம்பண்ணித் தெற்குத் திருவாசலாலே வந்து சாய்ந்தவித்தனையாயிருந்ததென்றுமாம். (அரவினணையான்) திரிகிறவன் சாய்ந்தருளினால் உள்ளவழகு. (அரவு) நாற்றம், குளிர்த்தி,

மென்மையும். (அரங்கத்தரவிணையான்) "ஶேஷ்யே புரஸ்தாச்சா₂லாயாம்" (ரா.அ 111–14) ஸ்ரீப₄ரதாழ்வானை வளைப்புக் கிடக்க விட்டுப்போந்து கடற்கரையிலே வளைப்புக் கிடந்தாப்போலே ஸம்ஸாரிகளைப் பெற்றாலல்லது போகேனென்று வளைப்புக் கிடக்கிறான். சக்ரவர்த்தித் திருமகனைப் போலே முதலில் ஶரணம்புக்கு முக₂ங்காட்டாவிட்டவாறே, "சாபமாநய" (ரா.யு 21–22) என்று சீறுமவரல்லர்; ஆற்றாமையைக்காட்டி ஶரணம் புக்குக் கிடக்குமவரிறே இவர்.

(அந்திபோல் திறந்தாடையும்) ஸந்த்₄யாராக₃ம் போலேயிருந்துள்ள திருப்பீதாம்ப₃ரமும். "அரைச்சிவந்த வாடை" என்றது பின்னாட்டுகிறபடி.

(அதன் மேல்) இவ்வழகினின்றும் கால்வாங்கமாட்டுகிறிலர். (அயனித்யாதி₃) சதுர்த்த₃ஶபு₄வந ஸ்ரஷ்டாவான ப்₃ரஹ்மாவுக்கு உத்பத்திஸ்தா₂நமான திருநாபீ₄கமலத்தின் மேலதன்றோ. சதுர்முக₂ ஸ்ருஷ்டி பூர்வகாலத்திலேயாகிலும், இப்போதும்(?) ப்₃ரஹ்மாவுக்கு உத்பத்திஸ்தா₂நமென்று கோள் சொல்லித்தாராதின்றது, திருநாபீ₄கமலம். (எழிலுந்தி) ஊகிப்பதிக்கை. "ப்ரஸவாந்தஞ்ச யௌவநம்" (?) என்கிறபடி யன்றிக்கேயிருக்கை.

(அடியேன்) "பதிம் விஶ்வஸ்ய" (தை. நா – 11), "யஸ்யாஸ்மி" (யஜுர்.ப்₃ரா 3–7) என்கிற ப்ரமாணத்தாலே அடியேன் என்கிறாரல்லர். அழகுக்குத் தோற்று "அடியேன்" என்கிறார். (அடியேனுள்ளத்தின்னுயிரே) என்னுடைய நற்சீவனானது திருநாபீ₄கமலத்ததன்றோ

வென்கிறார்.

விடாமைக்குப் பற்றாசு; "மருடியேலும் விடேல் கண்டாய்" (திருவாய் 2-7-10) என்னுமாப்போலே. இப்பாட்டில் பெரியபெருமாள் பக்கலிலே திருவேங்கடமுடையான் தன்மையுமுண்டென்கிறது.(3)

சதுரமாமதிள்சூழ் இலங்கைக்கிறைவன் தலைபத்து
உதிரவோட்டி ஓர்வெங்கணையுய்த்தவன் ஓதவண்ணன்
மதுரமாவண்டுபாடமாமயிலாடரங்கத்தம்மான் திருவயிற்று
உதரபந்தம் என்னுள்ளத்துள் நின்றுலாகின்றதே. (4)

அவ.- நான்காம்பாட்டு. திருநாபீ4கமலத்தோடே சேர்ந்த திருவுத3ரப3ந்த4நத்தை அநுப4விக்கிறார்.

வ்யா.- (சதுரமாமதிளித்யாதி3) கட்டளைப்பட்டிருக்கை. (மாமதிள்) து3ர்க்க3த்ரயம். "ஈஶ்வரன்" என்றறியச்செய்தே எதிர்க்கப் பண்ணின மதிள். (இலங்கைக்கிறைவன்) மு(ற)ழஞ்சிலே ஸிம்ஹங்கிடந்த தென்னுமாப்போலே. "லங்காம் ராவணபாலிதாம்" (ரா. ஸு 1-39). (இலங்கைக்கிறைவன்)

அரு:- மூன்றாம்பாட்டு. தாத்பர்யத்தை யருளிச் செய்கிறார். (பரமபத3முமித்யாதி3) (சந்திசெய்ய) கிட்டும்படி நின்றானென்னுதல்; ஆஶ்ரயிநிற்கப் பராக்காய் நின்றானென்னுதல். முதற்பாட்டைக் கடாக்ஷித்துப் பரமபத3த்தில் நின்றும் அடியொற்றுதல்; இரண்டாம்பாட்டைக் கடாக்ஷித்து ராமாவதாரத்திலே அடியொற்றுதல். உந்தியைப் பற்றாசாகப் பற்றினவிடமுண்டோவென்ன அருளிச்செய்கிறார் (மருடியேலுமித்யாதி3).

ஸர்வேஶ்வரன் ஸ்ரீவைகுண்ட$_2$த்தைக் கலவிருக்கையாகக் கொண்டு வீற்றிருந்தாப்போலேகாணும் இவனும் இலங்கைக்கு ஈஶ்வரனென்றிருந்தபடி.

விரக்தனான திருவடியுங்கூட மதித்த ஐஶ்வர்யமிறே. “யத்$_3$யத$_4$ர்மோ ந ப$_3$லவாந் ஸ்யாத$_3$யம் ராக்ஷஸேஶ்வர:। ஸ்யாத$_3$யம் ஸுரலோகஸ்ய ஶக்ரஸ்யாபி ச ரக்ஷிதா।।” (ரா. ஸு 49-17) என்றானிறே. யாவனொருவனுக்காக இவனை அழியச் செய்ய நினைக்கிறார், அவன்தன்னையே இவ்வரனுக்குக் காவலாக வைப்பர்கிள் அல்பமநுகூலித்தானாகில்.

(தலைபத்துதிர) பனங்குலை உதிர்த்தாப்போலே யுதிர. அறுக்கவறுக்க முளைத்த சடக்கு. (ஓட்டி) அநுகூலிக்குமாகில் அழியச்செய்ய வேண்டாவிறேயென்று பூசலிலே இளைப்பித்து விட்டபடி. “க$_3$ச்சா$_2$நுஜாநாமி” (ரா. யு 59-144) என்கிறபடியே.

(ஓர்வெங்கணையுய்த்தவன்) பிற்றைநாளைப் பூசலிலே ஜயாபஜயங்கள் அவ்யவஸ்தி$_2$தமன்றோவென்று ப்$_3$ரஹ்மாதி$_3$கள் கருதினவாறே. அத்தலைகளுக்கு வேர்ப்பற்றான நெஞ்சிலே அத்$_3$விதீயமான ப்$_3$ரஹ்மாஸ்த்ரத்தை விட்டவன். அவன் ப்ராதிகூல்யத்தில் நிலைநின்றானென்று அறிந்தபின்பு ப்$_3$ரஹ்மாஸ்த்ரத்தை விட்டபடி.

(ஓதவண்ணன்) ராவணவத$_4$ம் பண்ணி ஸ்ரீவிபீ$_4$ஷணாழ்வானுக்கு முடிகொடுத்து க்ருதக்ருத்யனாய், ப்$_3$ரஹ்மாதி$_3$கள் புஷ்பவ்ருஷ்டியும் ஸ்தோத்ரமும் பண்ண வீரஸ்ரீ தோற்ற ஶ்ரமஹரமான வடிவோடே நின்றநிலை.

(மதுரமாவண்டுபாட) வினையற்றவாறே ஆடல்பாடலுக்கு இடங்கொடுத்தபடி. சிலர் பாடினால் ஆடுவாரும் வேணுமே; மயில்கள் ஆடப்புக்கன. (மாமயில்) ஒருமயில் தோகை விரித்தால் திருச்சோலைக்கு அணுக்கனிட்டாப் போலிருக்கை. ருஷிகள் கொண்டைக்கோல் கொண்டாடுகை தவிர்ந்து மயில்கள் ஆடப்புக்கன. குரங்குகள் கூத்தாட்டாதல், இவற்றின் கூத்தாட்டாதல், என்றும் திர்யக்₃யோநிகளுக்கு நிலமாகை. (வண்டுபாடமாமயிலாட) ஸ்ரீவைகுண்ட₂நாத₂ன் பெரியபெருமாளானவாறே நித்யஸூரிகளும், வண்டும் மாமயில்களுமானபடி. "ஸர்வை: பரிவ்ருதோ தே₃வைர் வாநரத்வமுபாக₃தை:" (ரா. யு 114-17) என்னக்கடவதிறே. ராஜா வெள்ளைசட்டையிட்டால் அடியார் கறுப்புச்சட்டையிடுமித்தனையிறே.

(அரங்கத்தம்மான்) பெரியகோயிலிலே கண்வளர்கிற பரமசேஷியுடைய. (திருவயிற்றுதரபந்தம்) ஆப₄ரணத்துக் காப₄ரணம். பெற்றவயிற்றுக்குப் பட்டங்கட்டினபடி. (என்னுள்ளத்துள் நின்றுலாகின்றதே) என்னெஞ்சினுள்ளே அழகு மாண்டேறா நின்றதே; நெஞ்சம் நாடிறே (திருவாய் 8-6-4); அகலநின்றாலும் பசையில்லை. இப்பாட்டில் த₃ஶரதா₂த்மஜன் படியும் இங்கே உண்டென்கிறார். (4)

அரு. - நாலாம்பாட்டு.(சதுரமித்யாதி₃) (கட்டளைப்பாடு) ர்க₃சவரணையோடே கூடியிருக்கை. கி₃ரிது₃ர்க்க₃ம் து₃ர்க்க₃ம் ஜலது₃ர்க்க₃ம்; ஆக து₃ர்க்க₃த்ரயம். அவன் நுஷ்யனானால் இவர்கள் திர்யக்காக வேண்டுவானென் ன்ன அருளிச்செய்கிறார் (ராஜேத்யாதி₃). (பெற்றவயிறு) ளைப் படைத்தது. (அகல நின்றாலும்) தாம் அகல

5. பாரமாய பழவினை பற்றறுத்து என்னைத்தன்
வாரமாக்கிவைத்தான் வைத்ததன்றி என்னுள் புகுந்தான்
கோரமாதவம்செய்தனன்கொல்அறியேன்
அரங்கத்தம்மான்திரு
வாரமார்பதன்றோ அடியேனை ஆட்கொண்டதே.

அவ. – ஐந்தாம்பாட்டு. எனக்குப் பற்றாசான பெரியபிராட்டியாரிருக்கிற திருமார்புகிடீர் என்னை ஸ்வரூபாநுரூபமான கைங்கர்யங்கொண்டதென்கிறார்.

வ்யா.– (பாரமாய) ஸர்வஶக்தியான ஸர்வேஶ்வரனே தள்ளுமிடத்திலும் ஒருநிலைநின்று தள்ளவேண்டும்படியிருக்கை; ஸம்ஹரிப்பதும் நரகத்திலேயாய் ஸ்ருஷ்டிப்பதும் நரகத்திலேயாயிருக்கை.

(பழவினை) காலமநாதி$_3$; ஆத்மாவோ நித்யன்; அசித் ஸம்ஸர்க்க$_3$முமன்றே யுண்டிறே. இக்காலமெல்லாம் கூடக் கவடுபூரித்ததாயிருக்குமிறே. "ஸர்வபாபேப்$_4$யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி" (கீ$_3$தா சரமஶ்லோகம் 18 –66) என்றவன்றானே தள்ள வேண்டும்படியிருக்கை.

(பற்றறுத்து) விரகராயிருப்பார் அடியறுத்து நெடுஞ்சுவர் தள்ளுமாபோலே ஸவாஸநமாகப் போக்கி. நித்யஸூரிகளுக்குப் பாபஶங்கையுண்டாகிலும் இவர்க்கில்லாதபடிபண்ணி.

நின்றாலும் ப்ரயோஜநமில்லை. அங்கும் வந்து ஸஞ்சரிக்குமென்றபடி.

(என்னை) பாபத்துக்குப் போக்கடியறியாத வென்னை. பாபம்படும் ஆகரமான என்னையென்றுமாம். "அக₄மஹோத₃தி₄:"(?) (தன் வாரமாக்கி வைத்தான்) தான் என்றால் பக்ஷபதிக்கும்படி பண்ணினான். என் கார்யம் தனக்குக் கூறாக என்பேரிலே தனக்கு இருப்பென்று தன் பேரிலே எனக்கிருப்பாக்கினபடி, அன்றியே, விஷயாந்தரங்களை விட்டுத் தன்னையே கூறாகப் பற்றும்படி பண்ணினான். (வைத்தான்) ஆச்சந்தாநச் சாபம் வைத்தான். (வைத்ததன்றி) இந்த நன்மைகளுக்கு மேலே, (என்னுள் புகுந்தான்) பின்னையும் தன்னாற்றாமையாலே, விடாய்த்தவன் தடாகத்தை நீக்கி உள்ளே முழுகுமாப்போலே, என்னுள்ளம் புகுந்தான். வாளிப்புக்கவிடத்தே மலையிட்டடைத்து, மஹாராஜர் இருந்து குறும்புசெலுத்தினாப் போலே யாகவொண்ணாதென்று என் ஸ்வரூபஜ்ஞாநம் குலையாதபடி என்னெஞ்சிலே வந்து புகுந்தான். "அநப்₃நந்நப்₃ய:" (யுக்ட₃க 3-1-1) என்கிறபடியே இத்தோலைபூட்டற்றிருக்குமவனுக்கும் இத்தாலல்லது செல்லுகிறதில்லை என்கிறது.

(கோரமாதவமித்யாதி₃) இப்பேற்றுக்கடி என்னென்று பார்த்தார். இந்த்₃ரியங்களை யொறுத்து மஹாதபஸ்ஸைப் பண்ணினேனோ அறிகிறிலேன்; நானறியவொன்றுமில்லை. இப்படி சங்கிப்பானென்னென்னில்; பெற்றபேறு அப்படிப்பட்டார்க்குக் கிடைக்குமதாகையாலே. அவன்றானே நதீ₃தீரத்திலே கிடந்து தபஸ்ஸு பண்ணினானோ அறிகிறிலேன். கோ₄ரமான தபஸ்ஸாகிறது – அத்தலைக்காகத் தம்மையழிய மாறின கார்யவுடையாரைப் போலே இருக்கை. "என்நன்றி செய்தேனா என்னெஞ்சில் திகழ்வதுவே" (திருவாய் 10-6-6)

என்னுமாப்போலே.

(அரங்கத்தம்மான்) இப்பேற்றுக்கு ஆற்றங்கரையைப் பற்றிக்கிடந்து தபஸ்ஸு பண்ணினானும் அவனாயிருந்தது. இச்சீரிய பேற்றுக்கு வேறு உபாயமுண்டாகமாட்டாதே.

(திருவாரமார்பதன்றோ) பெரியபிராட்டியாரையும் ஹாரத்தையுமுடைத்தான மார்வன்றோ. தமக்குப் பற்றாசாகத் தாய் நிழலிலே ஒதுங்குகிறார். இவனைக் குறித்து "தேந மைத்ரீ ப₄வது" (ரா.ஸு 21-20) என்றும், அவனைக்குறித்து "ந கஶ்சிந்நாபராத்₄யதி" (ரா.யு 116-44) என்றும் சிறையிலே யிருந்தே சேரவிடப்பார்க்கிறவள், மார்பிலே இருந்தால் சேரவிடச் சொல்ல வேணுமோ? அழகிய மார்விலாரம். ஆரத்துக்கு அழகு கொடுக்கவற்றாயிருக்கை. ஆரம் அழகை மறைக்கைக்கு உடலாமித்தனையிறே. "ஸர்வபூ₄ஷண பூ₄ஷார்ஹா:" (ரா.கி. 3-15) என்னுமாப்போலே.

(அடியேனை) முன்பெல்லாம் கூலிச்சேவகரைப் போலே அழகுக்குத் தோற்ற அடிமை; இது பிறந்துடையவடிமை. முந்துற "தூ₃தோ ராமஸ்ய" (ரா.ஸு 36-2) என்றவன், பிராட்டி கடாக்ஷம் பெற்றவாறே "தா₃ஸோSஹம் கோஸலேந்த்₃ரஸ்ய" (ரா.ஸு 42-34) என்றானிறே. (ஆள்கொண்டது) இழந்த ஶேஷத்வத்தைத் தந்தது.

(அடியேனையாட்கொண்டதே) ராஜ்யமிழந்த ராஜபுத்ரனை யழைத்து முடிசூட்டுமாப்போலே, அழகிலே அழுந்தின என்னை அவன் கு₃ணங்கிளர் பிழைப்பித்ததென்கிறார். அழகிலே அழுந்தினாரை கு₃ணத்தைக்காட்டிப் பிழைப்பிக்கலாம்

கு₃ணத்திலே அழுந்தினார்க்கு கு₃ணமே வேணும், நீரிலே அழுந்தினார்க்கு நீரையிட்டுப் பிழைப்பிக்கவிடுமித்தனையன்றோ உள்ளது.

இப்பாட்டால் – அந்தர்யாமிப்₃ராஹ்மணத்தில் சொல்லுகிற படியே ஸர்வவ்யாபகத்வஶக்தியும் இங்கே உண்டென்கிறார்.(5)

துண்டவெண்பிறையன் துயர்தீர்த்தவன் அஞ்சிறைய
வண்டுவாழ் பொழில்சூழ் அரங்கநகர் மேயவப்பன்
அண்டரண்டபகிரண்டத்து ஒருமாநிலம்எழுமால்வரை
முற்றும்
உண்ட கண்டம் கண்டீர் அடியேனை உய்யக்கொண்டதே. 6.

அவ.– ஆறாம்பாட்டு. ஸர்வலோகத்தையும் அமுதுசெய்தருளின கண்ட₂த்தினழகு என்னையுண்டாக்கிற்றென்கிறார். திருமார்பினழகு திருக்கழுத்திலே ஏறிட்டதென்னவுமாம்.

அரு. – அஞ்சாம்பாட்டு. (பாரமாயவித்யாதி₃) (பாரமாய) வினையினுடைய ப₃ாஹுன்யமாதல்; க்ரௌர்யமாதல். இவற்றை வாக்யத்₃வயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (ஸர்வஶக்தித்யாதி₃). பழமையேதென்ன அருளிச்செய்கிறார் (ஆத்மாவித்யாதி₃). வாரம் – ஸ்நேஹமாதல், கடமையாதல். இவனிறுக்கு மிறையைத் தான் இறுக்கிறேனென்று தன்பேரிலே ஏறிட்டுக் கொள்ளுகை. (சாபம்) குட்டி. ஶத்ருக்கள், விரோதி₄களை அறுக்குமென்று ஸந்தாநத்துக்கு ஒருகுட்டி வைக்குமாப்போலே என் விரோதி₄யைப் போக்கி ஸ்வரூபம்

வ்யா. — (துண்டமித்யாதி₃) கலாமாத்ரமாய் வெளுத்திருந்துள்ள பிறையை ஜடை₃யிலேயுடையனான ருத்₃ரன் தனக்குப் பிதாவுமாய் லோககு₃ருவுமாயிருந்துள்ள ப்₃ரஹ்மாவினுடைய தலையை யறுக்கையால் வந்த பாபத்தைப் போக்கினவன். சுமையராயிருப்பார் சும்மாட்டுக்குள்ளே தாழைமடலைச் சொருகுமாப்போலே, நாத₄னாயிருக்கச் செய்தே ஸுக₂ப்ரதா₄நனாக அபி₄மாநித்திருக்குமாய்த்து. ஆனாலும் ஆபத்து வந்தால் அவனல்லது புகலில்லையே, சந்த்₃ரனுடைய க்ஷயத்தைப் போக்கினானென்றுமாம். அவனுடைய து₃ரிதத்தைப் போக்கினாப்போலே தம்முடைய து₃ரிதத்தையும் போக்குமென்று கருத்து.

(அஞ்சிறையவண்டுவாழ் பொழில் சூழ் அரங்கநகர்மேய வப்பன்) லோகத்தில் ப்ரதா₄நரானவர்கள் ப்₃ரஹ்மஹத்யையைப் பண்ணி அலைந்துகொடுகிடக்கப்புக்கவாறே தான் கடக்கநிற்க வொண்ணாதென்று அவர்களுடைய ரக்ஷணார்த்த₂மாகக் கிட்டவந்து கண்வளர்ந்தருளுகிற உபகாரகன். அழகிய சிறகை உடைத்தான வண்டுகள் வாழாநின்ற சோலைசூழ்ந்த பெரிய கோயிலிலே கண்வளர்ந்தருளுகிற பிதாவானவன்.

நஶியாதபடி வைத்தான் என்றபடி. திரு-அழகாகவுமாம். "ஸௌந்த₃ர்யம் அந்தராயம்" (முமுக்ஷுப்படி-182) என்கிறபடியே கைங்கர்யவிருத்₃த₄மான அழகிலே ஈடுபட்ட என்னை, ஶ்ரிய:பதித்வகு₃ணத்தைக் காட்டிமீட்டாப்போலே, ஶ்ரிய:பதித்வகு₃ணத்திலே அகப்பட்டாரை ஸௌந்த₃ர்யமாகிற அழகைக் காட்டி மீட்கலாகாதோ வென்ன "மார்பதன்றோ" என்ற உரைப்பைப்பற்ற அருளிச்செய்கிறார் (அழகிலே அழுந்தினாரித்யாதி₃).

(வண்டு வாழ்பொழில்) வண்டுகள் அவன்பக்கல் செல்லாது, திருச்சோலையின் போ₄க்₃யதையிலே இளமணல் பாய்ந்து கால் வாங்கமாட்டாதே நிற்கும்; அவ்வண்டுகளைப் போலே தம்மை யநுப₄விப்பித்து விடாய் கெடுத்தானென்கிறார்.

(அண்டரண்டமித்யாதி₃) அண்டா₃ந்தர்வர்த்திகளுடைய அண்ட₃ம், பகிரண்டம் – புறவண்ட₃ம், அத்₃விதீயமான மஹாப்ருதி₂வீ, பூ₄மிக்கு ஆணியடித்தாப்போலேயிருக்கிற ஏழுவகைப்பட்ட குலகி₃ரிகள், ஒன்றொழியாமே ஆடிக்காற்றில் பூளைபோலே பறந்து திருவயிற்றிலே புகும்படியுண்ட கழுத்துக்கீழ். இவற்றைத் தனித்தனியே சொல்லுவானென்னென்னில்; தனித்தனியே சொல்லுகை போ₄க்₃யமாயிருக்கையாலே.

(முற்றுமுண்டகண்டங்கண்டீர்) பெரியபெருமாள் திருக்கழுத்தைக் கண்டால் ப்ரளயாபத்திலே ஜக₃த்தை எடுத்துத் திருவயிற்றிலே வைத்தமை தோற்றாநின்றதாய்த்து. விடுகாது தோடிட்டு வளர்ந்ததென்று தெரியுமாப்போலே.

(அடியேனை உய்யக்கொண்டதே) முன்பு பெற்ற கைங்கர்யத்துக்கு விச்சே₂த₃ம் பிறவாதபடி நோக்கிற்று; என்னை ஸம்ஸாரத்தில் ஒருநாளும் அகப்படாதபடி பண்ணிற்று.

இப்பாட்டால் ஆபத்ஸக₂னான ஸர்வேஶ்வரன்படியும் இங்கே உண்டென்கிறார். (6)

அரு. – ஆறாம்பாட்டு. (துண்டவித்யாதி₃) ஸாத₄கவேஷம் தோற்ற ஜடை₃யை த₄ரிக்கிறவனுக்கு சந்த்₃ரன் வேணுமோ வென்ன அருளிச்செய்கிறார் (சுமையராயிருப்பாரித்யாதி₃).

7) கையினார் சுரிசங்கனலாழியர் நீள்வரைபோல்
மெய்யினார் துளபவிரையார்கமழ் நீள்முடி எம்
ஐயனார் அணியரங்கனார் அரவினணைமிசை
மேயமாயனார்
செய்யவாய் ஐயோ! என்னைச் சிந்தை கவர்ந்ததுவே.

அவ. – ஏழாம் பாட்டு. திருவத$_4$ரத்திலே அகப்பட்டபடி சொல்லுகிறார்; நீஞ்சப்புக்குத் தெப்பத்தை யிழந்தேனென்னு மாப்போலே.

வ்யா. – (கையினாரித்யாதி$_3$) வெறும்புறத்திலே படவடிக்கவல்ல கையிலே அழகு நிறைந்து சுரியையுடைத்தான ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யம், ப்ரதிபக்ஷத்தின் மேலே அனலை யுமிழா நின்றுள்ள திருவாழி, இவற்றை யுடையராயிருக்கை.

ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்துக்குச் சுரி ஸ்வபா$_4$வமானாப்போலே திருவாழியாழ்வானுக்கும் ப்ரதிபக்ஷத்தின் மேலே அனலுமிழ்கை ஸ்வபா$_4$வம். திருக்கோட்டியூரிலே அநந்தாழ்வான், ப$_4$ட்டரை, "ஸ்ரீவைகுண்ட$_2$நாத$_2$ன் த்$_3$விபு$_4$ஜனோ, சதுர்ப்பு$_4$ஜனோ என்ன; இருபடிகளுமடுக்குமென்ன, இரண்டிலுமழகிதேதென்ன, த்$_3$விபு$_4$ஜனாகில் பெரியபெருமாளைப் போலேயிருக்கிறது, சதுர்ப்பு$_4$ஜனாகில் பெருமாளைப் போலேயிருக்கிறது" என்றார்.

(நீள்வரை) மலையைக் கடலை ஒப்பாகச் சொல்லுமித்தனையிறே. நீட்சி – போ$_4$க்$_3$யதாப்ரகர்ஷம். பச்சை மாமலைபோல் மேனி(திருமாலை–2); அதுக்கு மேலே ஒப்பனையழகு.

(துளபவிரையார் கமழ்நீண்முடி) பரிமளம் மிக்கிருந்துள்ள திருத்துழாய்மாலையாலே அலங்க்ருதமாய் ஆதி$_4$ராஜ்ய ஸூசகமான திருவபி$_4$ஷேகத்தை உடையருமாய். (எம்மையனார்) உறவு தோற்றுகை. எனக்கு ஜநகரானவர்.

(அணியரங்கனார்) ப்ராப்தவிஷயமாயிருக்கக் கடக்கவிராதே ஸம்ஸாரத்துக்கு ஆப$_4$ரணமான கோயிலிலே வந்து அண்ணியருமாயிருக்கிறபடி.

(அரவினணைமிசை) ரத்நங்களையெல்லாம் தங்கத்திலே புதைத்துக் காட்டுமாப்போலே தன்னழகுதெரியத் திருவனத்தாழ்வான் மேலே சாய்த்து காட்டுகிறபடி. (மேயமாயனார்) மின்மினி பறக்கிறபடி. "ஸ மயா போ$_3$தி$_4$த: ஸ்ரீமாத்" (ரா.ஸு 38-25) எல்லார்க்கும் ஒன்றிலே சாய்ந்தவாறே பொல்லாங்குகள் தெரியும்; இங்குப் பழையவழகும் நிறம்பெறும்.

(செய்யவாய்) ஸ்த்ரீகளுடைய பொய்ச்சிரிப்பிலே துவக்குண்டார்க்கு இச்சிரிப்புக் கண்டால் பொறுக்க வொண்ணுமோ.

(ஐயோ) திருவத$_4$ரமும் சிவப்பும் அநுப$_4$விக்க அரிதாய் "ஐயோ!" என்கிறார். (என்னை) பண்டே நெஞ்சு பறிகொடுத்த

அரு. – ஏழாம்பாட்டு. *(கையினாரித்யாதி$_3$)* இங்கு, தெப்பம் அநுப$_4$வபரிகரமான நெஞ்சு. (படவடிக்கை) ஈடுபடுத்துகை. "சுரி" என்று ஸுஷிரமாய், அத்தால் துளையென்றபடி. "சங்கு" என்றவிடத்தில் கடைக்குறைத்தலாய் "சங்கனல்"

என்னை அந்யாயம் செய்வதே! என்று கூப்பிடுகிறார். (என்னை) கல்லை நீராக்கி, நீரையும் தானே கொண்டது. இப்பாட்டில் ஶ்ரீவைகுண்ட₂நாத₂ன்படியும் இங்கே காணலாமென்கிறார். (7)

8) பரியனாகிவந்த அவுணனுடல்கீண்ட அமரர்க்கு
அரியஆதிப்பிரான் அரங்கத்தமலன் முகத்து
கரியவாகிப்புடைபரந்து மிளிர்ந்து செவ்வரியோடி
நீண்டஅப்
பெரியவாயகண்கள்என்னைப்பேதைமை செய்தனவே.

அவ. – எட்டாம்பாட்டு. திருக்கண்கள் என்னை அறிவுகெடுத்த தென்கிறார்.

என்றாய், “கனலாழி” என்று- நெருப்பையுமிழ்கிற திருவாழியென்றபடி. பெரியபெருமாள் சதுர்ப்பு₄ஜராயிருக்கச் செய்தேயும் ஆபாதத: மேலெழ த்₃விபு₄ஜராய்த் தோற்றுகிறாப் போலே, பரமபத₃நாத₂னும் சதுர்ப்பு₄ஜனாயிருக்கச் செய்தேயும் ப்ரமாணாந்தரங்களாலே த்₃விபு₄ஜனாய்த் தோற்றினானாகில், பெரியபெருமாள் மறைத்துக் காட்டுகிறாப்போலே ப்ரமாணங்களும் மறைத்துச் சொல்லுகிறதென்று ப₄ட்டருக்குக் கருத்து. கிடையழகு வாசாமகோ₃சரமாய் ஆஶ்சர்யமாயிருக்கையாலே “இத₃ம், இத₃ம்” என்னப்போகாமல் மின்மினி பறக்கிறதென்றபடி. நெஞ்சுபறிகொடுக்கை இரண்டாம்பாட்டிலே; அங்கே கல்லான நெஞ்சை நீராக்கி, இங்கே அந்த நீரையும் அபஹரித்ததென்றபடி.

வ்யா. – (பரியனாகி வந்த) ப₄க₃வத்₃கு₃ணங்களை அநுஸந்தி₄த்து நைந்திராமே, ஶோஷத்வத்தையறிந்து மெலிந்திராமே, ஸர்வேஶ்வரனை ஆசைப்பட்டுத் தளர்ந்தவுடம்பாயொசிந்திராமே. (பரிய) நரஸிம்ஹத்துக்கும் பிற்காலிக்க வேண்டும்படியிருக்கை. ஊட்டியிட்டு வளர்த்த பன்றி போலே உடம்பை வளர்த்தானித்தனை. (வந்த) இப்போது தாம் வயிறுபிடிக்கிறார்.

(அவுணனுடல்கீண்ட) நரஸிம்ஹத்தினுடைய மொறாந்த முக₂மும், நாமடிக்கொண்ட உதடும், செறுத்து நோக்கின நோக்கும், குத்தமுறுக்கினகையும், கண்டபோதே பொசுக்கின பன்றிபோலே மங்குநாரைக் கிழிக்குமாப்போலே கிழித்தபடி.

(அமரர்க்கரிய ஆதிப்பிரான்) தே₃வர்களுக்கு உத்பாத₃கனான மாத்ரமே; கையாளனாய் நிற்பது ஆஶ்ரிதர்க்கு. சிறுக்கனுக்கு உதவி நிற்கிற நிலைதன்னிலே ப்₃ரஹ்மாதி₃களுக்குப் பரிச்சே₂தி₃க்கவொண்ணாதபடி நிற்கிற ப்ரதா₄நன். “க்வாஹம் ரஜ:ப்ரக்ருதிரீஶ! தமோதி₄கேऽஸ்மிந் ஜாதஸ் ஸுரேதரகுலே க்வ தவாநுகம்பா। ந ப்₃ரஹ்மணோ ந ச ப₄வஸ்ய ந வை ரமாயா யோ மேர்ऽப்பித: ஶிரஸி பத்₃மகரப்ரஸாத₃:॥” (பா₄க₃வதம் 7 – 9 –26). (ஆதிப்பிரான்) தான் முற்கோலி உபகரிக்குமவன். (பிரான்) ப்ரஹ்லாத₃னுக்கு எளியனான நிலையும் ப்₃ரஹ்மாதி₃களுக்கு அரியனான நிலையும் இரண்டும் தமக்கு உபகாரமாயிருக்கிறது.

(அரங்கத்தமலன்) எல்லார்க்குமுதவும்படி கோயிலிலே வந்து கண்வளர்ந்தருளுகையாலே வந்த ஶுத்₃தி₄. ஒருக்கால்

தோற்றிப்போதல், அவதாரம் போலே தீர்த்த₂ம்ப்ரஸாதி₃த்துப் போதல் செய்யாமையாலே வந்த ஶுத்₃தி₄யாகவுமாம்.

(முகத்து) அவனுடைய முக₂த்து. (கரியவாகி) விடாய்த்தார் முக₂த்திலே நீர்வெள்ளத்தை வெட்டிவிட்டாப்போலே யிருக்கை.

(புடைபரந்து) கடலைத் தடாகமாக்கினாப்போலே இடமுடைத்தாயிருக்கை. (மிளிர்ந்து) திரைவிசிக் கரையாலும் வழிபோக வொண்ணாதிருக்கை. (செவ்வரியோடி) ஶ்ரிய:பதித்வத்தாலும் வாத்ஸல்யத்தாலும் சிவந்திருக்கை. (நீண்ட) செவியளவும் அலையெறிகை.

(அப்பெரியவாய கண்கள்) பின்னையும் போ₄க்தாவின் அளவன்றிக்கே இருக்கையாலே "அப்பெரியவாய கண்கள்" என்கிறார். "இது" என்னவொண்ணாதே பரோக்ஷ நிர்த்தே₃ஶம் பண்ணவேண்டும்படியிருக்கை. (என்னை) பெரியமனிச்சன்கிளர் நான். என் வைத₃க்₃த்₄யத்தைப் பறித்துப் பொகட்டு மௌக்₃த்₄யத்தைத் தந்தன. ஒருவன் எய்தத்தை மற்றவனும் எய்யுமாப்போலே.

(பேதைமை செய்தனவே) ராமஶரம்போலே முடிந்து பிழைக்க வொட்டுகிறனவில்லை. இத்தால் நரஸிம்ஹாவதாரத்தின் படியும் இங்கே யுண்டென்கிறார். (8)

அரு. - எட்டாம்பாட்டு(*பரியனாகி இத்யாதி₃*) (ஆதி) காரணபூ₄தனாதல்; ப்ரதா₄நனாதல்; முந்துறவாதல்; ஆக மூன்றர்த்த₂ம். (பெரிய மனிச்சன்) ஒன்றுக்கும் கரையாத கல்நெஞ்சன். கண்கள் என்கிற த்₃விவசனத்தைப் புந்றவருளிச்செய்கிறார் (ஒருவனெய்ய வித்யாதி₃).

ஆலமாமரத்தினிலை மேல் ஒருபாலகனாய்
ஞாலமேழும் உண்டான் அரங்கத்தரவினணையான்
கோலமாமணியாரமும் முத்துத்தாமமும்
முடிவில்லதோரெழில்
நீலமேனி ஐயோ! நிறைகொண்டது என் நெஞ்சினையே.௯.

அவ. – ஒன்பதாம்பாட்டு. ஊறநிபூசல் போலே திருமேனியின் நிறமானது எல்லாவற்றையுங்கூடக் கொண்டுவந்து என்னெஞ்சைக் கொள்ளைகொண்டதென்கிறார்.

வ்யா. – (ஆலமாமரத்தினித்யாதி$_3$) பெரிய ஆலமரத்தினுடைய சிற்றிலையிலே யஶோதா$_3$ஸ்தநந்த$_4$யமும் பெரியதென்னும்படி அத்$_3$விதீயனான பா$_3$லனாய். (ஒரு பாலகனாய்) யஶோதா$_3$ஸ்தநந்த$_4$யனான க்ருஷ்ணனும் முரணித்திருக்கும்படி இவனுடைய பா$_3$ல்யம் செம்பால்பாயா நிற்கும்.

(ஞாலமித்யாதி$_3$) சிறுப்ரஜைகள் புரோவர்த்தி பதா$_3$ர்த்த$_2$ங்களை எடுத்து வாயிலிடுமாப்போலே பூ$_4$மிப்பரப்படைய வாயிலே வைத்தானாய்த்து, பிள்ளைத்தனம். ப்ரளயத்தில் தன் அக$_4$டிதக$_4$டநத்தோடொக்கும் – என்னை அகப்படுத்தினபடியும்.

(அரங்கத்தரவினணையான்) ஸம்ஸாரப்ரளயத்தினின்றும் எடுக்கக் கிடக்கிறபடி; அந்த ஆலினிலையில் நின்றும் இங்கே வரச்சருக்கின வித்தனை காணும். அந்தவுறவொன்றுமே இவரச்சங் கெடுக்கிற வித்தனை காணும் இப்ரமாத$_3$த்தோடே கூடின செயலைச் செய்தானென்று ப$_4$யப்படுமவர்கள் அச்சம் கெடும்படி கிடக்கிறவிடம்.

(அரவினணையான்) ப்ரளயத்தில் தன்வயிற்றிலே புகாவிடில் ஜக₃த்து ஜீவியாதாப்போலே, ஸம்ஸாரிகள் தன்முக₂த்தே விழியாவிடில் தனக்குச் செல்லாதானபடி.

(கோலமாமணியாரமும்) அழகியதாய்ப் பெருவிலையனாயிருந்துள்ள ரத்நங்களாலே செய்யப்பட்ட ஆரமும். (முத்துத் தாமமும்) முத்துமாலையும். (கோலம்) இது பெருமாளைச் சொல்லுகிறது.

(முடிவில்லதோர் எழில் நீலமேனி) அவதி₄காண வொண்ணாத அழகையுடைய நெய்த்த திருமேனி. (ஐயோ) பச்சைச்சட்டையிட்டுத் தனக்குள்ளத்தையடையக் காட்டி எனக்குள்ளத்தையடையக் கொண்டான். (நிறை கொண்ட தென்னெஞ்சினையே) எனக்கு அகவாயில் கா₃ம்பீ₄ர்யத்தைப் போகவடித்தது.

இப்பாட்டால் வடதளஶயநும் பெரியபெருமாள்பக்கலிலே உண்டென்கிறது.

அரு. – ஒன்பதாம்பாட்டு. (ஆலமாமரமித்யாதி₃) (செம்பால் பாய்கை) கேவல ரக்தப்பசையாயிருக்கை. பத₃ச்சேர்த்திக்குத் தாத்பர்யத்₃வயமருளிச்செய்கிறார் (ஸம்ஸாரப்ரளயேத்யாதி₃ வாக்யத்₃வயத்தாலே). (அச்சம் கெடுகை) கீழே ஸமுத்₃ரமாய், மேலே ஆலிலையாயிருக்கையன்றிக்கே கோயிலிலே திருவநந்தாழ்வான் மேலே கண்வளர்ந்தருளுகை. (ஆரம்) பதக்கம். "கோலம்" என்றது – ஆப₄ரணச்சேர்த்தி அழகியமணவாளப்பெருமாளுக்கு. நிறை – நிறைவெல்லாமென்னுதல்; அடக்கமென்னுதல்.

10) **கொண்டல்வண்ணனைக் கோவலனாய் வெண்ணெ**
யுண்டவாயன் என்னுள்ளம் கவர்ந்தானை
அண்டர்கோன் அணியரங்கன் என்னமுதினைக்
கண்டகண்கள் மற்றொன்றினைக் காணாவே.

அவ. – நிக$_3$மத்தில், இவ்வளவும் ஜ்ஞாந ஸாக்ஷாத்காரம்; மேல் லோகஸாரங்க$_3$மஹாமுனிகள் தோளில் வந்துபுகுந்து விண்ணப்பஞ் செய்கிறார்; பெரியபெருமாளழகைக் கண்டகண்கள் மற்றொன்றினைக் காணாவென்கிறார்.

வ்யா. – (கொண்டல்வண்ணனை) தாபத்ரயத்தாலே விடாய்த்த தம் விடாய் தீரும்படியாய் "அத்$_3$ரௌ ஶயாளுரிவ ஶீதள காளமேக$_4$:" (ர. ஸ்த 1–82) என்கிறபடியே வர்ஷுக$_2$மான காளமேக$_4$ம் போலேயிருக்கிற திருநிறத்தையுடையவனை. பன்னீர்க்குப்பிபோலே உள்ளுள்ளவையெல்லாம் புறம்பே நிழலிட்டபடி.

(கோவலனாய் வெண்ணெயுண்டவாயன்) இடையனாய் வெண்ணெய் உண்ட திருப்பவளத்தை உடையவனை. சக்ரவர்த்தித் திருமகனாகில் வெண்ணெயுண்ணவொட்டார்கள் என்று கருத்து. (கோவலன்) ஆபி$_4$ஜாத்யம்; பெருமாளுக்குக் கட்டுண்பது அடியுண்பதாகக் கிடைக்குமோ?

(வெண்ணெயுண்டவாயன்) களவு கண்டு ஒளித்து வந்து கிடக்கிறவன்; பெரியபெருமாள் கொறுட்டை மோந்து பார்த்தால் இப்போதும் வெண்ணெய் நாறாநிற்கும்.

(என்னுள்ளம் கவர்ந்தானை) என்னெஞ்சை

அபஹரித்தவனை. கோவலனாய் வெண்ணெயுண்டாப்போலே கொண்டல்வண்ணனாய் என்னுள்ளங் கவர்ந்தவனை. யஶோதை₃ப் பிராட்டியுடைய வெண்ணெயிலே பண்ணின ஶ்ரத்₃தை₄யை என்னெஞ்சிலே பண்ணி பு₄ஜித்தவனை. வைத்த குறியழியாதிருக்க வெண்ணெய் குடிபோனாப்போலேயாய்த்து இவருடம்பிருக்க அகவாய் குடிபோனபடி.

(அண்டர்கோன்)திருவாய்ப்பாடியிலிடைக்குலத்துக்கு நிர்வாஹகனென்னுதல்; அண்டா₃ந்தர்வர்த்திகளான ஆத்ம வர்க்க₃த்துக்கு நிர்வாஹகனென்னுதல். (அணியரங்கனென்னமுதினை) தே₃வர்களுடைய உப்புச்சாறு போலன்றி இவருடைய அம்ருதம்.

(என்னமுதினை) ப்₃ரஹ்மாதி₃களுக்கு முதலியாயிருக்கும்; எனக்குச் சாகாமல் காக்கும் அம்ருதமாயிருக்கும். (கண்டகண்கள்) சுவையறிந்த கண்கள் ஶ்ரவணேந்த்₃ரிய மாத்ரமன்றியே விடாய்தீரக் கண்ட கண்கள்.

(மற்றொன்றினைக் காணாவே) "பா₄வோ நாந்யத்ர க₃ச்ச₂தி" (ரா. உத் 40-15) போலே கண்களுக்குப் பச்சையிட்டாலும் வேறொரு அர்ச்சாவதாரம் அவதாரவிஶேஷம் இவற்றை இப்படி விரும்பி போ₄க்₃யமென்று கருதாது. காட்சியொழிய வேறொரு ப₂லம் சொல்லாதுவிட்டது ப₂லமும் காட்சியேயாகையாவே. முக்தப்ராப்யமென்று ஒரு தே₃ஶவிஶேஷத்திலே போனாலும் *ஸதா₃ பஶ்யந்தி (ருக்₃வேத₃ம் 1-2-7,ஸாமவேத₃ம் 3-18-2-4)யிறே.

தம்மைச் சொல்லுதல், பாட்டுக்கு ஸங்க்₂யை சொல்லுதல்

செய்யில் கரைமேலே நின்ற அல்லாத ஆழ்வார்களோபாதியாவர். அஸ்தமிதாந்யப$_4$ாவமாம்படி அழகிலே ஈடுபட்டுத் தம்மை மறந்தார். “நோபஜநம் ஸ்மரந்நித$_3$ம் ஶரீரம்” (சா$_2$ந் 8–12–3) என்கிறபடியே முக்தப்ராப்யமான புருஷார்த்த$_2$த்தை அநுப$_4$வித்தாரென்கையாலே எல்லாம் அவன் சொல்லேயாய் விட்டது.

இப்பாட்டில் க்ருஷ்ணனுடையபடியும் இங்கே உண்டென்கிறார்.(10)

பெரியவாச்சான்பிள்ளை அருளிச்செய்த வ்யாக்$_2$யாநம் முற்றிற்று.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே ஶரணம்.

அரு. – பத்தாம்பாட்டு. நிக$_3$மத்தில் (கொண்டலித்யாதி$_3$) வண்ணம் நிறமாதல், ஸ்வப$_4$ாவமாதல், ஔதா$_3$ர்ய கு$_3$ணமாதல், இத்தையருளிச்செய்கிறார் (பனிநீரித்யாதி$_3$). பதா$_3$ந்வயத்தோடேயாதல், இருந்தபடியேயாதல் இவற்றைவாக்யத்$_3$வயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (கோவலனாயித்யாதி$_3$), (பச்சையிருகை) இவரையொழிந்தவர்கள் ஸ்வஸ்வகு$_3$ணங்களைக்காட்டி வஶீகரிக்கப் பார்த்தாலுமென்றபடி. ஸங்க்$_2$யைசொல்லாமைக்கு ஹேதுவருளிச்செய்கிறார் (நோபஜநம் ஸ்மரந் நித்யாதி$_3$).

அமலனாதிபிரான் வ்யாக்யாநாரும்பதம் முற்றிற்று.

ஜீயர் திருவடிகளே ஶரணம்.

பிள்ளைலோகாச்சாரியர்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:
அழகியமணவாளப்பெருமாள்நாயனார்
அருளிச்செய்த
அமலனாதிபிரான் வ்யாக்$_2$யாநம்

அவதாரிகை

வேத$_3$ம் போலே முதலாழ்வார்கள் மூவரும் பரத்வத்திலேமண்டி அர்ச்சையையும் தொட்டுக் கொண்டு போந்தார்கள்; ஸ்ரீவால்மீகிப$_4$க$_3$வானைப் போலே ஸ்ரீகுலசேகரப்பெருமாள் ராமாவதாரத்திலே ப்ரவணராய் அர்ச்சாவதாரத்தையும் அநுப$_4$வித்தார்; ஸ்ரீபராஶரப$_4$க$_3$வானையும், ஸ்ரீவேத$_3$வ்யாஸப$_4$க$_3$வானையும்போலே, நம்மாழ்வாரும், பெரியாழ்வாரும், ஆழ்வார்திருமகளாரும் க்ருஷ்ணாவதாரத்திலே மண்டி அர்ச்சாவதாரத்தையும் அநுப$_4$வித்தார்கள்; திருமழிசைப்பிரான் "நான்முகனை நாராயணன் படைத்தான்" (நான். திருவ–1) என்று தொடங்கி, "இனியறிந்தேன் ஈசற்கும் நான்முகற்கும் தெய்வம்" (நான். திருவ–96) என்று தே$_3$வதாந்தரபரத்வ நிரஸநத்திலே தத்பரராயிருந்தார்.

திருமங்கையாழ்வார், "தேரார் நிறைகதிரோன் மண்டலத்தைக் கீண்டுபுக்கு, ஆராவமுதமங்கெய்தி, அதில்நின்றும் வாராதொழிவதொன்றுண்டே, அது நிற்க ஏரார்முயல்விட்டுக் காக்கைப்பின்போவதே" (சிறிய திருமடல்) என்று பரத்வத்தைக் காற்கடைக் கொண்டு, அர்ச்சாவதாரத்திலே இழிந்து அது

தன்னிலும் ஓரிடத்திலிரண்டிடத்திலன்றிக்கே, ‘‘நெருநற்கண்டது நீர்மலையின்றுபோய்க் கருநெல் சூழ் கண்ணமங்கையுள் காண்டும்’’ (பெரிய திரு 10–1–1) என்றிப்படி தானுகந்தஊரெல்லாம் தன்தாள் பாடி(திருநெடு–6)பரபரப்பாய்த் திரிந்தார். பெரிய பெருமாளையும் அல்லாத திருப்பதிகளோபாதி ‘‘கண்டியூரரங்கம் மெய்யம் கச்சிபேர் மல்லை’’ (திருக்குறு–19) என்று கோல்தேனை அநுப₄வித்தாரித்தனையிறே; அதுதானும், ‘‘என்றசொற்கள் வந்தடியேன் மனத்திருந்திட’’ (பெரிய திரு 5–8–1) என்கிறபடியே பெரியபெருமாளுடைய விப₄வத₃ஶையிற் பாசுரங்களுபதே₃ஶமாய்க் கொண்டு தந்திருவுள்ளத்திலே ஊற்றிருக்க, ‘‘நின்னடியிணையடைந்தேன்’’ (பெரிய திரு 5–8–1) என்று திருவடிகளை அநுப₄வித்தவளவிறேயுள்ளது.

ஸ்ரீதொண்டரடிப்பொடியாழ்வார் பெரிய பெருமாளை அநுப₄வியாநிற்கச்செய்தே தம்மையுணர்ந்தநுப₄விப்பது, பரோபதே₃ஶம் பண்ணுவது, ஶபத₂பூர்வகமாகப் பெரியபெருமாளுடைய பரத்வஸ்தா₂பநம் பண்ணுவதாய், அந்யபரராய்ப் போந்தார்; இவர் அங்ஙனன்றியே ‘‘பூர்ணம்’’ (கட₂வல்லீ) என்று சொல்லுகிறபடியே பரத்வாதி₃களால் பூர்ணரான பெரியபெருமாளையே அநுப₄விக்கிறார். நம்மாழ்வார் தொடக்கமான ஆழ்வார்களுக்கு ப₄க₃வத₃நுப₄வம் நடவாநிற்கச்செய்தே முன்புள்ள ஜந்மபரம்பரைகளிலுண்டான து₃:கா₂நுப₄வஸ்மரணத்தாலும்,ஸ்வரூபாநுரூபமான ப₄க₃வத்

போ$_4$க$_3$த்தினுடைய அலாப$_4$த்தாலும் க்லேஶாநுப$_4$வம் கலசி நடவாநின்றது.

ஜாத்யந்த$_4$னுக்குக் கண்ணைக்கொடுத்துக் கடலை திலக்காக்குமாப்போலேயும், அர்ஜுநனுக்கு தி$_3$வ்ய சக்ஷுஸ்ஸைக் கொடுத்து வைஶ்வரூப்யத்தைக் காட்டி அநுப$_4$விப்பித்தாப்போலேயும் அக்ரூர மாலாகாராதி$_3$களுக்கு ஸௌந்த$_3$ர்யஸௌஶீல்யாதி$_3$ கு$_3$ணாவிஷ்காரத்தாலே அநுப$_4$விப்பித்தாப்போலேயும், "ஏகைகஸ்மிந் பரமவயவேऽநந்த ஸௌந்த$_3$ர்ய மக்$_3$நம் ஸர்வம் த்$_3$ரக்ஷ்யே க$_2$தமிதி முதா$_4$ மாமதா$_4$ மந்த$_3$சக்ஷு: த்வாம்ஸௌப்$_4$ராத்ர வ்யதிகரகரம் ரங்க$_3$ராஜாங்க$_3$ ஸுநாம் தல்லாவண்யம் பரிணமயிதா விஶ்வபாரீண வ்ருத்தி:" (ர.ஸ்த 1–89) என்கிறபடியே இவருடைய ஸாத்யதையாலே அர்ச்சாரூபமாயிருக்கச் செய்தேயும் பெரியபெருமாள் தம்முடைய ஸௌந்த$_3$ர்யத்தை ஆவிஷ்கரிக்க, அந்த ஸௌந்த$_3$ர்யஸாக$_3$ரத்தை லாவண்யமாகிற மரக்கலத்தாலே எங்குமொக்க அநுப$_4$விக்கிறார்.

இன்னம் மற்றையாழ்வார்களிற்காட்டில் இவர்க்கு வாசி– "பல்லாண்டு" (திருப்பல்–1) "போற்றி" (திருப்பாவை–24) என்று பா$_4$விக்க வேண்டிற்று அவர்களுக்கு. அது வேண்டாதே இவர்க்கு அது ஜந்மஸித்$_3$த$_4$மாய்த்து. "குலங்களாய ஈரிரண்டிலொன்றிலும் பிறந்திலேன்" (திருச்சந்த–90) என்கிறபடியே இவர் தம்மை நாலுவர்ணத்துக்கும் புறம்பாக நினைத்திருப்பர்; பெரியபெருமாளும் அப்படியே நினைத்திருந்தார்; நித்யஸூரிகள் நாலு

வர்ணத்திலுமுள்ளாரல்லரே. ஆழ்வார்கள் இருகரையரென்னும்படியிறே ஸ்ரீதொண்டரடிப்பொடியாழ்வார் ஐகாந்த்யம்; அவரிலும் இவர் ‘பரோபதே₃ஶமும் இதரநிராகரணமும் அநுப₄வவிரோதி₄’ என்று வெறும் பெரியபெருமாளையே அடிக்கும் தலைக்கும் செவ்விதாக அநுப₄விக்கிறார்.

ஸ்நேஹோ மே பரம: (ரா.உத் 40–15) “என்றனளவன்றால் யானுடையவன்பு” (இர.திருவ. 100) ராஜம்ஸ்த்வயி இதுதானும் என்னால் வந்ததன்று; “அதுவுமவன தின்னருளே” (திருவாய்8–8–3) நித்யம் ப்ரதிஷ்டி₂த: இன்றன்றாகில் மற்றொருபோது கொடுபோகிறோமென்ன; அங்ஙன் செய்யுமதன்று; த₄ர்மியைப்பற்றி வருகிறதாகையாலே. “நின்னலாலிலேன் காண்” (திருவாய் 2–3–7) என்னுமாப்போலே. ப₄க்திஶ்ச நியதா ஸ்நேஹமாவதேது, ப₄க்தியாவதேது என்னில்; பெருமாளை யொழியச் செல்லாமை பிறந்து வ்யதிரேகத்தில் முடிந்த சக்ரவர்த்திநிலை– ஸ்நேஹம்; ப₄க்தியாவது – “நில்” என்ன, “குருஷ்வ” (ரா.அ. 31–24) என்னும்படி முறையறிந்துபற்றின இளையபெருமாள் நிலை.வீர தன்னைத் தோற்பித்த துறை. ப₄வோ நாந்யத்ர க₃ச்சதி “மற்றாருமுண்டென்பார்” (சிறிய திருமடல்) என்னுமாப்போலே கொடுபோக நினைத்த தே₃ஶத்தின் பேரும்கூடத் தனக்கு அஸஹ்யமானபடி. இப்படி ராமாவதாரமல்லதறியாத திருவடியைப் போலேயாய்த்து இவரும், இவர் தே₃வாரமான பெரியபெருமாளையல்லது பரவ்யூஹ விப₄வங்களை யறியாதபடியும்.

அநுப₄ாவ்யரான பெரியபெருமாள் தம்மைப் பார்த்தாலும், பரத்வம் போலே தே₃ஶவிப்ரக்ருஷ்டமாயிருத்தல், வ்யூஹம் போலே தத்ப்ராயமாயிருத்தல், விப₄வம்போலே காலவிப்ரக்ருஷ்டமாயிருத்தல், அந்தர்யாமித்வம்போலே அசக்ஷுர்விஷயமாயிருத்தல், அர்ச்சாந்தரங்கள் போலே தெய்வமல்லால் செல்லவொண்ணா(பெரிய திரு 1–7–4)திருத்தல், அங்கு வர்த்திக்கும்பேர் சிலைக்கை வேடரேயாய் (பெரிய திரு 1–7–2)ப₄யங்கரராயிருத்தல், பெரிய பற்றமேற வேண்டியிருத்தல், வருந்திப் பெருங்கூட்டத்தோடே போயேறினால் கானமும் வானரமும் வேடுமேயாய் (நான் திருவ 47) மேலைவானவ (திருவாய்6–2–4)ரின்றிக்கேயிருத்தல் செய்கை யன்றிக்கே இத்தே₃ஶத் திலே இக்காலத்திலே எல்லார் கண்ணுக்கும் விஷயமாய்க் கொண்டு "பத்தர்களும் பகவர்களும் பழமொழிவாய் முனிவர்களும் பரந்தநாடுஞ் சித்தர்களுந்தொழுதிறைஞ்சத் திசைவிளக்காய் நிற்கின்ற திருவரங்கம்" (பெரியாழ் திரு 4 9–6) என்கிறபடியே–எல்லார்க்கும் நின்றநின்ற நிலைகளிலே ஆஶ்ரயிக்கலாம்படி ஸர்வஸுலப₄மருமாய் "வன்பெருவானகம்" (பெருமாள் திரு 1–10) இத்யாதி₃ப்படியே உப₄யவிபூ₄தியையும் நிர்வஹித்துக் கொண்டு போருகிற மேன்மையையுடையராய், இப்படி ஸர்வாதி₄கருமாய் ஸர்வஶேஷியுமாய் ஸர்வரக்ஷகருமாய் ஸர்வஸமாஶ்ரயணீயருமாய் நிரதிஶயபோ₄க்₃யபூ₄தருமாயிருப்பவர். "ஶேஷ்யே புரஸ்தாச்ச₂ாலாயாம் யாவந் மே ந ப்ரஸீத₃தி" (ரா.அ. 111–14) என்று ஸ்ரீப₄ரதாழ்வான் என்தலையில்

சுமைவாங்கினாலல்லது எழுந்திரேனென்று கிடந்தாப்போலே உங்கள் சுமைகளை என்தலையில் வைத்தாலல்லது எழுந்திரேன், ''யோக₃க்ஷேமம் வஹாம்யஹம்'' (கீ₃தா 9–22) என்று கிடக்கிறவரிறே. ஸ்ரீவைகுண்ட₂ம், திருப்பாற்கடல், திருவவதாரங்கள், உகந்தருளின திருப்பதிகளெல்லாம் பெரிய பெருமாளேயானாப்போலே அவ்வோவிடங்களிலுண்டான ஸௌந்த₃ர்ய கு₃ணசேஷ்டி₂தாதி₃களெல்லாம் பெரியபெருமாள் பக்கலிலே காணலாம்.

பெரியபெருமாளுடைய அழகும் ஐஶ்வர்யமும் பரமபத₃த்தில் முகுளிதமாயிருக்கும்; அவதாரத்திலே ஈரிலைபெறும், இங்கே வந்தபின்பு தழைத்தது. எங்ஙனே யென்னில்; பொங்கோதஞ் சூழ்ந்த புவனியும் விண்ணுலகும் அங்காதுஞ் சோராமே யாள்கின்ற எம்பெருமான் செங்கோலுடைய திருவரங்கச் செல்வனாராகையாலே (நாச். திரு 11–3) அவ்வவ்விடங்களில் ஸங்குசிதமாயிருந்ததிறே; தன்னையுகந்தாரநுப₄விக்கையன்றிக்கே 'தான்' என்றால் விமுக₂ராயிருப்பாருங்கூட அநுப₄விக்கும்படியிருக்கையாலே நீர்மையாலே வரும் ஏற்றம் இங்கேயுண்டு. கு₃ணாதி₄க்யத்தாலேயிறே வஸ்துவுக்கு உத்கர்ஷம்; கு₃ணம் விலைபெறுவது இங்கேயிறே. கு₃ணத்தில் அகப்பட்டார் இவ்விஷயம் போக்கியறியார்களிறே. ''யதோ வாசோ நிவர்த்தந்தே'' (தை.ஆந. 9–1) என்று– வேத₃ங்களுக்கும் எட்டாத ஸர்வேஶ்வரனை ஆற்றில் தண்ணீரோபாதி ஆற்றுக்குள்ளே கண்டநுப₄விக்கலாம்படி இருக்கிறவிடமிறே.

மழைக்கன்று வரைமுனேந்தும் மைந்தனே மதுரவாறுன (திருமாலே 36) அவ்வாறு இவ்வாருய்த்துக்காணும். ஆஶ்ரயணீயராகையாலே மேன்மையும், நீர்மையாலே உபாயபா₄வத்தையும், வீர்யாதி₃களாலே விரோதி₄நிரஸநத்தையும் ஸௌந்த₃ர்யத்தையும் சொல்லுகையாலே போ₄க்₃யதையும் சொல்லிற்றுகிறது. ப்ராபகஸ்வரூபம் அநுப₄வத்திலே மறைந்து போய்த்து.

இப்ரப₃ந்த₄ந்தான் ப்ரணவம் போலே அதிஸங்குசிதமாயிருத்தல், வேத₃மும் வேதோ₃பப்₃ரும்ஹணமான மஹாபா₄ரதமும் போலே பரந்து குறுப்புக்கூடாயிருத்தல் செய்யாதே பத்துப்பாட்டாய் ஸூக்₃ரஹமுமாய் ஸர்வாதி₄காரமுமாய், "ப்ராப்யஸ்ய" (ஹாரீத ஸம்ஹிதா) இத்யாதி₃ப் படியே அர்த்த₂பஞ்சக ப்ரதிபாத₃கமுமாயிருக்கும்.

"வேதோ₃பப்₃ரும்ஹணார்த்தா₂ய தாவக்₃ராஹயத ப்ரபு₄:" (ரா.பா₃.4–6) என்றும் "வேதா₃நத்₄யாபயாமாஸ மஹாபா₄ரதபஞ்சமாந்" (பா₄ர ஆதி₃ *64–131*) என்றும் சொல்லுகிறபடியே–வேதோ₃பப்₃ரும்ஹணமான மஹாபா₄ரத ஸ்ரீராமாயணங்களும் "நாராயணகதா₂மிமாம்" (பா₄ர ஆதி₃ *1–27*) இத்யாதி₃களைச் சொல்லி வைத்து ப₄க₃வத் கதை₂யல்லாதவற்றையும் சொல்லிற்று; திருவாய்மொழியும் "அமர்சுவை ஆயிரம்" (திருவாய் *1–3–11*), "பாலோடமுதன்ன ஆயிரம்" (திருவாய் *8–6–11*), "உரைகொளின்மொழி" (திருவாய் *6–5–3*) என்று ஏதமிலாயிரமா (திருவாய் *1–6–11*)யிருந்ததேயாகிலும், அந்யா–

பதே₃ஶஸ்வாபதே₃ஶமென்ன, ஸாமாநாதி₄ கரண்ய நிர்ணயமென்ன, த்ரிமூர்த்தி ஸாம்யதது₃த்தீர்ண தத்த்வநிஷேத₃மென்ன, இவைதொடக்கமான அருமைகளேயுடைத்தாயிருக்கும்; திருநெடுந்தாண்டகமும் பரப்பற்று முப்பதுபாட்டாயிருந்ததேயாகிலும் அதுக்கும் அவ்வருமைகளுண்டு; திருமாலேக்கு அவ்வருமைகளில்லேயேயாகிலும் தம்முடைய லாப₄ாலாப₄மான ப்ரியாப்ரியங்களே ப்ரதிபாதி₃யாநிற்கும்.

திருப்பல்லாண்டுக்கு இக்குற்றங்களொன்றுமில்லேயேயாகிலும் அதுக்குமொரு குற்றமுண்டு – த்ரிவித₄ாதி₄காரிகளுடைய கு₃ணதே₃ாஷங்களே ப்ரதிபாதி₃க்கையாலே. இது ப்ரணவம் போலுமல்ல, அதிஸங்குசிதமாய் து₃ர்ஜ்ஞேயமாயிராமையாலே. “யதி₃ஹாஸ்தி தத₃ந்யத்ர யந்நேஹாஸ்தி ந தத் க்வசித்” (ப₄ார. ஆதி₃ 62–26) என்கிறபடியே ஆயிரத்திலொன்றும் கடலிற்குளப்படியும் போலே புறம்பில்லாதவையெல்லாம் இதிலே யுண்டாய், இதிலில்லாததொன்றும் புறம்பின்றியேயிருக்கும். பரவ்யூஹவிப₄வங்களே ப்ரதிபாதி₃க்கையன்றியே அர்ச்சாவதாரரூபேண வந்தவதரித்து, திருவரங்கப் பெருநகருள் தெண்ணீர்ப் பொன்னி திரைக்கையாலடி வருடப் பள்ளிகொள்ளுங் கருமணியைக் கோமளத்தைக் கண்ணாரக்கண்டு (பெருமாள் திரு 1–1), மணத்தூணேபற்றி நின்று (பெருமாள் திரு 1–2) வாயார வாழ்த்துகிற ப்ரப₃ந்த₄மாகையாலே எல்லா ப்ரப₃ந்த₄ங்களிலும் இப்ரப₃ந்த₄ம் விலக்ஷணம்.

வ.எண்: 2601
நாள்: 27/10/09

இவர் தமக்கு ப்ராப்யரும், ப்ராபகரும், ருசிஜநகரும் விரோதி$_4$ நிவர்த்தகரும் எல்லாம் பெரியபெருமாளே என்கிறார். ப$_2$லபோ$_4$க்த்ருத்வம் தம்மதாயிருக்க, "எல்லாமவரே" என்கிறபடியெங்ஙனேயென்னில்;— ப்ரத$_2$மஸுக்ருதமும் தானாய் இப்பேற்றுக்கு வேண்டுவன நிர்வஹித்துப் போந்த ஸௌஹார்த$_3$மும், அத்தலையிலே கிடக்கையாலே பேற்றுக்கு இத்தலையிலுள்ளது சொல்லப் பாத்தம் போராதிறே. உள்ளதுண்டாகில் அவனநுக்$_3$ரஹத்தாலேயாமித்தனை.

இதரவிஷயங்களில் அருசியும், ப$_4$க$_3$வத் விஷயத்தில் அப்ரதிஷேத$_4$மும் விளைந்த மாத்ரத்திலே பெரியபெருமாள் தம்முடைய ஸ்வரூபரூபகு$_3$ண விபூ$_4$திகளைக் காட்டக்கண்டநுப$_4$வித்து ப்ரீதராகிறார். "ஆநயைநம் ஹரிஶ்ரேஷ்ட$_2$" (ரா.யு. 18–34) என்று மஹாராஜரையிட்டு ஸ்ரீவிபீ$_4$ஷணாழ்வானை அருள்பாடிட்டாப்போலே, "தாழ்ச்சி மற்றெங்குந் தவிர்ந்து (திருவாய். 3–2–4) கடைத்தலையிருந்து வாழும்சோம்பரான (திருமாலை–38) லோகஸாரங்க$_3$ மஹாமுநிகளை யருள்பாடிட்டு, "நம்பாடுவானை யழைத்துக்கொண்டு வாரும்" என்ன; அவரும் "அருள்பாடருள்பாடு" என்று சொல்ல; இவரும் "அடிப்பாணனடிப்பாணன்" என்று இருக்க; இவரைவிடாதே தோள்மேலே யேற்றிக் கொண்டு போக, வழியிலே ஒன்பதுபாட்டுப்பாடித் திருப்பிரம்புக்குள்ளே நின்று பத்தாம்பாட்டுப் பாடித் தலைக்கட்டுகிறார்.

****
***

1. அமலனாதிபிரா னடியார்க் கென்னை யாட்பமுத்த
விமலன் விண்ணவர்கோன்விரையார்பொழில்
வேங்கடவன்
நிமலன் நின்மலன் நீதிவானவன்
நீள்மதிளரங்கத்தம்மான் திருக்
கமலபாதம் வந்தென் கண்ணினுள்ளன
வொக்கின்றதே!

அவ: முதற்பாட்டில் பெரியபெருமாள் திருவடிகளினழகு தம்மை ஆட்கொண்டதென்கிறார். ஆகாஶத்தினின்றும் ஸஹ்யத்திலே வர்ஷித்து அங்குநின்றும் காவேரியாறாய்ப் போந்திழிந்து கால்களாய்ப் புகுந்துபோய் நாட்டார்க்கு உபயுக்த மாமாபோலே, பரமபத$_3$மாகிற பரமவ்யோமத்தினின்றும் திருமலையிலே வந்திழிந்து தெற்குநோக்கி வந்து பள்ளநாலியான கோயிலிலே தேங்கிக் கீழ்மேலாகக் கண்வளர்ந்தருளுகிற பெரியபெருமாளாகிற மதுரவாற்றினிடைப் (திருமாலை–36) புகுந்தோடுகிற காலை யநுப$_4$விக்கிறார்.

வ்யா:–[(அமலன்] ஶ்ரீவால்மீகிப$_4$க$_3$வான் "கோகு$_3$ணவாந்" (ரா.ப$_3$ா. 1–2) என்று ப்ரஶ்நம் பண்ண, "இக்ஷ்வாகுவம்ஶப்ரப$_4$வ:" (ரா. ப$_3$ா 1–8) என்று ஶீலகு$_3$ணத்தை முந்துறச் சொன்னாப்போலவும், நம்மாழ்வார் ஆநந்த$_3$வல்லியில் ஆநந்த$_3$கு$_3$ணத்தை, "உயர்வற உயர்நலமுடையவன்" (திருவாய் 1–1–1) என்று ப்ரத$_2$மத்திலே அநுப$_4$வித்தாப்போலவும், இவரும் தம்முடைய நிஹீநதையைப் பாராதே மேல்விழுந்தபடியைக்கண்டு அவனுடைய

ஹேயப்ரத்யநீகதையை முற்படவநுப₄விக்கிறார். தம்முடைய ஜந்மாதி₃களாலுண்டான நிகர்ஷாநுஸந்தா₄நத்தாலே அகல, அதுதானே பற்றாசாகத் திருவுள்ளம் புண்பட்டு மேல்விழுந்த விடத்திலும் அத்தலைக்கவத்₃யமின்றியிலே நிர்மலனாய் இருக்கிற படியைக்கண்டு "அமலன்" என்கிறார். "என்கண் பாசம்வைத்த பரஞ்சுடர்சோதி" (திருவாய் 3–3–4).

[அமலன்] அபஹதபாப்மத்வாதி₃ கு₃ணங்கள் ஆத்மாவுக்குமுண்டாயிருக்கச்செய்தேயும், ஹேய ஸம்ப₃ந்தா₄வஹமாய் ப₄க₃வத்ப்ரஸாத₃த்தாலே உண்டாகவேண்டியிருக்கும்; இவன் அங்ஙனன்றியேயிருக்கும். [அமலன்] ஶுத்₃த₄னென்றபடி. இவன் ஶுத்₃த₄னாகையாவது–தானொருத்தன் ஶுத்₃த₄னாகையன்று; தன்னோடு ஸம்ப₃ந்தி₄த்தாரையும் ஶுத்₃த₄ராக்கவல்ல வடிவுடைமை, துயரறு சுடரடியிறே (திருவாய் 1–1–1). "பாவநஸ் ஸர்வலோகாநாம் த்வமேவ ரகு₄நந்த₃ந!" (ரா.உத் 82–9) என்னுமாப்போலே. [அமலன்] அகி₂லஹேயப்ரத்யநீகன். அசித்₃க₃தமான பரிணாமம், தத்ஸம்ஸ்ருஷ்ட சேதநக₃தமான அஜ்ஞாந து₃:க₂ங்கள், முக்தக₃தமான ஜ்ஞாநஸங்கோசவிகாஸங்கள், நித்யஸித்₃த₄க₃தமான பாரதந்த்ர்யம் இவையாகிற ஹேயங்களுக்கு ப்ரத்யநீகனாயிருக்கும். பாரதந்த்ர்யத்துக்குக் குறையென்னென்னில்; தனக்கவ்வருகொருவனுளனால் வருமதே பாரதந்த்ர்யம்; அது ஈஶ்வரனுக்கு அவத்₃யமிறே. பரதந்த்ரனுக்கு ஶேஷித்வம் அவத்₃யமாமாப்போலே. புருஷனுக்கு ஸ்தநோத்₃பே₄த₃மும், ஸ்த்ரீகளுக்கு

ஶ்மஶ்ருஸம்யோக₃மும் போலேகாணும் அந்த மாருட்டத்தாலே வருமவத்₃யம். ப்ரத்யநீகனாகை யாவது – உக்தாவத்₃யங்கள் தன்னை ஸ்பர்ஶியாமலிருக்குமளவன்றிக்கே புறம்புள்ள அவத்₃யங்களையும் அறுத்துக்கொடுக்கவல்லனாகை. தேஜஸ்திமிரங்கள் போலே ஹேயப்ரதிப₄டன் என்கை. ஆகையிறே இவனையொழிந்தார்க்கடைய இவனே ஶுபா₄ஶ்ரயமாயிருக்கிறது.

[ஆதி] இப்படி நிஹீநரான உம்மை மேல்விழுந்து அங்கீ₃கரிக்கைக்கடியென்னென்ன; பெற்றபாவிக்கு விடப்போமோவென்கிறார். [ஆதி] "ஆதீ₃யத இதி ஆதி₃:" ஸ்வரூபரூபாதி₃களைக் கண்டு எல்லாரும் மேல்விழும்படியிருக்கிற தான் இத்தலையில் நிஹீநதை பாராதே மேல்விழுந்தானென்கை. "ஆதீ₃யத இதி ஆதி₃:" தன்னையநுப₄வித்தால் வேறொன்றிற்போக வொட்டாதபடியாயிருக்கும். [ஆதி] "பூர்வஜ" (ஜிதந்தே 1–1) என்னுமாப்போலே என்னுடைய நிகர்ஷத்தைப் போக்கித் தன்பக்கலிலே சேர்த்துக்கொள்ளுகையாலே என்பேற்றுக்கு முற்பாடனானவன். [ஆதி] அடியில் அழிந்த ஜக₃த்தை உண்டாக்கினாப்போலே நானழித்துக்கொண்ட ஸ்வரூபத்தை உண்டாக்கினவன். இத்தால்– கல்யாணகு₃ணயோக₃த்தைச் சொல்லிற்று. ஆக இரண்டுபத₃த்தாலும் ஹேயப்ரத்யநீகத்வமும், கல்யாணகு₃ணயோக₃மும் சொல்லிற்று. [பிரான்] கீழ்ப் பண்ணின உபகாரத்தை நினைத்து "பிரான்" என்கிறதாதல். மேல் பண்ணப்புகுகிற உபகாரத்தை

நினைத்து "பிரான்" என்கிறதாதல். [பிரான்] என்நிகர்ஷம் பாராதே என்னை விஷயீகரித்த உபகாரகன்.

[அடியார்க்கென்னை ஆட்படுத்தவிமலன்] 'எனக்கு' என்றும், 'பிறர்க்கு' என்றும் திரிந்த வென்னை, தனக்கும் தன்னடியார்க்குமாக்கின பரிஶுத்₃த₄ ஸ்வபா₄வன். தலையைப்பிடித்துக் காற்கீழேயிட்டுக் கொண்டான். "ரத்நஹாரீ ச பார்த்தி₂வ:" (ரா. பா₃ 53–9) என்னுமாப்போலே. நல்லதுகண்டால் 'அவர்களுக்கு' என்றிறே அவனிருப்பது. ஸ்வவிஷய ஶேஷத்வத்தையுண்டாக்கினவளவன்றிக்கே ததீ₃ய ஶேஷத்வ பர்யந்தமாக்கி, தச்சே₂ஷத்வம் நிலைநிற்கும்படி பண்ணினான். ஆத்மாவுக்கு நிலைநின்ற வேஷம் ஶேஷத்வமாகையாலே "அடியார்க்கு" என்கிறார்.

[அடியார்க்கு] இவர்களுக்கு ஊரும்பேரும் தாருமா(திருவாய் 6–7–2)கிறது ஶேஷத்வமாய்த்து. ஶேஷத்வமிறே இவ்வாத்மாவுக்கு ப்ரத₂மநிரூபகம். [என்னை] தே₃ஹாத்மாபி₄மாநிகளும் தீண்டாத வென்னை. ப்ரக்ருதிக்கடிமை செய்துபோந்த வென்னை. தந்தபத₃த்தின் சீர்மையறியாதவென்னை. நன்மைக்குத் தனக்கவ்வருகில்லாதாப்போலே தீமைக்கு எனக்கவ்வருகில்லாதவென்னை. [ஆட்படுத்த] ப₄க₃வச்சே₂ஷத்வத்தளவிலே நின்றால் மீளஶங்கையுண்டு; பா₄க₃வதஶேஷத்வத்தளவும் சென்றால் மீளப்போகாதே; உகப்பாலே வருமதாகையாலே. ஒரு க்ஷேத்ரம் பத்தெட்டு க்ரயம் சென்றால் மீளவிரகில்லை. ஸ்ரீவிபீ₄ஷணாழ்வானுக்கு முதலிகளுடைய

விஷயீகாரம் பெருமாளுடைய விஷயீகாரத்துக்கு முற்பட்டாப்போலே, இவர்க்குத் ததீ₃யவிஷயீகாரம் முற்பட்டபடி. "த₃த்₃ருஶு:" (ரா.யு 17–2) "ஆநயைநம் ஹரிஶ்ரேஷ்ட₂!" (ரா.யு.18–34). [ஆட்படுத்த] தான் ஶேஷித்வத்தினுடைய எல்லையிலே நின்று என்னை ஶேஷத்வத்தினுடைய எல்லையிலே வைத்தான்.

[அடியார்க்கென்னை ஆட்படுத்த விமலன்] அவர்களோடு ஸமபு₃த்₃தி₄ பண்ணியிராமே அவர்களுக்கு ஶேஷபூ₄தனாக்கின பரிஶுத்₃த₄ ஸ்வபா₄வன். ஐஶ்வர்யார்த்தி₂களும், ஆத்மப்ராப்தி காமரும் தன்னைப் பற்றுவர்களிறே; இவ்வளவு புகுரநிறுத்துகைக்கு அதி₄காரிகளல்லர்களேயவர்கள்; அநந்யப்ரயோஜநரிறே இவர்க்கு ஆவார்; தாமும் அநந்யப்ரயோஜநராகையாலே விஶேஷித்து லோகஸாரங்க₃மஹாமுநிகளையிட்டுத் தம்மை விஷயீகரித்தபடியைச் சொல்லுகிறார். தம்மை வஹித்தவளவில் தாம் ஶேஷபூ₄தரானபடி என்னென்னில்; திருத்துழாய் திருவபி₄ஷேகத்திலே இருந்ததென்று, ஶேஷத்வம் குலையாதே; "மயி ப்₄ருத்யே ஸ்தி₂தே தே₃வாநாஜ்ஞாபயது கிம் ந்ருபை:" (வி.பு. 5–21–12) என்றானென்று அவனுடைய ஶேஷித்வங்குலையாதாப்போலே. [விமலன்] என் சிறுமை பாராதே ததீ₃யர்க்கு ஶேஷமாக்குகையால் வந்த ஔஜ்ஜ்வல்யம். எதிரிகள் தரம்பாராதே சீரியர் தந்தாமளவிலேயிறே கொடுப்பது.

[விண்ணவர்கோன்] நிஹீநரான உம்மை இப்படி விஷயீகரித்தது ஆளில்லாமையாலேயோ என்னில்,

ஒரு த்ரிபாத்₃விபூ₄தியாகத் தன்னைத் தாலாட்ட இருக்கிறவன் கிடீர் என்னை விஷயீகரித்தான் என்கை. இவ்வௌதா₃ர்யங்கற்றது அவர்களோடே கிடீரென்றுமாம். "அஸ்மாபி₄ஸ் துல்யோ ப₄வது" (ரா.யு. 18–38) என்றார்களிறே. இங்குத்தைக் குழாத்தையொழிய அங்குத்தைக் குழாத்தையும் காட்டித் தந்தான். "உடன்கூடுவதென்றுகொலோ" (திருவாய் 2–3–10) என்று இவருக்கு ஆசைப்பட வேண்டுவதில்லை. (கோன்) அவர்களாலும் எல்லைகாணவொண்ணாது.

[விரையார்பொழில் வேங்கடவன்] லீலா விபூ₄தியிலொருவரில்லாமையாலே உம்மை அங்கீ₃கரிக்கலாமேயென்ன "நாவேவ யாந்தமுப₄யே ஹவந்தே" (தை. ஸம். கா–1.ப்ர–6, அநு.12, பஞ்–3) என்றும், "சக்ஷுர்தே₃வாநாமுத மர்த்த்யாநாம்" (யஜுர் கா 4, ப்ர–6, அநு.5–2) என்றும், "கண்ணாவா னென்றும் மண்ணோர் விண்ணோர்க்கு" (திருவாய் 1–8–3) என்றுஞ்சொல்லுகிறபடியே இந்த லீலா விபூ₄தியிலுள்ள முமுக்ஷுக்களோடு, பரமபத₃த்திலுள்ள நித்யமுக்தரோடு வாசியறத் திருமலையிலே வந்து சூட்டுநன்மாலைகளிற்(திருவிருத்தம்–21)படியே "வழுவிலாவடிமை செய்யவேண்டு(ம்) நாம்" (திருவாய். 3–3–1) என்று ப்ரார்த்தி₂ப்பார், "நல்கியா னென்னைக் கொண்டருளே" (பெரிய திரு 1–9–1) என்று ப்ரார்த்தி₂ப்பாராய் அடிமைசெய்ய அடிமைகொள்ளுகிற பூர்ணன் என்கை. இப்படி உப₄யவிபூ₄தியிலுள்ளாரும் அடிமைசெய்ய அடிமை

கொள்ளுகிற பூர்ணன் கிடீர் தன் மேன்மைபாராதே என்னை விஷயீகரித்தானென்கை.

[விரையார்பொழில்வேங்கடவன்] பரிமளம் நிறைந்த திருச்சோலையையுடைய திருமலையை உடையவன். "ஸர்வக₃ந்த₄:" (சா₂ந் 33–14–2) என்கிற வஸ்துவாகையாலே போலியான பரிமளம் கண்டு கால்தாழ்ந்ததித்தனை. "குஶஸ்த₂லே நிவஸதி" (பா₄. உத்₃ 73–1) என்னுமாப்போலே பரமபத₃த்தில் நின்றும் கோயிலேற வருகைக்கென்று தங்குகிற தே₃ஶம் திருமலை. பிள்ளைதிருநறையூரரையரைச் சிலர், "பெரியபெருமாளை அநுப₄விக்கவிழிந்தவர் திருவேங்கடமுடையான்பாடே போவானென்" என்ன; ஆற்றிலே அமிழ்ந்துகிறவன் ஒருகாலைத் தரையிலேயூன்றினால் பிழைக்கலாமோவென்று கால்தாழ்க்குமாப்போலே, இவரும் பெரியபெருமாளழகிலே அழுந்துகிறவராகையாலே திருமலையிலே கால்தாழ்ந்தார்; அது மடுவாகிறதறிகிலர்; வேறேசிலர், "பெரியபெருமாளைப் பாடாநிற்கத் திருமலையிலே போவானென்" என்று அவரைக்கேட்க; "ஒருவனைக் கவிபாடும்போது அவனுடைய வரத்துச்சொல்லியிறே கவிபாடுவது; பரமபத₃த்திலே நின்றும் ஸ்ரீமது₄ரையிலே தங்கி திருவாய்ப்பாடிக்கு வந்தாப்போலே ஸ்ரீவைகுண்ட₂த்தினின்றும் திருமலையிலே தங்கிக்காண் வந்தது" என்றருளிச் செய்தார். நித்யஸூரிகளையுடையனானதுக்குமேலே ஓரைஶ்வர்யம்.

[விண்ணவர்கோன் விரையார்பொழில் வேங்கடவன்] ஆற்றிலே அழுந்துவார் ஆழங்காலிலே

யிளைப்பாறத்தேடுமாப்போலே அவர்களும் வந்தடிமை செய்யுமிடம். (வேங்கடவன்) அர்ச்சாவதாரத்துக்குப் பொற்கால் பொலியவிட்ட விடம்.

[நிமலன்] நிர்ஹேதுகமாக விஷயீகரித்த ஸௌத்$_3$தி$_4$யோக$_3$த்தையுடையவன். இத்தலையைப் பெறுகைக்குப் பச்சையிட்டானும் தானே. இத்தலையில் அர்த்தி$_2$த்வமின்றிக்கேயிருக்க இப்படி உபகரிக்கையால் வந்த ஔஜ்ஜ்வல்யம். இவனும் ஓரடியிடப் பார்த்திராதொழிகை. ஓரடியிட்டாருண்டாகில் "பத்$_3$ப்$_4$யாமபி$_4$க$_3$மாச்சைவ ஸ்நேஹ ஸந்த$_3$ர்ஶநேந ச" (ரா.அ.50–41). ஆபி$_4$முக்$_2$யமடியாக அங்கீ$_3$கரித்து ஓரஞ்சலிமாத்ரமுங் கூடவுண்டறுக்கமாட்டாதானொருவன். (நின்மலன்) இத்தலைக்கு உபகரித்தானாயிருக்கையன்றிக்கே தன்பேறாயிருக்கை. "அமலன்" என்றது – இவரைத் தனக்காக்கினபடி; "விமலன்" என்றது – தன்னடியார்க்காக்கினபடி; "நிமலன்" என்றது – நான் பச்சையிடாதிருக்க என்காரியஞ் செய்தானென்கை. [நின்மலன்] இது தன் பேறாகச் செய்தானென்கிறார். "க்ருதக்ருத்யஸ் தத$_3$ா ராமஃ" (ரா.பா.1–85) என்கிறபடியே. [நின்மலன்] தான் உபகரித்தானாய், இத்தலை, "உதவிக்கைம்மாறென்னுயிர்" (திருவாய் 7–9 10) என்றாப்போலே ப்ரத்யுபகாரந்தேடித் தடுமாறுதபடி, "ப்ரணஷ்டஸ்ய யதா$_2$ லாப$_4$ஃ" (ரா.ப$_4$ா 18–50) என்கிறபடியே–உடையவன் உடைமையைப் பெற்றானாகில் நமக்கென்னென்று, ஆத்மலாப$_4$ம் அல்லாதாம்படியிருக்கிற ஸௌத்$_3$தி$_4$யை யுடையவன்.

[நீதிவானவன்] இப்படிப் புகுரநிறுத்துகைக்கடி ஶேஷஶேஷித்வங்கள் முறைகெடாமல் நடக்கும் நித்யவிபூ$_4$தி வாஸனையென்கை. “ஈஶ்வரோऽஹம்” (கீ$_3$தா.16-14) என்று – எதிரிட்டிருக்குமிடமிறே இவ்விடம். அங்கு கலக்குவாருமில்லை; கலங்குவாருமில்லை; இங்கு கலக்குவாருமுண்டு; கலங்குவாருமுண்டு. [நீண்மதிளரங்கத்தம்மான்] “நீதிவானவன்” என்று “நீண்மதிளரங்கத்தம்மான்” என்கிறார். “அளப்பரிய ஆரமுதை அரங்கமேய அந்தணனை” (திருநெடு 14) என்னுமாப்போலே. [நீண்மதிளரங்கம்] ரக்ஷகமாகப் போரும்படியான மதிளையுடைய பெரியகோயிலிலே கண்வளர்ந்தருளுகிற ஶேஷி. இப்பாசுரம் கேட்டுப்போலே காணும் திருமங்கையாழ்வார் திருமதிள் செய்தது; அழகியவாயாலே இதருளிச்செய்த பின்பாகாதே திருமாளிகைகளும் திருக்கோபுரங்களும் கனத்தது. [அம்மான்] அங்குள்ளாரோடொத்த ப்ராப்தி இங்குள்ளாரோடுண்டாகையாலிறே இங்கு வந்து சாய்ந்தருளிற்று. [அம்மான்] ஈரரசு தவிர்ந்தாலிறே ஶேஷித்வம் பூர்ணமாவது. திருமலையில் போவது நிலமல்லாமே மீளவும் கோயிலிலே புகுருகிறார் வெள்ளத்தைக் கள்ளமடையாலே பள்ளத்தே விடுவாரைப்போலே, திருவேங்கடமுடையான் வடக்குத்திருவாசலாலே வந்து புகுந்தானத்தனை என்றுமாம்.

[திருக்கமலபாதம்] பெருக்காற்றிலேயிழிவார் தெப்பங்கொண்டு இழியுமாப்போலே ஒரு தாமரை

பூவை த்₃ருஷ்டாந்தமாக்குகிறார். செவ்வி, குளிர்த்தி, நாற்றம், விகாஸம் இவை தாமரைப்பூப்போலே யிருக்கையாலே. ஆதி₃த்யஸந்நிதி₄யிலே அலரும் தாமரைபோலே ஆஶ்ரிதஸந்நிதி₄யிலே அலருந் தாமரையாய்த்துத் திருவடிகள். பிராட்டி திருமுலைத் தடத்திலும், திருக்கண்களிலும் ஒற்றிக்கொள்ளும் திருவடிகள். இவருடைய தளிர்புரையுந்திருவடி (திருநெடு–1)யிருக்கிறபடி. ''அம்மான் திருக்கமல பாதம்'' என்கையாலே ப்ராப்தமுமாய் ப்ராப்யமுமான திருவடிகளென்கை. ''நாராயண சரணங்கள்'' என்றபடி.

''வந்து'' என்று – அதினுடைய உபாயபூர்த்தி சொல்லுகிறது. [வந்து] ''விதி₄ஶிவஸநகாத்₃யைர் த்₄யாதுமத்யந்ததூ₄ர'' (ஸ்தோ. ரத் 47)மான திருவடிகள்கிடீர் என்னளவும் வந்து விஷயீகரித்தது! த்₃வீபாந்தரத்தில் சரக்குசேரவேண்டினால் பாதிப்பாதி வழியாகிலும் வருதல், ஒருதலைப்பற்றுதல் செய்ய வேணுமிறே; அங்ஙனன்றியே, ''வந்துனதடியேன் மனம்புகுந்தாய்'' (பெரிய திரு 3–5–1) என்கிறபடியே வழிவந்தானும் தானே, பற்றினானுந்தானே என்கிறது. [என் கண்ணினுள்ளன] எத்தைக் கண்ட கண்களுக்கு இவை விஷயமாகின்றன. [நீதிவானவன்–கமலபாதம்என் கண்ணினுள்ளன] ஸதா₃த₃ர்ஶநம் பண்ணுகிறவர்களுடைய கண்ணுக்கிலக்கானது கிடீர் என்கண்ணுக்கிலக்காய்த்து. வல்லதனை நாளும் விரோத₄ம் பண்ணினேன்; போக்கற்றவாறே

கண்ணைச்செம்பளித்துக் கண்ணையிறுத்து உள்ளே புகுந்து நிற்கையாலே என் கண்ணினுள்ளன. அன்றியே தம் கண்ணாலே பார்க்கை அவத்$_3$யமென்று கண்களைச் செம்பளித்தார்; கண்ணினுள்ளே ப்ரகாஶிக்கத்தொடங்கிற்று. [ஒக்கின்ற] ப்ரயோஜநம் இரண்டுக்கும் ஒத்திராநின்றது. அங்குத்தைக்கு ஶீலஸித்$_3$தி$_4$; இங்குத்தைக்கு ஸ்வரூபஸித்$_3$தி$_4$.

[ஒக்கின்ற] என் கண்ணுக்கிலக்கான உங்களுக்குமொக்குமென்கிறாராதல். "கண்ணினுள்ளன வொக்கின்றவே" என்று ஒருபத$_3$மாய் என் கண்ணினுள்ளனவானுப்போலேயிராநின்றதே யென்றபடி. ஒன்பது பாட்டு வழியிலே அநுஸந்தி$_4$த்து, பத்தாம்பாட்டிலே திருவடித்தொழுதார் என்கிற ஐதிஹ்யத்தின்படியே மாநஸ ஸாக்ஷாத்காரந்தான் கண்ணிட்டுக் கண்டாப்போலே யிருக்கை. அங்ஙனன்றிக்கே மாநஸஸாக்ஷாத்காரத்தோடு சேர்ந்திருந்ததீ சக்ஷுர்விஷயமான திருவடிகளென்றுமாம்.

[அமலன்] உயர்வற உயர்நலமுடையவன், (திருவாய் *1–1–1*); [ஆதி] யவன்; [பிரான்] மயர்வறமதி நலம் அருளினன்; [அடியார்] பயிலுஞ்சுடரொளி (திருவாய் *3–7*); [விண்ணவர் கோன்] அயர்வறுமமரர் களதிபதி; [வந்து] அவர் "தொழுதெழு" என்றார்; இவர்க்கு அவைதானே வந்தன.

2.உவந்த வுள்ளத்தனாய் உலகமளந்து அண்டமுற
நிவர்ந்தநீண்முடியன் அன்று நேர்ந்தநிசாசரரைக்
கவர்ந்த வெங்கணைக்காகுத்தன் கடியார்பொழில
ரங்கத்தம்மான் அரைச்
சிவந்தவாடையின்மேல்சென்றதாமெனசிந்தனையே.

அவ:— இரண்டாம்பாட்டு. [உவந்த] கீழிற்பாட்டிலே "அரங்கத்தம்மான் திருக்கமலபாதம் வந்தென் கண்ணினுள்ளன வொக்கின்றவே" என்று — திருவடிகள் தானே தம்மை விஷயீகரித்துத் தந்திருவுள்ளத்திலே ப்ரகாஶித்தபடியைச் சொன்னார்; இப்பாட்டில் "வந்துனதடியேன் மனம்புகுந்தாய் புகுந்ததற்பின் வணங்கும் என்சிந்தனைக் கினியாய்" (பெரிய.திரு.3–5–1) என்கிறபடியே அவன் விஷயீகரித்துப் புகுந்தபின்பு, திருவடிகளளவன்றியே அத்தோடு சேர்ந்த திருப்பீதாம்ப$_3$ரத்தளவுஞ் செல்லத் தம் சிந்தை நசைபண்ணுகிறபடியைச் சொல்லுகிறார்.

ஈன்று அணித்தானநாகு, தன் கன்றுக்கு வாஸனையில்லாமையாலே முதலில் தானே தன்முலையை அதின்வாயிலே கொடுக்கும்; பின்பு சுவடறிந்தால் கன்றுதானே இதுகாற்கடைக் கொள்ளிலும் மேல்விழுமிறே. அப்படியே திருவடிகள் தானே வந்து போ$_4$க்$_3$யமானபடி சொன்னார்— முதற்பாட்டில்; இதில் — தம்முடைய நெஞ்சு சுவடறிந்து மேல்விழுந்தபடி சொல்லுகிறார். திருவடிகளிலே கிடந்த திருவுள்ளம் திருப்பரியட்டத் தின் மேலே சேர்ந்தபடி யெங்ஙனே யென்னில்; தானறிந்து சேரில் விஷயத்தின் போ$_4$க்$_3$யதைக்குக் குற்றமாம்; ஆகையால்

போ$_4$க்$_3$யதை அளவுபட்டதுமல்ல; ஆசை தலைமடிந்ததுமல்ல; கடலோதங் கிளர்ந்தலைக்கப்புக்கால் உள்ளே கிடந்ததொரு துரும்பு கடலையளவிட்டல்லவே கரையிலேயேறுவது; ஒரு திரையிலே ஒருதிரையேற வீசுமத்தனையிறே.

கீழ்ப்பாட்டில் – "நிமலன் நின்மலன்" என்று அபேக்ஷாநிரபேக்ஷமாகவும் ஸ்வயம்ப்ரயோஜநமாகவும் தன் திருவடிகளை உபகரித்தானென்றிறே இவர் சொல்லிற்று. "ரக்ஷ்யாபேக்ஷாம் ப்ரதீக்ஷதே" (லக்ஷ்மீதந்த்ரம் 17–78) என்கிறபடியே ரக்ஷ்யத்தினுடைய அபேக்ஷையைப் பார்த்திருப்பானொருவனன்றே; ஆகையால் இது உபபந்நமென்று தோற்றியிருந்ததில்லையீ! என்ன; இந்த லோகமாக மஹாப$_3$லியபி$_4$மாநத்திலே புக்கு அந்யஶேஷமாய் கிடக்க, இவர்களுடைய அர்த்தி$_2$த்வ நிரபேக்ஷமா இவர்கள் தலையிலே தன் திருவடிகளைவைத் இதுதானே ப்ரயோஜநமாக உகந்து போருமாகாரம் அவனுக்கு அடியே பிடித்து உள்ளதொன்றன்றே? இன்று புதிதாக வருகிறதொன்றே வென்கிறார்.

வ்யா:– [உவந்தவுள்ளத்தனாய்] ஆழ்வா அகப்படுத்துகையால் வந்த ப்ரீதி. ஸர்வேஸ்வரனா ஶ்ரிய:பதியாய் அவாப்தஸமஸ்தகாமனாய், "அவாக் நாத$_3$ர:" (சா$_2$ந்.3–14–2)என்கிறபடியே பரிபூர்ணனா தான் "கதா$_3$ புநஶ்ஶங்க ரதா$_2$ங்க$_3$ கல்ப த்$_4$வஜாரவிந்தா$_3$ங்குஶ வஜ்ரலாஞ்ச$_2$நம் । த்ரிவிக்ர த்வச்சரணாம்பு$_3$ஜத்$_3$வயம் மதீ$_3$யமூர்த்$_3$தா$_4$ மலங்கரிஷ்யதி" (ஸ்தோ.ர–31) என்றும்

“படிக்களவாக நிமிர்த்த நின்பாத பங்கயமே தலைக்கணியாய்” (திருவாய் 9–2–2) என்றும்– சிலர் அபேக்ஷியாதிருக்க, “பாதா₃ருந்துத₃மேவ பங்கஜ ரஜஃ” (ஸ்ரீகு₃ண–42) என்னும் ஸௌகுமார்யத்தை யுடைத்தாய், பெரியபிராட்டியார் திருக்கைகளால் வருடவும் பொறாத அந்தத் திருவடிகளைக் காடுமேடுகளென்று பாராதே சேதநாசேதநவிபா₄க₃ம் பாராதே பரப்பினால், “இப்படியுபகரிப்பதே!” என்று இவர்கள் உகக்க ப்ராப்தமாயிருக்க, இவர்களறிவு கேடே ஹேதுவாக விலக்காதொழியப்பெற்றோமே யென்றிரட்டிக்கப் புகுந்த திருவுள்ளத்தை யுடையனாய்.

“க்ருதக்ருத்யஸ் ததா₃ ராமோ விஜ்வரஃ ப்ரமுமோத₃ ஹ” (ரா.பா₃. 1–85) என்று தம்மோடும் தம்பியாரோடு முண்டான வாஸனையாலே முடியை விலக்குகிறா–னென்று வெறுத்திருந்த பெருமாள், இவன் இசைந்து முடியைவைத்த பின்பு உகந்தாப்போலே, இத்தலையில் அத்₃வேஷமே ஹேதுவாகத் திருவடிகளை வைக்கப்பெறுகையாலே மிகவும் ப்ரீதனாய், எதிர்த்தலை யறியாதிருக்கத் தானேயுகக்கிறது வாத்ஸல்யமிறே; உறங்குகிற ப்ரஜையைத் தாய்கட்டிக் கொண்டு கிடக்கிறது வாத்ஸல்யமன்றோ. இவற்றைப் பிரிந்தால் வ்யஸநமும் தன்னதேயிறே. “வ்யஸநேஷு மநுஷ்யாணும்” (ரா.அ.2–40).

[உலகமளந்து] “வஸிஷ்ட₂சண்டா₃ளவிபா₄க₃ம் ஸ்த்ரீபும்விபா₄க₃ம் ஜ்ஞாநாஜ்ஞாநவிபா₄க₃ம்” என்றவற்றைப்பாராதே, எல்லார் தலையிலுமொக்கத்

திருவடிகளைவைத்தபடி. (உலகமளந்து) வைத்த திருவடிகள் தலையிலே வந்திருந்தாலும் உகக்க வறியாத லோகத்தைக் கிடீர் தான் விடாதே யளந்தது! உகக்கவறியாமைக்கு வன்மாவையமிறே (திருவாய். 3–2–2). கு$_3$ணாகு$_3$ணநிரூபணம் பண்ணாதே எல்லார் தலையிலுமொக்கத் திருவடிகளை வைத்தபடியாலே, ப$_4$க்திமான்களும் பாதகருமொக்க வாழ்ந்துபோய்த்து. (அண்டமுற நிவர்ந்த நீண்முடியன்) அண்ட$_3$கடாஹத்திலே சென்று சேர்ந்த திருவபி$_4$ஷேகத்தை யுடையவன். அண்ட$_3$கடாஹம் வெடித்து அடிபிடிக்க வேண்டும்படியிறே அபேக்ஷிதம்பெற்று வளர்ந்தபடி. (அண்டமுற) "அண்டம்மோழை யெழ" (திருவாய் 7–4–1) "நிவர்ந்த" என்கிற ஶப்$_3$த$_3$ம் உயர்வென்றும் ஓங்கியென்றுங் காட்டும்; உறவென்கையாலே – ஓங்கியென்றபடி.

[நிவர்ந்த] பூவலர்ந்தாப்போலே. [நீண்முடியன்] முடிக்கு நீட்சியாவது – உப$_4$யவிபூ$_4$திக்கும் த$_4$ரித்த முடியென்று தோற்றும்படியாயிருக்கை. "ஆதி$_4$ராஜ்ய மதி$_4$கம் பு$_4$வநாநா மீஶதே பிஶுநயந் கில மௌளி:" (வரதராஜ.ஸ்த–25) என்னுமாப்போலே ரக்ஷ்ய வர்க்க$_3$த்தை நோக்கிலிறே ரக்ஷகன் முடிநற்றரிப்பது. "ஒருகாலுங்காமருசீரவுணனுள்ளத் தெண்மதியுங் கடந்து" (திருநெடு–5) என்று திருவடிகளுக்கு வளர்த்தி சொல்லப்ராப்தமாயிருக்கத் திருமுடிக்கு வளர்த்தி சொல்லுகிறது இத்திருவடிகள் அப்ராப்தமான திருவடிகளன்று, ப்ராப்தமான திருவடிகளென்று தோற்றுகைக்காக. தான் அர்த்தி$_2$யாய்ச் சென்று

அர்த்தி$_2$த்வத்தை மாறாதே அவன் கொடுத்தபடியாலே உவந்த உள்ளத்தனாய். அவன்தானறியவுகக்க வொண்ணாதே. [உலக மித்யாதி$_3$] திருக்கையில் நீர்விழுந்தவளவிலே அந்நீரே பற்றாசாகவளர்ந்து அளந்து கொண்டான்.

ஆக இப்படி அர்த்தி$_2$த்வநிரபேக்ஷமாக லோகத்தை இருந்ததே குடியாகத் திருவடிகளாலே விஷயீகரித்தாப்போலே, உம்முடைய நிகர்ஷம் பாராதே, "அரவிந்தப்பாவையுந்தானுமகம்படிவந்து புகுந்து" (பெரியாழ். திரு 5–2–10) என்று நெஞ்சிலே வந்து புகுந்தானேயாகிலும், உம்முடைய சித்தமானது ராக$_3$ாதி$_3$ தூ$_3$ஷிதமாயிருக்கையாலே, "நாஸ்பதீ$_3$" (விஷ்ணு த$_4$ர்மம்.9–11) என்கிறபடியே அங்குக் கால்பொருந்தியிருக்கமாட்டானே; ஆகையால் அத்தை நீர்போக்கப் பாரீரென்ன; [அன்று நேர்ந்த நிசாசரரைக்கவர்ந்த வெங்கணைக் காகுத்தன்] கண்டகாட்சியிலே "ஜிதந்தே" (ஜிதந்தே 1–1) என்ன வேண்டியிருக்கிறவனிறே. எதிர்த்த பையல்களை முடிக்கைக்கு வெவ்விய ஶரத்தையுடையவன்.

பெருமாளும், "ஶ்ரியா ஸார்த்$_3$த$_4$ம்" (ஶ்ரீவ புராணம்) என்கிறபடியே பிராட்டியும், நித்யஸூரிகளோபாதி *சுற்றமெல்லாமான (பெரு.திரு. 8–6) இளையபெருமாளுமாக த$_3$ண்டகாரண்யத்திலே போய்ப்புக்கு, ப$_4$ரதன் அங்கே வந்து பின்னாட்டுகையாலே அங்கிருக்கமாட்டாதே ஜநஸ்த$_2$ாநத்திலே போய்ப்புக்கு அங்கு வர்த்திக்கிற ரிஷிகள் பாடே சென்று "ஆவாஸம் த்வஹமிச்ச$_2$ாமி

ப்ரதி₃ஷ்டமிஹ காநநே" (ரா.ஆ. 5–33) என்று உங்கள் ஸகாஶத்திலேயிருக்கப்பாராநின்றோமென்று இடம் தரவேணுமென்ன; அவர்களும் அங்கேயிருக்க அநுமதிபண்ணி, நன்றாகப் பர்ணஶாலையைச் சமைத்து வாஸ்துப₃லிகளுமிட்டு, அங்கே யெழுந்தருளியிருக்க, அவ்விருப்புக்கு விரோதி₄களாய்வந்து க₂ரதூ₃ஷணாதி₃கள் எதிர்க்க, அவர்களை நோக்கி அந்த ரிஷிகள் தொடுத்ததோரம்புண்டோ? அவர்கள் "ஏஹி பஶ்ய ஶரீராணி" (ரா.ஆ. 6–16) என்னும்படி உருமாய்த்த அந்த ராக்ஷஸரை, தம்முடைய திருக்கைக் திருச்சார்ங்க₃ங்களாலே உருக்கெட வாளி பொழிந்த (திருவாய்.8–6–2) சக்ரவர்த்தித்திருமகன், என்னுடைய ராகா₃தி₃ தோ₃ஷங்களை விவேகஶரஜால (ஸாத்விக ஸம்ஹிதை–12–51)த்தாலே ஶமிப்பித்து, அரவத்தமளியினோடும் அரவிந்தப்பாவை (பெரியாழ். திரு.5–2–10)யினோடும் பேரேனென் றென்னெஞ்சு நிறையும்(திருவாய்.10–8–2)படி புகுந்திருக்கிறவனென்கிறார்.

[அன்று] ஜநஸ்தா₂நத்திலே இருக்கிறவன்று, ரக்ஷகனானவன் ரக்ஷ்யத்தை நோக்கக்கடவதாக வந்து நின்றவன்று. [நேர்ந்த நிசாசரரை] அகவாயிலிருட்சியே யன்றிக்கே, ஸர்ப்பம் உணர்த்தியற்று ராத்ரியிலே புறப்படுமாப்போலே பரஹிம்ஸைக்கு ஏகாந்தமான காலத்திலே வந்து எதிர்ந்த க₂ரதூ₃ஷணாதி₃ ராக்ஷஸரை. "நேர்ந்த நிசாசரர்" என்கையாலே விபீ₄ஷணாதி₃களை வ்யாவர்த்திக்கிறது. [அன்று நேர்ந்த நிசாசரர்] "தே தம் ஸோமமிவோத்₃யந்தம் த்₃ருஷ்ட்வா

வை த$_4$ர்மசாரிண: । மங்க$_3$ளாநி ப்ரயுஞ்ஜாநா: ப்ரத்யக்$_3$ருஹ்ணந் த்$_3$ருட$_4$வ்ரதா: ।।'' (ரா.ஆ.1–11) ''ராமோ ராமோ ராம இதி ப்ரஜாநாமப$_4$வந் கத$_2$ா: । ராமபூ$_4$தம் ஜகத$_3$பூத்$_3$ ராமே ராஜ்யம் ப்ரஶாஸதி।।'' (ரா.யு.131–102) என்றும், அநுகூலப்ரதிகூல விப$_4$ாக$_3$மற இவனைக்கண்ட மநுஷ்யர் மங்களாஶாஸநம் பண்ணுவார், அடைவுகெட வாய் புலத்துவாராகிற காலத்திலே, இவர்கள் இங்ஙனே சிலர் எதிர்த்து நசித்துப் போவதேயென்று வெறுக்கிறார் இவர்.

ராமோ ராமோ ராம இதி – பாதம் தலைக்கட்டுகையாலே மீளுகிறதித்தனையென்றிறே நிர்வஹிப்பது. இத்த்ரைவித்$_3$யத்துக்குப்பொருள் *ரூபௌதா$_3$ர்யகு$_3$ணங்களை வென்ற வடிவழகும், அத்தை அநுப$_4$விக்கக் கொடுக்கையும், கொடாநின்றால் இறுமாப்பற்றிருக்கையும், ''பும்ஸாம் தாருண்யஞ்ச'' (?) என்று ஸ்த்ரீபும்விப$_4$ாக$_3$மற ப்ரவணராம் ஆகாரமுண்டாயிருக்கையாலே வீதராக$_3$ரைச் சொல்லுகிறது. ப்ராப்தவிஷயப்ராவண்யமிறே ஜிதேந்த்$_3$ரியத்வமாகிறது. ப்ரஜாநாம் –மாதாபிதாக்களுக்கன்று; வஸிஷ்ட்ட$_2$ாதி$_3$களுக்கன்று; ஜநித$_4$ர்மாக்களுக்கு. கத$_2$ா:– லோகயாத்ரைக்குறுப்பாம் வார்த்தைகளும் பெருமாளைப் பற்றியல்லதிராது. ராமபூ$_4$தம் ஜக$_3$தபூ$_4$த்– ஜக$_3$த்தடைய ராமாத்$_3$வைதமாய்த்து. ''ஐததா$_3$த்ம்யமித$_3$ம் ஸர்வம்''(ச$_2$ாந். 6–8–7) என்கிற பொதுவல்ல; ராமபூ$_4$தம்–என்று ராமாத்$_3$வைதமாய்த்து. ப்$_3$ரஹ்மாத்$_3$வைதத்தை வ்யாவர்த்திக்கிறது.

பெருமாள் சுண்டுவில் கொண்டு லீலாரஸமநுப$_4$விக்கிற காலத்திலேயோ வென்னில்; ராமே ராஜ்யம் ப்ரஶாஸதி– ‘‘த$_3$ஹ பச’’ என்கிற காலத்திலே.

[அன்று] இப்படி எல்லாருமொக்க ப்ரவணராகிறவன்று, [நேர்ந்தநிசாசரரை] இவ்வடிவழகிலே தோற்று விழாதே ஶரஶஸ்த்ரங்களைத் தூவிக்கொண்டு வந்தெதிர்ந்த ராக்ஷஸரை. [கவர்ந்த] மாரீசஸுபா$_3$ஹுத்$_3$வயத்துக்கிப்பால் ஓரிரைபெருதே கிடக்கிறவை யாகையாலே, இரைபெருத ஸர்ப்பம்போலே எதிரிகள் மேலேவிழுந்து க்$_3$ரஸித்தபடி. [வெங்கணை] அவன் தன்னைப்போலேயாய்த்து அம்புகளுமிருப்பது. ‘‘தீ$_3$ப்தபாவக ஸங்காஶை: ஶிதை: காஞ்சநபூ$_4$ஷணை:’’ (ரா.யு. 16–32) என்கிறபடியே – தொடுக்கிறபோது அம்பாய், எதிரிகள் மேலே போய்விழும்போது எரிகிற காலாக்$_3$நி போலே யாய்த்து விழுவது.

‘‘ந த்வாமிச்ச$_2$ாம்யஹம் த்$_3$ரஷ்டும் ராமேண நிஹதம் ஶரை:’’ (ரா.யு.16–32) என்று *தயரதன் பெற்ற மரதக மணித்தடத்(திருவாய்.10–1–8)திலே புக்கு ஶ்ரமந்தீரமாட்டாதே சாவைக்காண மாட்டுகிறிலேன்; ‘‘சரங்களாண்ட தண்டாமரைக் கண்ணனுக்கன்றி யென்மனம் தாழ்ந்து நில்லாதே’’ (பெரிய திரு 7–3–4) என்கிறபடியே ‘‘நீயும் நானும் (திருவாய்.1–10–6)கூடி, *இலங்கை பாழாளாகப் படைபொரு தானுக்குப் பல்லாண்டு (திருப்பல்–3) கூறுவாராய் ஆள்படப் போகாதே!’’ என்றுனிறே விபீ$_4$ஷணன். [வெங்கணை] வெஞ்சிலை(திருநெடு–21)யினின்றும் புறப்படுகிறவையாகையாலே

வெங்கணையாயிருக்குமிறே. அவன் அநுகூலர்க்குப் புனலுருவாய் (திருநெடு–1), ப்ரதிகூலர்க்கு அனலுரு(திருநெடு–1)வாய் இருக்குமாப்போலே, பொன்னெழுதின பகழிகளுந் தானுமாயிருக்கையாலே, அநுகூலர்க்கு த₃ர்ஶநீயமாய், அக்₃நிஶிகோ₂பமங்களாகையாலே ப்ரதிகூலர்க்கு ப₄யங்க₃ரமாய்த்திருப்பது இச்சரங்களும்.

ஆக, "உவந்த வுள்ளத்தனாயுலகமளந்தண்டமுற நிவர்ந்த நீண்முடியன்" என்று "ஶீலகு₃ணவாந்" (ரா.பா₃ா.1–2) என்று ப்ரத₂ம ப்ரஶ்நமாய் ஆஶ்ரயணீயமான ஶீலாதி₃கு₃ணத்தைச் சொன்னாராய், "அன்று நேர்ந்தநிசாசரரைக் கவர்ந்த வெங்கணைக்காகுத்தன்" என்று அநந்தரமாக "கஶ்ச வீர்யவாந்" (ரா.பா 1–2) என்று சொன்ன விரோதி₄நிரஸநத்துக்குறுப்பான வீரகு₃ணங்களைச் சொல்லுகிறார். ஆக "மாம்","அஹம்" (கீ₃தா சரம ஶ்லோகம்.18–66) என்கிற இரண்டினுடைய அர்த்த₂மும் அநுஸந்தி₄த்தாராய்விட்டது. "உலகமளந்து" என்று–திருவடிகள் விக்ரமித்தபடி சொல்லி, "கவர்ந்த வெங்கணைக் காகுத்தன்" என்று திருத்தோள்கள் பராக்ரமித்தபடி சொன்னார். [காகுத்தன்] இந்த இரண்டு கு₃ணமும் உப₄யவிபூ₄திநாத₂த்வ ஸாபேக்ஷமன்று; ககுத்ஸ்த₂ வம்ஶத்திலே பிறந்து வளர்ந்தானாகையாலே ஔத்பத்திகமென்றபடி. ஆக, ராவணாதி₃களை சிலையால் வாளி(திருவாய்.6–10–4) தெரித்தபடி சொல்லிற்று.

[கடியார்பொழிலரங்கத்தம்மான்] திருவுலகளந்தருளினத்தால் வந்த ஶ்ரமமும், ஜநஸ்த$_2$ாநத்தில் ராக்ஷஸவத$_4$ம் பண்ணின ஶ்ரமமும் ஆறுகைக்காக, பரிமள ப$_4$ரிதமான சோலையையுடைத்தான கோயிலிலே வந்து அந்தத் திருவடிகளையும் திருத்தோள்களையும் நீட்டிக்கொண்டு சாய்ந்தான். பரிவராயிருப்பார், “கொடியார்மாடக் கோளூரகத்தும் புளிங்குடியும், மடியாதின்னேநீ துயில்மேவி மகிழ்ந்தது தான், அடியாரல்லல் தவிர்த்தவசைவோ வன்றேலிப்படி தான் நீண்டு தாவியவசைவோ பணியாயே” (திருவாய் 8–3–5) என்று நீ இங்குவந்து கண்வளர்ந்தருளுகிறது ஹிரண்யராவணாதி$_3$களை நிரஸித்தத்தால் வந்த ஶ்ரமந்தீரவோ? த்ரைலோக்யத்தையுமளந்துகொண்ட ஆயாஸத்தால் வந்த ஶ்ரமந்தீரவோ? பணியாய்– உன் ஸ்வரங்கொண்டு நாங்களறியும்படி சொல்லாயென்றார்களிறே. பிள்ளாய்! கிடக்கும் போது ஒருமூலையிலே ஒருவரறியாமற் கண்வளர்ந்தாலாகாதோ? இன்னமும் அவர்கள் மறுகிளைகிளைத்து, அவனெங்கேயென்று தேடிக்கொடுவரிலும் கொடிகட்டிக்கொண்டு கிடக்கவேணுமோவென்று வயிறுபிடித்தாரிறே; அதுபோலுமல்லகிடீர் இவன் கண்வளர்ந்தருளுகிறபடி யென்கிறாரிவர்.

கொடிகள் த்$_3$ருஷ்டிகோ$_3$சரமானாலிறே அவன் கிடக்கிறபடியறியலாவது; இது அங்ஙனன்றே; “தூ$_3$ராத்$_3$ க$_3$ந்தோ$_4$ வாதி” (தை.நா–9) என்கிறபடியே தூ$_3$ரஸ்த$_2$ரையுமழைக்குமதிறே. *ஸர்வகந்த(சாந்.3–14–2)வஸ்து கண்வளர்ந்தருளுகையாலே கடியார்

பொழிலாயிருக்குமிறே. திருச்சோலையில் பரிமளம் விடாயர்க்கு ஶிஶிரோபசாரமாம்படி. [அரங்கத்தம்மான்] அவதாரத்துக்குப் பிற்பாடரானாருமிழவாதபடி இங்குவந்து கண்வளர்ந்தருளுகிறது ப்ராப்தியாலேயிறே. ஆக இத்தால் – போ₄க்₃யதை சொல்லிற்று.

[அரைச்சிவந்த வாடையின்மேல்] மேக₄ஶ்யாமமான திருவரைக்குப் பரபா₄க₃ரஸாவஹமான திருப்பீதாம்ப₃ரத்தின் மேலே. (சிவந்த வாடையின் மேல் சென்றதாம்) ‘‘சோற்றிலேயெனக்கு மனஞ் சென்றது’’ என்னுமாப்போலே ஆஶ்சர்யப்படுகிறார். [எனசிந்தனையே] ஆருடைய கூறையுடைகண்டு உகக்கக்கடவ நெஞ்சு இதிலேயகப்பட்டது. த்₃ருஷ்டத்திலே லோககர்₃ஹிதமாய் அத்₃ருஷ்டத்திலே வெந்நரகிலே தள்ளவுங்கடவதான உடைகளிலே ப்ரவணமான என் மனஸ்ஸு, த்₃ருஷ்டத்தில் ஆகர்ஷகமாய், அத்₃ருஷ்டத்தில் ஸதா₃பஶ்யந்தி(ருக்₃ வேத₃ம் 1–2–7)க்கு விஷயமான திருப்பீதாம்ப₃ரத்திலே விழுந்து நசைபண்ணா நின்றது. [எனசிந்தனை] திருவடிகளின் சுவடறிந்து பின்பு புறம்பு போகமாட்டாத நெஞ்சு. தீர்த்த₂மாடாநிற்கத் துறையிலே பிள்ளையைக் கெடுத்துத் திருவோலக்கத்திலே காண்பாரைப்போலே, திருவடிகளில் நின்றும் திருப்பீதாம்ப₃ரத்தே கண்டபடி. மனஸ்ஸு என்னாதே ‘‘சிந்தனை’’ என்றது – சிந்தா விஶேஷத்தைப்பற்ற. இத்தால்– திருவுலகளந்தருளினத்தையும் ராமாவதாரத்தையும் பெரியபெருமாள் பக்கலிலே ஓரோவகை

களாலே காண்கிறார்.

ஆக, கீழ் – "கமலபாதம் வந்தென் கண்ணினுள்ளன" என்று தானே முற்பாடனாய்வந்து விஷயீகரித்தபடியாலே– ஸாத$_4$நப$_4$ாவம் சொல்லிற்று; "சென்றதாம்" என்று – தந்திருவுள்ளம் மேல் விழுந்ததாகச் சொல்லுகையாலே அதி$_4$காரிஸ்வரூபம் சொல்லுகிறது– இங்கு. கீழ்–"நீண்மதிளரங்கம்" என்று – ரக்ஷகத்வம் சொல்லிற்று. "கடியார் பொழிலரங்கம்" என்று பே$_4$ாக்$_3$யதை சொல்லுகிறது – இங்கு. ஆகவிப்பாட்டால் – முதற்பாட்டிலே, "நிமலன் நின்மலன்" என்று – அபேக்ஷாநிரபேக்ஷமாக உபகரிக்கும் ஶுத்$_3$தி$_4$யையுடையவனென்றதாய்த்துச் சொன்னவர்த்தங் கூடுமோவென்ன; கூடுமென்னுமிடத்திற்கு உத$_3$ாஹரணஞ் சொன்னாராய் நின்றது.(2)

மந்திபாய் வடவேங்கடமாமலை வானவர்கள்
சந்திசெய்ய நின்றானரங்கத்தரவினணையான்
அந்திபோல்நிறத்தாடையு மதன்மேலயனைப்
படைத்த தோரெழில்
உந்திமேலதன்றோ அடியேனுள்ளத்தின்னுயிரே.(3)

அவ: மூன்றாம்பாட்டு. (மந்திபாய்) திருப்பீதாம்ப$_3$ரத்தினழகின் மிகுதி திருநாபீ$_4$கமலத்திலே வீசிற்று. முதற்பாட்டிலே "ஆதிபிரான்" என்று – ஜக$_3$த்காரணபூ$_4$தனாய் ஸர்வஸ்மாத்பரனாயிருக்குமென்று சொல்லக் கேட்டவர்கள், "ப்$_3$ரஹ்ம விஷ்ணு ஶிவாத்மிகாம்" (வி.பு.1–2–16) என்று மூவர் ஜக$_3$த்காரணநா(பூ$_4$?)தரென்று ப்ரஸித்$_3$த$_4$மாயிருக்க இவனே ஜக$_3$த்காரணபூ$_4$த

னென்றறியும்படி யென்னென்ன; ஶாஸ்த்ர முக$_2$த்தாலே நம்முடைய காரணத்வத்தை ப்ரகாஶிப்பிப்புதோமாகில் அது கர்மாதீ$_4$நமான ருச்யநுகூலமாக கமுகின் நிரை போலே அயதா$_2$வாக ப்ரகாஶிக்குமென்று பார்த்தருளி "த்ரயோ தே$_3$வாஸ் துல்யாஸ் த்ரிதயமித$_3$மத்$_3$வைத மதி$_4$கம் த்ரிகாத$_3$ஸ்மாத் தத்த்வம் பரமிதி விதர்க்காந் விக$_4$டயந் । விபே$_4$ர்நாபீ$_4$பத்$_3$மோ விதி$_4$ஶிவநிதா$_3$நம் ப$_4$க$_3$வதஸ்தத$_3$ந்யத்$_3$ ப்$_1$ரூப$_4$ங்கீபரவதி$_3$தி ஸித்$_3$தா$_4$ந்தயதி ந:॥ **(ர.ஸ்த. 1–116)** என்றும், "முதலாந்திருவுருவம் மூன்றென்பரொன்றே, முதலாகும் மூன்றுக்குமென்பர், முதல்வா, நிகரிலகுகாருருவா நின்னகத்ததன்றே, புகரிலகு தாமரையின்பூ" (பெரிய திருவ–72) என்றும் சொல்லுகிறபடியே– தன் திருநாபீ$_4$கமலத்திலே ஜக$_3$த் காரணபூ$_4$தராக ப்ரஸித்$_3$த$_4$ரான ப்$_3$ரஹ்மருத்$_3$ரர்களை ஸ்ருஷ்டித்துக்காட்ட, அந்த நாபீ$_4$கமலம் அம்முக$_2$த் தாலே தன்னுடைய மேன்மையையும் அழகையுங் காட்டி, திருப்பீதாம்ப$_3$ரத்திலே துவக்குண்கிற வென்னுடைய மநஸ்ஸைத் தன்பக்கலிலே இழுத்துக்கொள்ளாநின்ற தென்கிறார். அநுபா$_4$வ்யத்தை எல்லைகண்டு மீளுதல், தம்முடைய ஆத$_3$ரம் மட்டமாய் மீளுதல் செய்கிறாரல்லரே; தம்முடைய சாபலமடியாக இழுப்புண்கிறாரித்தனையிறே.

வ்யா:– [மந்திபாய் வடவேங்கடமாமலை வானவர்கள் சந்தி செய்யநின்றா னரங்கத்தரவினணையான்] கீழ்ப்பாட்டிலே–"உலகமளந்தண்டமுற நிவர்ந்த நீண்முடியன் – கடியார் பொழிலரங்கத் தம்மான்"

என்று – இந்த லோகங்களையடையத் தன் திருவடிகளாலே யளந்துகொண்டார் பெரிய பெருமாள் என்றாரே; அங்ஙனே சொல்லலாமோ? ‘‘அன்று ஞாலமளந்த பிரான் –சென்று சேர் திருவேங்கடம்’’ (திருவாய் 3–3–8) என்றன்றோ நம்மாழ்வார் வார்த்தை; திருவேங்கடமுடையான் திருவடிகளைக்காண வேணுமென்று *வழிபாடு செய்த ஸூரிகளும் ‘‘எந்நாளே நாம் மண்ணளந்த இணைத்தாமரைகள் காண்பதற்கு’’ (திருவாய் 6–10–6) என்றன்றோ ப்ரார்த்தி$_2$த்தது; ஆகையாலே இந்த பூ$_4$மியையடையத் திருவடிகளாலே ஆக்ரமித்து, ‘‘அடிக்கீழமர்ந்து புகுந்தடியீர் வாழ்மின்’’ (திருவாய் 6–10–11) என்று தன் திருக்கையாலே, உலகமளந்த பொன்னடி (பெரிய.திரு.5–8–9)யைக் காட்டிக்கொடு நிற்கிறவனுமாய், ‘‘தானோங்கி நிற்கின்றான் தண்ணருவி வேங்கடம்’’ (நான்.திருவ–45) என்கிறபடியே *அண்டமுற நிவர்ந்த நீண்முடியனுமாய் நிற்கின்றான் திருவேங்கடமுடையானன்றோ என்ன; அந்த திருவேங்கடமுடையானாகிறானும் இங்குக் கண்வளர்ந்தருளுகிற பெரியபெருமாளே என்கிறார்.

[மந்திபாய் வடவேங்கட மாமலை] திருப்பீதாம்ப$_3$ரத்தினழகை அநுப$_4$விக்கச்செய்தே, திருநாபீ$_4$கமலத்தினழகிலே தாமீடுபட்ட சாபலத்துக்குப் போலியாயிருக்கையாலே குரங்குகளை நித$_3$ர்ஶமாகச் சொல்லுகிறார்.

[மந்திபாய்] திருமலையிலே பலாக்கள் வேரேபிடித்துத் தலையளவும் பழுத்துக்கிடக்கையாலே

அங்குத்தைக் குரங்குகள் ஜாத்யுசித சாபலத்தாலே ஒருபழத்தை பு$_{4}$ஜிக்கப் புகுகிறவை மற்றைக் கொம்பிற் பழத்திலே கண்ணையோட்ட, இத்தைவிட்டு அதிலே தாவப்பாய்ந்து திரியா நிற்குமாய்த்து; பெரியபெருமாளுடைய தி$_{3}$வ்யாவயவங்களிலே தாம் ஆழங்காற்படுகிறாப் போலே. *கானமும் வானரமும் வேடுமுடை வேங்கட(நான்.திருவ–47)மிறே. [மந்திபாய்] ஒன்றையொன்று பற்றிமாலையாக நாலாநிற்கும். திருச்சின்னக்குரல் கேட்டவாறே பாய்ந்தோடாநிற்கு மென்றுமாம். பரமபத$_{3}$மும் திருமலையும் கோயிலும் திருவயோத்$_{4}$யையும் திருச்சோலையும் ஒருபே$_{4}$ாகி$_{3}$யா யிருக்கிறபடி; எங்கும் மாறிமாறித் தங்குகை.

[வடவேங்கடம்] திருமலை என்னாதே "வடவேங்கடம்" என்கிறது–தமிழர்,தமிழுக் கெல்லைநிலம் அதுவாகச் சொல்லுகையாலே. வேத$_{3}$ஶப்$_{3}$தே$_{3}$ாபப்$_{3}$ரும்ஹண ஶப்$_{3}$த$_{3}$ங்களாலன்றிக்கே தம்முடைய ஜந்மாநுரூபமாகத் தாம் கவிபாடுகிற ஶப்$_{3}$த$_{3}$ம் நடையாடுகைக்கு எல்லை அதுவாகையாலே சொல்லுகிறார்.[மாமலை] பே$_{4}$ாக்$_{3}$யதையின் மிகுதியைச் சொல்லுகிறதாதல்; "பரன் சென்று சேர்" (திருவாய் 3–3–8) என்றும் "முன்னமடைமினோ" (திருவாய் 3–3–10) என்றுஞ்சொல்லுகிறபடியே ஶேஷியானவன் தன்னுடைய ரக்ஷகத்வ ஸித்$_{3}$தி$_{4}$க்காகவும் ஶேஷபூ$_{4}$தரானவர்கள் தங்கள் ஸ்வரூபஸித்$_{3}$தி$_{4}$க்காகவும் வந்து சேருகையால் வந்த ஶ்லாக்$_{4}$யதையைச் சொல்லுகிற தாதல்; ஸூரிகள் பரமபத$_{3}$த்தினின்றும் திருவேங்கட

முடையானை அநுப$_4$விக்கவரும்போது தன்ஶிக$_2$ரத்தில் இளைப்பாறி வரலாம்படியிருக்கிற உயர்த்தியைச் சொல்லுகிறதாதல்; அன்றிக்கே, உப$_4$யவிபூ$_4$தியும் ஒருமுலையிலே அடங்கு மென்றுமாம்.

[வானவர்கள் சந்திசெய்ய] நித்யஸூரிகள் சிந்துபூ*(திருவாய்.3–3–2)*க்கொண்டு போ$_4$க$_3$ரூபமான ஸமாராத$_4$நத்தைப்பண்ண, அவன் பரமபத$_3$த்தினின்றும் தன்னீர்மை ப்ரகாஶிக்கைக்காக ஆதி$_3$யான தான் திருமலையிலே வந்தவாறே, *விண்ணவர் கோனை தன்னுடைய மேன்மையை அநுப$_4$வித்துக் கொண்டு போந்த ஸூரிகள், விரையார்பொழில் வேங்கடவனை நீர்மையை அநுப$_4$விக்கைக்காகத் திருமலையிலே வருவர்கள்; அந்நீர்மைக்கடியான மேன்மையை அநுப$_4$விக்கைக்காகத் திருமலையினின்றும் பரமபத$_3$த்தேறப்போவர்கள். [நின்றான்] இந்நிலையாலே ஒருத்$_3$யோக$_3$முண்டென்று தோற்றும்படி நின்றான். பெருமாள், ருஶ்யமூகபர்வதத்திலே மஹாராஜர் தொடக்கமான வாநரஸேனைக்கும் இளையபெருமாளுக்கும் ஒக்க முக$_2$ங்கொடுத்துக் கொண்டு நின்றாப்போலேயாய்த்து – திருவேங்கட முடையானும், குரங்குகளோடு ஸூரிகளோடு வாசிய அநுப$_4$விக்கும்படி முக$_2$ங்கொடுத்துக் கொண் நிற்கிறநிலையும். "வாநராணாம் நராணாஞ்ச கத$_2$மாஸீ ஸமாக$_3$ம:" (ரா.ஸு.35–2) என்று திருவடியை பிராட்டி, இங்கி$_3$தாகாரங்களறியாதே, குரங்குகளுக்கு விலக்ஷணரான மநுஷ்யர்களுக்கும் கூட்டரவுண்டா படி எங்ஙனே? "கத$_2$மாஸீத் ஸமாக$_3$ம:" த கடாக்ஷபாதமும் ஆப$_4$ரணபாதமு முண்டென்றறியா

நான்சேரவிட, பின்பு “தோழன்நீ” (பெரிய திரு 5–8–1) என்ன ப்ராப்தமாயிருக்க, நான்பிரிந்து இங்கேயிருக்கக் கூட்டரவுண்டானபடி யென்யென்று கேட்க; “ராமஸுக்$_{3}$ரீவயோரைக்யம் தே$_{3}$வ்யேவம் ஸமஜாயத” (ரா.ஸு.35–51) என்று அவர்கள் சேர்ந்த ப்ரகாரமறிந்திலேன், “அஹம் ஸர்வம் கரிஷ்யாமி” (ரா.அ.31–25) என்கிற இளையபெருமாளும் அருகே நிற்க அவர் பரிகரமான நான் இன்றுவந்து அந்தஃபுர பரிகரமாம்படி கூடினார்கள் என்றானிறே.

[நின்றான்] நித்யஸூரிகள் திருமலையிலே நிற்கிற லவத்தையிலே ஈடுபட்டு வந்தாஶ்ரயிக்க, குருடர்க்கு வைத்த அறச்சாலையிலே மிளிர்கண்ணர் புகுரலாமோ வென்று தான் ஆனைக்குப்பாடுவாரைப் போலே ந்திகள் பக்கலிலே திருவுள்ளத்தை வைத்தானென்று மாம். “மங்குல்தோய் சென்னிவட வேங்கடத்தானைக் கங்குல் புகுந்தார்கள் காப்பணிவான், திங்கள், சடையேற வைத்தானும் தாமரை மேலானும், குடையேறத் தாங்குவித்துக் கொண்டு” (நான்.திருவ. 43) என்கிறபடியே– ப்$_{3}$ரஹ்மருத்$_{3}$ராதி$_{3}$கள் ஸந்த்$_{4}$யாகாலங்களிலே வந்து ஸமாராத$_{4}$நம் பண்ணப் பெரியமேன்மையோடே நின்ற நிலையைச் சொல்லுகிறதாகவுமாம். [நின்றான்] இந்நிலையிலே ஒருத்$_{3}$யோக$_{3}$முண்டென்று தோற்றும்படிநின்றான். ஸூரிகள் அந்த உத்$_{3}$யோக$_{3}$த்தை அடியொற்றின வாறே, வடக்குத் திருவாசலாலே வந்துபுகுந்து, கோயிலிலே படுக்கையிலே சாய்ந்தவனாயிருந்தான்; இவன் கிடக்கிறபடியைக் கண்டு, “நடந்தகால்கள்

நொந்தவோ''(திருந்சந்த–61) என்று வயிறுபிடிக்க வேண்டாதபடி, ''நின்றிருந்துவெஃகணைக்கிடந்ததென்ன நீர்மை'' (திருச்சந்த–63) என்கிறதிலே போரப்ரீதராய், இனி ஸம்ஸாரக்கிழங்கெடுத்தாலல்லது கிளம்பானென்று மீண்டுபோனார்கள். ''ஆஸ்தாந்தே கு$_3$ணராஶிவத்$_3$ கு$_3$ணபரீவாஹாத்மநாம் ஜந்மநாம் ஸங்க்$_2$யா பௌ$_4$மநிகேதநேஷ்வபி குடீகுஞ்ஜேஷு ரங்கே$_3$ஶ்வர! । அர்ச்ய꞉ ஸர்வஸஹிஷ்ணுரர்ச்சகபராதீ$_4$நாகிலாத்மஸ்தி$_2$தி꞉ ப்ரீணீஷே ஹ்ருத$_3$யாளுபி$_4$ஸ் தவ தத꞉ ஶீலாஜ்ஜடீ$_3$பூ$_4$யதே ॥ (ர.ஸ்த.2–74)

[அரவினணையான்] புஷ்பஹாஸஸுகுமாரமான அவ்வடிவுக்குப் பொருதபடி, காடுகளிலும் கரைகளிலும் திருவடிகளைக் கொண்டு உலாவின விடாயெல்லாந்தீரும்படி ஶைத்யமார்த்த$_3$வ ஸௌரப்$_4$யங்களையுடைய திருவநந்தாழ்வான்மேலே கண்வளர்ந்தருளினான். ''அரங்கத்தரவினணையான்'' என்று ஶீலத்தையும் மேன்மையையும் அழகையும் அநுப$_4$விக்கிறார்.

[அரங்கத்தரவினணையான்] ''ஶேஷயே புரஸ்தாச்சா$_2$லாயாம் யாவந்மே ந ப்ரஸீத$_3$தி'' (ரா.அ.111–14) என்று – ஸ்ரீ ப$_4$ரதாழ்வானை வளைப்புக்கிடக்கவிட்டுப் போந்து கடற்கரையிலே வளைப்புக்கிடந்தாப்போலே, ஸம்ஸாரிகளைப் பெற்றாலல்லது போகேனென்று வளைப்புக்கிடக்கிறான். சக்ரவர்த்தித்திருமகனைப்போலே முதலில் ஶரணம்புக்கு முக$_2$ங்காட்டாவிட்டவாறே, ''சாபமாநய'' (ரா.யு.21–22) என்று சீறுமவரல்லர்; ஆற்றாமையைக்காட்டி

ஶரணம்புக்குக் கிடக்குமவர் இவர்.

[அந்திபோல் நிறத்தாடையும்] கீழ்ச்சொன்ன சிவந்தவாடை ஆப4ரணகோடியிலேயாய் கழற்றவுமாயிருக்கும்; இது ஸஹஜமென்கைக்குடலாக, "அந்திபோல் நிறத்தாடையும்" என்கிறார். ஸந்த்4யாராக3ரஞ்சிதமான மேக4ம் போலேயாய்த்துத் திருவரையும் திருப்பீதாம்ப3ரமுமிருக்கிறபடி. திருமேனி மயில்கழுத்துச் சாயலாயிறேயிருப்பது. அத்தோடு சேர்ந்த திருப்பீதாம்ப3ரம் ஸந்த்4யாராக3 ரஞ்ஜிதமான காளமேக4ம் போலே ஆகர்ஷகமாயிறே இருப்பது. *அரைச்சிவந்தவாடை பின்னாட்டுகிறபடி யென்றுமாம்.

[அதன்மேல்] அவ்வழகுக்குமேலே. [அயனைப்பித்யாதி3] ஜக3த்காரணபூ4தனாகை ப்ரஸித்3த4னான சதுர்முக2னைத் தன்பக்கலிலேயுண்டாக்கி, அதடியாக வந்த மேன்மையாலுண்டான அத்3விதீயமான அழகையுடையதாயாய்த்துத் திருநாபீ4கமலமிருப்பது. லோகத்தில் உத்பாத3கருடைய அழகு ப்ரஸவாந்தமாயிருக்கும்; இவனை யுண்டாக்கினபின்பு ஒளியுமழகும் மிக்கதித்தனை. "யோ ப்3ரஹ்மாணம் வித3தா4தி– தம் ஹ தே3வம்" (ஶ்வே 6–18) என்கிறபடியே– இவனை ஸ்ருஷ்டித்த பின்பிறே த்3யோதமானனாயிற்று.

[ஓரெழிலுந்தி] "ஸௌந்த3ர்யாக்2யா ஸரிது3ரஸி விஸ்தீர்ய மத்4யாவருத்3தா4 ஸ்தா2நால்பத்வாத்3 விஷமக3திஜாவர்த்தக3ர்த்தாப4நாபி4: । ப்ராப்ய ப்ராப்த

ப்ரதி$_2$மஜ்ஜக$_4$நம் விஸ்த்ருதா ஹஸ்திநாத$_2$! ஸ்ரோதோபே$_4$த$_3$ம் ப$_4$ஜதி ப$_4$வத: பாத$_3$தே$_3$ஶாபதே$_3$ஶாத்।।" (வர.ஸ்த.55) என்கிறபடியே ஸௌந்த$_3$ர்யமாகிற பெரியவாறானது, திருமுடியாகிற மலைத்தலையினின்றும் அகன்ற திருமார்பாகிற தாழ்வரையிலே வந்து குதிகொண்டு, அங்கே பரந்து கீழ்நோக்கி யிழிந்து, *சிற்றிடை(திருவாய் 5–5–8)யாகையாலே அங்கே யிட்டளப்பட்டு, பின்பு திருநாபி$_4$யாய்ச் சுழியாறுபட்ட தென்னக் கடவதிறே.

[அடியேனுள்ளத்தின்னுயிரே] அடியேனான வென்னுடைய அகவாயில் வர்த்திக்கிற ஹ்ருத$_3$யமானது. [உந்திமேலதன்றோ] "அடியேன்" என்று – இப்போது இவர் ஸ்வரூபஜ்ஞாநம் பிறந்து "பதிம் விஶ்வஸ்ய" (தை.நா. 11) "யஸ்யாஸ்மி" (யஜு. அஷ்ட–3, ப்$_3$ரா–7) "பரவாநஸ்மி" (ரா.ஆர. 15–7) "தா$_3$ஸபூ$_4$தாஸ் ஸ்வதஸ்ஸர்வே ஹ்யாத்மந பரமாத்மந:" (ஹாரீத ஸ்ம்ருதி–ஈஶ்வர ஸம்ஹிதா) என்கிற ப்ரமாணங்களாலே "அடியேன்" என்கிறாரல்லர். "கு$_3$ணைர் தா$_3$ஸ்யமுபாக$_3$த" (ரா.கி. 4–12)ராய்ச் சொல்லுகிறாருமன்று; அழகுக்குத் தோற்று, "அடியேன்" என்கிறார். அதிலும் வடிவழகின் ஸாமாந்யத்தைப் பற்றச்சொல்லுகிற வார்த்தையுமன்று; ஓரவயவத்தினழகுக்குத் தோற்றுச் சொல்லுகிற வார்த்தை. "உயிர்" என்கிறது மநஸ்ஸை. "ஊனில் வாழுயிர்"(திருவாய்.2–3–1) என்று கொண்டாடினாப் போலே, வடிவழகு தமக்கு ரஸித்து போ$_4$க்$_3$யமாம்படி இருக்கையாலே "இன்னுயிர்" என்கிறது. சிலை

உண்டாக்குகிறது கிடீர் என்னை யழிக்கிறது. அந்தத் திருநாபீ$_4$கமலம் அதி$_4$காரி புருஷர்களான ப்$_3$ரஹ்மாதி$_3$களை யுண்டாக்கும்; ''அடியேன்'' என்றிருப்பாரை யழிக்கும்.

பிள்ளையழகிய மணவாளரரையர், பெருமாள் திருவடிகளிலே புக்கு, ''நாயன்றே! அடியேன் திருவேங்கடமுடையானைத் திருவடித்தொழுது வரவேணுமென்று நினையா நிற்கிறேன்'' என்று விண்ணப்பஞ்செய்ய; ''வாரீர்! அமலனாதிபிரானை யொருகால் இசைசொல்லிக் காணீர்'' என்று திருவுள்ளமாக; பிள்ளையும் ஒருகால் இசையை விண்ணப்பம்செய்யக் கேட்டருளி, ''இனிப்போகிலும் போம், இருக்கிலுமிரும்'' என்று திருவுள்ளமாயினார். முதலில் கண்படுவது திருநாபீ$_4$கமலமிறே.

இப்பாட்டில் – பெரியபெருமாள் பக்கலிலே திருவேங்கடமுடையானான தன்மையுமுண் டென்கிறது. (3)

சதுரமாமதிள் சூழிலங்கைக்கிறைவன் தலைபத்து
உதிரவோட்டி ஓர்வெங்கணையுய்த்தவனோத வண்ணன்
மதுரமாவண்டுபாட மாமயிலாடரங்கத்தம்மான் திருவயிற்
றுதர பந்தமென்னுள்ளத்துள் நின்றுலாகின்றதே. (4)

அவ: நான்காம்பாட்டு. திருநாபீ$_4$கமலத்தோடே சேர்ந்த திருவுத$_3$ரப$_3$ந்த$_4$நத்தை அநுப$_4$விக்கிறார். முதற்பாட்டிலே – ஜக$_3$த்காரணபூ$_4$தனானவன், தம்முடைய அபேக்ஷாநிரபேக்ஷமாகத் தம்மை விஷயீகரித்து, தம்முடைய திருவுள்ளத்திலே

திருவடிகள் தானேவந்து ப்ரகாஶித்தபடியைச் சொன்னாராய், நிரபேக்ஷமாகச் செய்யக்கூடுமோ வென்கிற அபேக்ஷையிலே ஸோத$_3$ாஹரணமாகச் சொல்லா நின்றுகொண்டு, தந்திருவுள்ளம் திருவரையும் திருப்பீதாம்ப$_3$ரமுமான சேர்த்தியிலே மேல்விழுந்து நசைபண்ணுகிறபடியைச் சொன்னார்— இரண்டாம் பாட்டில்.

அவ்விரண்டாம்பாட்டிற் சொன்ன த்ரைவிக்ரமாபத$_3$ாநம் ப்ரமாணோபபத்திகளாலே திருவேங்கட முடையானுக்கே சேருமதன்றோ வென்கிற அபேக்ஷையிலே திருமலையில் நின்றும் திருவுலகளந்தருளினாரும் பெரியபெருமாளே யென்று கொண்டு , முதற்பாட்டில் "ஆதி" என்று சொன்ன அவனுடைய காரணத்வத்தைத் திருநாபீ$_4$கமலத்திலே ப்$_3$ரஹ்மாவையுண்டாக்கி, அம்முக$_2$த்தாலே வெளியிடா நின்றுகொண்டு, அந்தத் திருநாபீ$_4$கமலந்தான் திருப்பீதாம்ப$_3$ரத்திலே துவக்குண்கிற தந்திருவுள்ளத்தை ப்$_3$ரஹ்மோத்பாத$_3$கமான தன்மையையும் அழகையுங் காட்டித் தன்பக்கலிலே இழுத்துக்கொள்ள, அதிலே சுழியாறுபடுகிற படியையிறே மூன்றாம்பாட்டிற் சொல்லிநின்றது; தந்திருவுள்ளம் திருநாபீ$_4$கமலத்திலே சுழியாறுபடுகிறபடியைக் கண்டு, திருநாபீ$_4$கமலத்துக்கு ஆஶ்ரயமான திருவயிறும், "இந்தத் திருநாபீ$_4$கமலத்துக்கு வெறும் ப்$_3$ரஹ்மா ஒருவனுக்கிருப்பிடமான மேன்மையும் அழகுமன்றோ உள்ளது; இதுக்கு ஆஶ்ரயமான நம்மைப் பார்த்தால் "த்ரிவித$_4$சிதசித்,

ப்3ருந்த3ம் துந்தா3வலம்பி3வலித்ரயம் விக3ணயதி தவைஶ்வர்யம் வ்யாக்2யாதி ரங்க3மஹேஶிது: । ப்ரணதவஶதாம் ப்3ரூதே தா3மோத3ரத்வகர: கிண: தது3ப4யகு3ணவிஷ்டம் பட்டம் கிலோத3ரப3ந்த4நம்" (ர.ஸ்த. 1–115) என்கிறபடியே ப4த்3த4முக்தநித்ய ரூபமான த்ரிவித4சேதநர்க்கும், த்ரிகு3ணாத்மகமாயும், ஶுத்3த4ஸத்த்வாத்மகமாயும், ஸத்த்வஶூந்யமாயுமுள்ள அசேதநவர்க்க3த்துக்கும் ஆஶ்ரயமான மேன்மையையும், ஆஶ்ரிதர்க்குக்கட்டவும் அடிக்கவுமாம்படி எளியோமான ஸௌலப்4ய நீர்மையையுமுடையோமான ஏற்றத்தாலே பட்டங்கட்டியன்றோ நாமிருப்பது" என்று, தனக்குத் திருநாபீ4கமலத்திலுண்டான ஏற்றத்தைக்காட்டி திருநாபீ4கமலத்திலே ஆழங்கால்படுகிற என்னெஞ்சைத் தன்பக்கலிலே வர இசிக்க, அத்திருவயிற்றை ஆஶ்ரயமாகப்பற்றி நிற்கிற திருவுத3ரப3ந்த4நம் தன்பக்கலிலே வர ஈர்த்து மேலிட்டுநின்று தந்திருவுள்ளத்திலே ஸ்வைரஸஞ்சாரம் பண்ணுகிறபடியைச் சொல்லுகிறார்.

வ்யா: [சதுரமாமதிள்சூழிலங்கைக் கிறைவன் தலைபத்துதிர வோட்டியோர் வெங்கணையுய்த்தவன்] இரண்டாம்பாட்டில் உக்தமான அபதா3நங்களிரண்டில் பூர்வாபதா3நத்தைப்பற்ற ஓரபேக்ஷையோடே அதுக்கு உத்தரம் சொல்லிற்றாய்நின்றது மூன்றாம்பாட்டில் முற்கூறு; அதிலே அநந்தராபதா3நத்தைப் பற்ற ஓரபேக்ஷையோடே அதுக்கு உத்தரமாயிருக்கிறது இதில் முற்கூறு. "அன்று நேர்ந்த நிசாசரரைக் கவர்ந்த வெங்கணைக்காகுத்தன்" என்று ஜநஸ்தா2நத்திலே

பெருமாளும் பிராட்டியும் இளையபெருமாளுமாய்ப் போய்ப்புக்கு, அங்குத்தை ரிஷிகளை "ஆவாஸந்த்வஹமிச்சாமி" (ரா.ஆ.5–33) என்றபேக்ஷித்து, அவர்களநுமதியோடேயிருக்கிற காலத்திலே அவ்விருப்புக்கு விரோதி$_4$களாய்வந்த ஜநஸ்த$_2$ாநவாஸிகளான க$_2$ராதி$_3$களை நிரஸித்தாப்போலே, உம்முடைய ஹ்ருத$_3$யத்திலுமிருப்பேனென்று அநுமதிபெற்றுவந்து புகுந்து, அங்கு விரோதி$_4$களான ராக$_3$ாதி$_3$களை நிரஸித்தானென்று சொன்னீர்; அந்த ராக$_3$ா$_3$திகளாகிறன – ஶப்$_3$த$_3$ாதிவிஷய ப்ராவண்யமடியாக வருவதொன்று; அந்தப்ராவண்யந்தனக்கடி – அஹங்கார மமகாரங்களாகிற மதிளையிட்டுக்கொண்டு நவத்$_3$வாரமானபுரத்திலே வர்த்திக்கிற "இந்த்$_3$ரியாணாம் ஹி சரதாம் யந்மநோऽநுவிதீ$_4$யதே" (கீ$_3$தை 2–67) என்கிறபடியே சக்ஷுராதி$_3$கரணங்களோடே கூடின மநஸ்ஸன்றே; இந்தத் தீமன(திருவாய்2–7–8)ங்கெட்டாலன்றே ராக$_3$ாதி$_3$கள் போவது, அவை போனாலன்றே அவன் "பேரேன்"(திருவாய்10–8–2) என்றிருப்பது; அதுகிடக்கிடீர், அவன்றானேவந்து மேல்விழுந்து கிடக்கச்செய்தே, "சென்றதாமென சிந்தனை" என்றும், "உந்திமேலதன்றே அடியேனுள்ளத்தின்னுயிர்" என்றும் உம்முடைய திருவுள்ளந்தானே மேல்விழாநின்றதென்று சொன்னீர். இது இப்படி மேல்விழும்போது அவ்வரணழிந்ததாகவேணும்; அழித்தாராரென்ன; அந்த ஜநஸ்த$_2$ாநவாஸிகளான க$_2$ராதி$_3$களுக்குக் குடியிருப்பாய் அரணோடே கூடின லங்கையை, ராவணனை அழிப்பதற்கு முன்னே, "நேயமஸ்தி புரீலங்கா" (ரா.ஸு. 43–25) என்கிறபடியே அஸத்கல்பமாக்கி இவர்களுக்கதி$_4$ஷ்ட$_2$ாநபூ$_4$தன

ராவணனையும் ஸபரிகரமாக ஓரம்பாலே உருட்டின சக்ரவர்த்தித்திருமகனே யிவ்வரணை யழித்து *மநோரஜநீசரனை *விவேகஶரஜால(ஸாத்வத ஸம்ஹிதை12–31)த்தாலே ஶமிப்பித்தானென்கிறார்.

[சதுரமாமதிள்சூழ்] சதுரஶ்ரமாய்க்கட்டளைப் பட்டு அரணாகப்போரும்படி ஒக்கத்தையுடைத்தான மதிள்களாலே சூழப்பட்டிருக்கும்; கட்டளைப் பட்டிருக்கையாகிறது – “வேலைசூழ்வெற்பெடுத்த இஞ்சி சூழிலங்கை” (திருச்சந்த–39) என்கிறபடியே கடலை அகழாகவுடைத்தாய், அநந்தரம் காடாய் பர்வதமாய் அதின்மேலே மதிளாயிறேயிருப்பது.

[மாமதிள்] சந்த்$_3$ராதி$_3$த்யர்களும் பின்னாட்டியே வரும்படியான ஒக்கத்தையுடைத்து. “பீ$_4$ஷோதே$_3$தி” (தை.ஆந.8–1) என்னும்படியிறேயிருப்பது. ஈஶ்வரன் நேர்நிற்கவுமெதிரிடப் பண்ணின மதிளிறே. இவ்வழகையுமரணையும் விஶ்வஸித்திறே பையல் பெருமாளோடே எதிரிட்டது. இது தானிட்ட மதிளென்றறிந்திலன். அரணுக்குள்ளேயிருக்கச் செய்தே பெருமாளோடே எதிர்க்கையாலே இது தான் அழிக்கைக்குடலாய்த்து; அவ்வரணைவிட்டுப் பெருமாள் தோளையே அரணாகப்பற்றின ஸ்ரீவிபீ$_4$ஷணாழ்வான் “க$_2$ஸ்த$_2$ ஏவ வ்யதிஷ்ட$_2$த” (ரா.யு.17–8) என்று ஆகாஶத்திலே நிலைபெற்று நின்றானிறே.

[இலங்கை] குளவிக்கூடுபோலே பிறரை நெரிந்துபுக்கு ஒதுங்குமிடம். ஸத்துக்களுக்கு

ப்ரவேஶிக்கவொண்ணாதபடி இருக்கும் அரணும் மதிளுமென்கை. “இஹ ஸந்தோ ந வா ஸந்தி ஸதோ வா நாநுவர்த்தஸே । தத$_2$ா ஹி விபரீதா தே பு$_3$த்$_3$தி$_4$ராசாரவர்ஜிதா” (ரா.ஸு.21–9) “ஸதோ வா நாநுவர்த்தஸே” என்னவே, “இஹ ஸந்தோ ந வா ஸந்தி” என்னுமர்த்த$_2$ம் சொல்லிற்றாயிறேயிருப்பது; ஆனால் இது சொல்லிற்றென்னென்னில்; மனைக் கேடரில்லாமையோ? நீ உனக்கில்லாமையோ வென்கை. நல்வார்த்தை சொல்லுவானொருவனுண்டாக, “த்வாம் து தி$_4$க் குலபாம்ஸநம்” (ரா.யு.16–15) என்று புறப்படவிட்டானிறே. கல்லாதவரிலங்கை (நான். திருவ–53)யிறே.

திருவடிவர, ராக்ஷஸர் வருவதற்குமுன்னே லங்கையிறே கண்டெதிர்த்தது. ஒரு கைம்பெண்டாட்டிக்கும் அடைத்துக் கொண்டிருக்கலாம்படியிறே ஊருமரணுமிருப்பது. [இலங்கைக்கிறைவன்] “முழஞ்சிலே ஸிம்ஹம் கிடந்தது” என்னுமாப் போலே. அதுக்கு மேலே “லங்காம் ராவணபாலிதாம்” (ரா.ஸு.1–39) என்கிறபடியே புலிகிடந்ததூறென்று அஞ்சுமாப்போலே அஞ்சவேண்டும்படியிறே இதுக்கு நிர்வாஹகனான ராவணன்படி. [இறைவன்] ஸர்வேஶ்வரன் ஶ்ரீவைகுண்ட$_2$த்தைக் கலவிருக்கையாகக் கொண்டு வீற்றிருந்தாப்போலே காணும் தானும் லங்கைக்கு ஈஶ்வரனென்றிருந்தபடி.

விரக்தனான திருவடியுங்கூட மதித்த ஐஶ்வர்யமிறே. “யத்$_3$யத$_4$ர்மோ ந ப$_3$லவாந் ஸ்யாத$_3$யம் ராக்ஷஸேஶ்வரஃ । ஸ்யாத$_3$யம் ஸுரலோகஸ்ய

ஶக்ரஸ்யாபி ச ரக்ஷிதா॥ (ரா.ஸு.49–17) [இறைவன்] து$_3$ர்வர்க்$_3$க$_3$ங்களுடைய ஒதுங்க நிழலாயிருக்குமவன். ஒருவன் ஸாத்த்விகனானால் அவன் பக்கலிலே ஸத்துக்களுடைய ஒதுங்குமிறே; அப்படியிறே எதிர்த்தலையும். யாவனொருவனைக்கொலை செய்ய நினைக்கிறார், அவன் தன்னையே அவ்வரணுக்குக் காவலாக வைப்பர்கிடீர் அல்பமநுகூலித்தானாகில்; தாயையும் தமப்பனையும் சேரவிருக்கவொட்டாதே பிரித்தபையலிறே இவன். “தேந ஸீதா ஜநஸ்தா$_2$நாத்$_3$ த்$_4$ருதா ஹத்வா ஜடாயுஷம்”(ரா.யு.17–11) ஹரணத்துக்குப் பரிஹாரமுண்டு. ஹநநத்துக்குப் பரிஹாரமில்லையிறே. இவர்திருவுள்ளமும் பரிஹாரமில்லையென்று புண்பட்டிருக்குமிறேயிது. [தலைபத்துதிரவோட்டி] இப்படி ப$_4$க$_3$வத$_3$பசார பா$_4$க$_3$வதா$_3$பசாராஸஹ்யாபசாரங்களுக்கு எல்லைநிலமான பையலுடைய வரப$_3$லத்தாலே பூண்கட்டின தலைகளைப் பனம்பழங்களைக் காற்றுதிர்க்குமாப்போலே, முளைக்கிற தலைகள் விழுகிற தலைகளைக் காணும்படி நெடும்போது லீலாரஸமநுப$_4$விக்க, இத்தைக் கண்ட தே$_3$வர்கள் “இங்ஙனே முடிய நடத்துமாகிற்செய்வதென்” என்று அஞ்ச, இவனைக் கொல்லவென்றுவைத்த அம்புதன்னை வாங்கி உதிரும்படியாக ஓட்டி. அநுகூலிக்குமவன் ப்ரதிகூலித்தாற் சொல்லவேண்டாவிறே. பூசலிலே யிளைப்பித்து வைத்து ஓடவடித்தபடி; “க$_3$ச்சா$_2$நுஜாநாமி” (ரா.யு.59–144) என்கிறபடியே.

[ஓர்வெங்கணையுய்த்தவன்] அமோக$_4$மாயிருக்கையும், நிரஸித்தல்லது மீளாதிருக்கையும்.

[உய்த்தவன்] ப்ரயோகி$_3$த்தவன். மற்றைநாளைப் பூசலிலே ஜயாபஜயங்கள் அவ்யவஸ்தி$_2$தமன்றோ வென்று ப்$_3$ரஹ்மாதி$_3$கள் கருதினவாறே, அத்தலைகளுக்கு வேர்ப்பற்றான நெஞ்சிலே அத்$_3$விதீயமான ப்$_3$ரஹ்மாஸ்த்ரத்தை விட்டவன். அவன் ப்ராதிகூல்யத்திலே முதிரநின்றானென்றறிந்த பின்பு ப்$_3$ரஹ்மாஸ்திரத்தை விட்டபடி.

[ஓதவண்ணன்] ராவணவதா$_4$நந்தரம் மஹாராஜ ப்ரப்$_3$ருதிகளுடைய யுத்$_3$த$_4$ஶ்ரமமடையப்போம்படி ஒருகடற்கரையிலே நின்றாற்போலேயிருக்கை. ராவணனை நிரஸித்தானித்தனை போக்கி, லங்கையிலொன்றும் குறியழியாமல் லங்கைஶ்வர்யமடையத் தன்னதாக்கினானிறே; அத்தை விபீ$_4$ஷணவிதே$_4$யமாக்கின ஔதா$_3$ர்யத்துக்கு, உதா$_3$ர ஸ்வபா$_4$வமான கடல்போலேயிருந்துள்ள ஸ்வபா$_4$வத்தை யுடையவனென்று, “ஓதவண்ணன்” என்கிறதாகவுமாம். அன்றிக்கே, “ஓதவண்ணன்” என்று பெரியபெருமாளைச் சொல்லுகிறதாகவுமாம். இத்தால் ப்ரதிகூலரை அம்பாலே யழிக்கும்; அநுகூலரை அழகாலே அழிக்குமென்கை.

[மதுரமாவண்டுபாட மாமயிலாடரங்கத் தம்மான்] வினையற்றவாறே ஆடல்பாடலுக்கிடங் கொடுத்தபடி. சிலர் பாடப்புக்கால் ஆடுவாரும் வேணுமிறே. மயில்களாடப் புக்கன. [மாமயில்] ஒரு மயில் தோகைவிரித்தால் திருச்சோலைக்கு அணுக்கனிட்டாப் போலேயிருக்கை. “மாதலிதேர் முன்புகோல்கொள்ள

தொடுத்ததலைவன் வரவெங்குங் காணேன்” (நாச்.திரு 5–3) என்று என்னோட்டையாளொருத்தியுடைய விரோதி$_4$யான ராவணனுடைய தாய்தலை யற்றற்று விழும்படி ஶரவர்ஷத்தை யுண்டாக்கின அந்த வீரன் என்னுடைய விரோதி$_4$யையும் போக்கிக்கொடுவரக் காண்கிறிலேனென்று கண்மறையப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாளிறே ஒருத்தி. அப்படியிருக்க வேண்டாதபடி “செருவிலே அரக்கர்கோனைச் செற்றநஞ்சேவகனார் மருவிய பெரியகோயில்” (திருமாலை–11) என்கிறபடியே அந்தச்சேவகனார்தாமே ராவணவத$_4$ா நந்தரம் அந்த யுத்$_3$த$_4$ஶ்ரமமாறும்படி தெற்குத் திருவாசலாலே புகுந்து கோயிலிலே சாய்ந்தருளினார்.

கோயிலிற் சோலைகள் நித்யவஸந்தமாய் மது$_4$ஸ்பீ$_2$தமாயிருக்கையாலே, அந்தமது$_4$வைக் கழுத்தேகட்டளையாகப் பாநம்பண்ணி, அந்த ஹர்ஷத்துக்குப் போக்குவீடாக வண்டுகளானவை கலவியால்வரும் அருமையில்லாமையாலே பாட்டை மது$_4$ரமாம்படியாக “தென்னாதெனா” (திருவாய் 3–6–1) என்று முரலாநிற்க, சிந்துக்காடுவாரைப் போலே, ஶ்லாக்$_4$யமான மயில்களானவை, இவ்வூரிற்சோலை கொண்டல்மீதணவுஞ்சோலை(திருமாலை–14)யாகையாலே ஆலித்தாடா நிற்கும்; இவ்வூரில் வர்த்திக்குமவர்களுக்கு ஸாரஸ்யமும் செருக்குமேயாயிருக்குமித்தனை. பராவஸ்த$_2$னானபோது நித்யமுக்தரும் தன்னை யநுப$_4$வித்து, “ஹாவுஹாவுஹாவு” (தை.ப்$_4$ருகு$_3$ 10–6) என்று களிப்பர்கள். அவதீர்ணனானபோது “கா$_3$யந்தி கேசித் – ந்ருத்யந்தி கேசித்”(ரா.ஸு.61–14)

என்று முதலிகள் ஆடுவதுபாடுவதாவர்கள். அர்ச்சாரூபியாகக் கோயிலிலே கண்வளர்ந்தருளப் புக்கவாறே, வண்டுகளும் மயில்களும் பாடுவதாடுவதாகாநிற்கும். ராஜா வெள்ளைச் சட்டையிட்டால் அடியார் கறுப்புச் சட்டையிடுமித்தனையிறே.

[அரங்கத்தம்மான்] ஸம்ஸாரிகளுக்காகக் கோயிலிலே சாய்ந்தருளி, தன்னுடைய ஸ்வாமித்வத்தை உதறிப்படுத்தவனுடைய. அங்ஙனன்றிக்கே, ‘‘அம்மான்’’ என்று ஸௌலப்$_4$யகாஷ்டை$_2$யால் வந்த மஹத்தையைச் சொல்லுகிறாராகவுமாம். [திருவயிற்றுதரபந்தம்] பண்டேதிருவயிறுதான், ‘‘சிற்றிடையும்’’ (திருவாய் 5–5–8) என்கிறபடியே வெறும்புறத்திலே ஆலத்திவழிக்க வேண்டும்படியாய்த்திருப்பது. அதுக்குமேலேயிறே * ஆப$_4$ரணஸ்யாப$_4$ரண(விக்ரமோர்வஶீயம்2–3)மான திருவுத$_3$ரப$_3$ந்த$_4$நம். பெற்ற வயிற்றுக்குப் பட்டங்கட்டினபடி. [என்னுள்ளத்துள் நின்றுலாகின்றதே] அந்தத் திருப்பீதாம்ப$_3$ரத்திலும் செல்லவொட்டாதே திருநாபீ$_4$கமலத்தினின்றும் வரவீர்த்து, இதுக்காஶ்ரயமான திருவயிற்றிலும் போகவொட்டாதேதான் மேல்விழுந்து ரக்ஷித்துத் தன்னேற்றமடையத் தோற்றும்படி, மத்தக$_3$ஜம் போலே செருக்காலே பிசகிநின்று உலாவா நின்றது. ‘‘விஶ்வஸ்யாயதநம் மஹத்’’ (தை.நா.11) என்றும், ‘‘நெஞ்சநாடு’’(திருவாய் 8–6–4) என்றுஞ் சொல்லுகிறபடியே என்னுடைய பெரிய ஹ்ருத$_3$யத்திலே நின்று அழகுசெண்டேறா நின்றது.(4)

பாரமாய பழவினை பற்றறுத்து என்னைத்தன்
வாரமாக்கிவைத்தான் வைத்ததன்றி யென்னுள்புகுந்தான்
கோரமாதவம் செய்தனன் கொலறியேனரங்கத்தம்மான்–
ஆரமார்பதன்றோ அடியேனை யாட்கொண்டதே.(5) {திரு

அவ: ஐந்தாம்பாட்டு. எனக்குப் பற்றாசான பெரியபிராட்டியாருடனே * திருவாரமார்பானது என்னை ஸ்வரூபாநுரூபமான கைங்கர்யத்தைக் கொண்டதென்கிறார். மூன்றாம்பாட்டிலே திருநாபீ$_4$ கமலம் ப்$_3$ரஹ்மாவை த$_4$ரித்துக் கொண்டிருக்கிற தன்மதிப்பையும் அழகையுங் காட்டி, தம்முடைய திருவுள்ளத்தைத் திருப்பீதாம்ப$_3$ரத்தினின்றும் தன்பக்கலிலே இழுத்துக்கொள்ள, அங்கே அது சுழியாறுபட்டபடியிறே சொல்லிற்று; கீழிற்பாட்டில் இத்தைக் கண்ட திருவயிறானது ஸகல சேதநாசேதநங்களையும் தானே த$_4$ரித்துக் கொண்டிருக்கிற மதிப்பையும், யஶோதை$_3$ப்பிராட்டி கட்டக் கட்டுண்ட தழும்பைக்காட்டி, தன்னுடைய ஸௌலப்$_4$யத்தையும் சிற்றிடையான அழகையுங்காட்டி, அத்திருநாபீ$_4$ கமலத்தினின்றும் திருவுள்ளத்தைத் தன்பக்கலிலே பரிசிக்க, அங்குப்போக ஒட்டாதே அப்படிக்குப் பட்டங்கட்டியிருக்கிறாப்போலே இருக்கிற திருவுத$_3$ர ப$_3$ந்த$_4$நம் மேலிட்டுநின்று ஸ்வைரஸஞ்சாரம் பண்ணுகிறபடியையிறே சொல்லிற்று.

அந்தத் திருவயிற்றுக்கு ஒருகாலவிஶேஷத்திலே காதா$_3$சித்கமாக ஸகலாண்ட$_3$ங்களையும் வைத்தத்தாலுண்டான மதிப்பும், ஒருகால் யஶோதை$_3$ப்பிராட்டி கட்ட அத்தால்வந்த ஸௌலப்$_4$யமுமிறேயிருப்பது.

அப்படியன்றே திருமார்பு; "ஸ்ரீவத்ஸஸம்ஸ்தா2நத4ரமநந்தே ச ஸமாஶ்ரிதம் –ப்ரதா4நம்" (வி.பு.1–22–69) என்றும், "ஆத்மாநமஸ்ய ஜக3தோ நிர்லேபமகு3ணமலம் । பி3ப4ர்த்தி கௌஸ்துப4மணி ஸ்வரூபம் ப4க3வாந் ஹரி: ॥ (வி.பு.1–22–68) என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஸர்வகாலமும் சேதநாசேதநங்களை ஸ்ரீவத்ஸகௌஸ்துப4 முக2த்தாலே த4ரித்துக் கொண்டிருக்கிற பெரியமதிப்பையும், அவனுடைய ஸ்வரூபாதி3களுக்கு நிரூபகபூ4தையாய், நீர்மைக்கெல்லை நிலமாயிருக்கிற பெரியபிராட்டியாருக்குக் கோயிற்கட்டணமாயிருக்கிற ஏற்றத்தையும், உப4யவிபூ4திநாத2னென்றிட்ட தனிமாலையை த4ரித்துக் கொண்டிருக்கிற ஆகாரத்தையுமுடைத்தாய், "அக்குவடமுடுத் தாமைத்தாலி பூண்ட வநந்த சயனன்" (பெரியாழ். திரு 1–8–2) என்கிறபடியே யஶோதை3ப்பிராட்டி பூட்டின ஆப4ரணங்களையும் உடைத்தாயிறேயிருப்பது.

ஆகையாலே அந்தத் திருமார்பானது "திருவயிற்றிற்காட்டில் தனக்குண்டான ஆதி4க்யத்தையும் ஸௌலப்4யத்தையும் திருவாரமுள்ளிட்ட ஆப4ரணச்சேர்த்தியால் வந்தவழகையுமுடையோம் நாமன்றோ? ஆனபின்பு பேர்கலமான நமக்குச் சிற்றிடையானதான் நிகரோ?" என்று தன்னிறுமாப்பைக்காட்டி, அத்திருவுத3ரப3ந்த4நத்தினின்றும் தன்பக்கலிலே இசித்துக் கொள்ள, தம்முடைய நெஞ்சளவன்றிக்கே கரணியான தம்மையும் ஸ்வரூப ஜ்ஞாநாதிகளைப் பிறப்பித்து அடிமைகொண்ட

படியைச் சொல்லுகிறார்.

வ்யா: [பாரமாய பழவினைபற்றறுத் தென்னைத் தன்வாரமாக்கி வைத்தான்] கீழ்ப்பாட்டிலே ராக$_3$ாதி$_3$தோ$_3$ஷங்களுக்கு அந்தர்பூ$_4$தமான *மநோரஜநீசரனைப் பெரியபெருமாள் கொடுத்த *விவேகஶரஜாலத்தாலே(ஸாத்வத ஸம்ஹிதை–12–31)ஶமிப்பித்தபடியிறே சொல்லிற்று; அதிலே நிரபேக்ஷையோடே அதுக்கு உத்தரமாயிருக்கிறது இப்பாட்டு.

அவர் தந்த விவேகஶரஜால(ஸாத்வத ஸம்ஹிதை12–31)த்தாலே மநோரஜநீசரனை வென்றோமென்றீர், அந்த விவேகஜ்ஞாநமாகிறது ''ஸத்த்வாத் ஸஞ்ஜாயதே ஜ்ஞாநம்''(கீ$_3$தை.14–17) என்கிறபடியே ஸத்த்வாபி$_4$வ்ருத்$_3$தி$_4$யாலே உண்டாமதன்றோ; அந்த ஸத்த்வந்தான் ரஜஸ்தமஸ்ஸுக்கள் தலைசாய்ந்தால் பிறக்குமதிறே; அந்த ரஜஸ் தமஸ்ஸுக்கள் தான் ''கர்மவஶ்யா கு$_3$ணா ஹ்யேதே'' (வி.பு.2–13–70) என்கிறபடியே கர்மவஶ்யங்களாயன்றோ இருப்பது; அப்படியிருக்கிற கர்மங்கள் தான், ''த$_4$ர்மேண பாபமபநுத$_3$தி'' (தை.நா.50) என்கிறபடியே நிவ்ருத்திகர்மாநுஷ்ட$_2$ாநத்தாலே போக்குமவையன்றோ; அந்தக் கர்மாநுஷ்ட$_2$ாநத்துக்கு யோக்$_3$யமான ஜந்மமே பிடித்தில்லாத உமக்கு அந்த து$_3$ஷ்கர்மங்கள் போனபடி யென்னென்ன; அநுஷ்டே$_2$யமான ஸாத்$_4$யகர்மங்களாலே போக்கிலன்றோ போக்$_3$யதையே பிடித்தின்றியிலே யொழிவது, ''க்ருஷ்ணம் த$_4$ர்மம் ஸநாதநம்'' (ப$_4$ார.ஆர.87–26)

''ராமோ விக்$_3$ரஹவாந் த$_4$ர்ம:'' (ரா.ஆ.37–13) ''அறஞ்சுவராகிநின்றவரங்கனார்'' (திருமாலை–6) என்கிறபடியே ஸித்$_3$த$_4$ஸ்வரூபனான அவன்றானே கைத்தொடனாய்ப் போக்கினானென்கிறார்.

[பாரமாய] ''வானக்கோனைக் கவிசொல்ல வல்லேன்'' (திருவாய் 4–5–9) என்கிறபடியே *மலக்குநாவுடைய (திருவாய்.6–4–9) நம்மாழ்வாரும் வகைசொல்லமாட்டாதே ''தொன்மாவல் வினைத்தொடர்'' (திருவாய் 3–2–2) என்று திரளச்சொன்னாப்போலே இவரும் 'பாரமாய' என்கிறார். கர்மத்தினுடைய கனத்தினாலே அல்பஶக்திகனான தான் ஸம்பாதி$_3$த்ததாயிருக்கச்செய்தேயும், வகைசொல்லப் போகாதபடியாயிறே இருப்பது. ஸர்வஶக்தியான அவன் போக்கும்போதும் வகையில் போக்கப்போகாது. தொகையில் போக்குமித்தனை. வகையாவன – தான் சதுர்வித$_4$ தே$_3$ஹப்ரவேஶத்துக்கு ஹேதுவாயிருப்பனவும், பரிக்$_3$ரஹ தே$_3$ஹத்திலே பிறக்கிற ருசிக்கு அடியாயிருப்பனவும், விஷயப்ராவண்யத்துக்கு அடியாயிருப்பனவும், தே$_3$வதாந்தரங்களுக்கு உத்$_3$தே$_3$ஶ்யமென்றிருக்கும் பு$_3$த்$_3$தி$_4$க்கடியாயிருப்பனவும், ஈஶ்வரனைப்பற்றி நிற்க ப்ரயோஜநாந்தரங்களைக் கொண்டு அகலுகைக்கு ஹேதுவாயிருப்பனவுமாக ஒருசுமையாயிறே யிருப்பது.

அதுக்குமேலே, விஹிதாநநுஷ்ட$_2$ாநத்தாலும் நிஷித்$_3$த$_4$ாசரணத்தாலும் பாபகர்மாக்களோட்டை ஸஹவாஸத்தாலுமாக த்ரிவித$_4$மாய், அவைதான் மாநஸ–வாசிக–காயிகரூபேண த்ரிவித$_4$மாயிறே

யிருப்பது. ''யத்3ப்3ரஹ்மகல்பநியுதா நுப4வேடப்ய நாஶ்யம் தத்கில்பி3ஷம் ஸ்ருஜதி ஜந்துரிஹ க்ஷணார்த்3தே4'' (வை.ஸ்த.60) என்கிறபடியே ப2லாநந்த்யத்தை ''பாரமாய'' என்கிறதாகவுமாம். ஸம்ஹரிப்பதும் நரகத்திலேயாய், ஸ்ருஷ்டிப்பதும் நரகத்திலேயாயிருக்கை. இப்படி பா4ரமாகைக்கு ஹேது சொல்லுகிறது மேல்; [பழவினை] காலமோ அநாதி3; ஆத்மவஸ்துவோ நித்யம்; அசித்ஸம்ஸர்க3மும் அன்றே தொடங்கி அநுவர்த்திக்கிறவையிறே. இக்காலமெல்லாம் கூடக்கூடுபூரித்ததாயிருக்குமிறே. ''ஸர்வபாபேப்4யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி''(கீ3தை.18-66) என்றவன்றானே தள்ளவேண்டும்படியிருக்கை.

[பற்றறுத்து] விரகரானவர்கள் அடியறுத்து நெடுஞ்சுவர் தள்ளுமாப்போலே ஸவாஸநமாகப் போக்கி. நித்யஸூரிகளுக்குப் பாபஶங்கையுண்டாகிலும் இவர்க்கு இல்லாதபடி பண்ணி. அஜ்ஞாநமும், தத்க்ருதமான கர்மமும், அதடியான தே3ஹ ஸம்ப3ந்த4முமென்று மூன்றாய், இவற்றை வாஸநாருசியோடே போக்கி. அதாவது அஜ்ஞாநமும் அஜ்ஞாந வாஸனையும் அஜ்ஞாநருசியும், கர்மமும் கர்ம வாஸனையும் கர்மருசியும், தே3ஹமும், தே3ஹ வாஸனையும் தே3ஹருசியுமறுத்து. க்ரமத்திலே அநுஷ்டிக்கும் ஸாத்4ய கர்மமாகிலிறே அடைவே போக்குவது; ஸித்3த4ரூபனாகையாலே வாஸனையோடே கடுகப்போக்கினான்.

அநாதி3காலார்ஜிதமான கர்மங்களை ஸவாஸநமாகப் போக விட்டவளவேயோ? [என்னைத்

தன்வாரமாக்கி வைத்தான்] "ஈஶ்வரோऽஹமஹம் பே$_4$ாகீ$_3$" (கீ$_3$தை 16–14) என்றிருக்கிற நான், "தான்" என்றால் பக்ஷபதிக்கும்படி பண்ணினான். (என்னை) "அஹமஸ்ம்யபராத$_4$நாமாலய:" (அஹிர்.புத்$_3$.37–30) என்றும் "பாவமே செய்து பாவியானேன்" (பெரிய திரு 1–9–9) என்றும் சொல்லுகிறபடியே அபராத$_4$மே நிரூபகமாம்படி இருக்கிற என்னை. இப்பாபத்துக்குப் போக்கடியறியாத என்னை. பாபம்படும் ஆகரமென்றுமாம். "அக$_4$மஹோத$_3$தி$_4$:" (?) இப்படி நோவுபட்டோமென்கிற அநுதாபமுமின்றிக்கேயிருக்கிற என்னை.

[தன்வாரமாக்கி வைத்தான்] என்பாபம் தனக்குக்கூறாக என்பேரிலே அவனுக்கிருப்பென்று தன்பேரில் எனக்கிருப்பாக்கினபடி; அன்றியிலே, விஷயாந்தரங்களை விட்டுத் தன்னைக் கூறாகப்பற்றும்படி பண்ணினான். [வைத்தான்] தம்முடைய நினைவன்றியிலே அத்தலையாலே வந்ததென்று தோற்றவைத்தானென்கிறார். "மாறுசெய்த வாளரக்கன் நாளுலப்ப-இறந்தகுற்ற மெண்ணவல்லனே" (திருச்சந்த–116). ராவணனை ஸபரிகரமாகக்கொன்று வெற்றிகொண்ட பின்னை, என்னைத் தம்மோடே ஒருபேராகக் கூட்டுகையாலே யமாதி$_3$களால் நினைக்கவொண்ணாதபடியானேன். (வைத்தான்) இச்சந்தாநச்சாபம் வைத்தான்.

[வைத்ததன்றி யென்னுள் புகுந்தான்] என்னுடைய து$_3$ஷ்கர்மங்களை ஸவாஸநமாகப் போக்கி, தானறிந்த மதிநல(திருவாய்1–1–1)த்துக்குத் தன்னையே

விஷயமாக்கி வைத்ததுக்குமேலே, நாம் அஸந்நிஹிதராவுதோமாகில் முன்புத்தை ருசிவாஸனைகள் மேலிட்டு, பழையபடியே து$_3$ஷ்கர்மங்களைப்பண்ணி நானகலக்கூடுமென்று பார்த்து, அவைமேலிடாதபடி என்னெஞ்சிற் புகுந்து, தன்னுடைய வாஸநாப$_3$லத்தாலே அவை தேய்ந்தறும்படி பண்ணியிருந்தான். [என்னுள் புகுந்தான்] ‘‘அடியேனுள்ளானுடலுள்ளான்’’ (திருவாய்.8–8–2) என்றும், ‘‘பேரேனென்றென்னெஞ்சு நிறையப்புகுந்தான்’’ (திருவாய். 10–8–2) என்றுஞ்சொல்லுகிறபடியே – எத்தனையேனு மளவுடையவர்களளவிற் செய்யுமத்தை என் நிகர்ஷம்பாராதே வஸிஷ்ட$_2$ன் சண்டாளக்$_3$ருஹத்திலே புகுமாப்போலே புகுந்தான். [என்னுள் புகுந்தான்] ‘‘அநஶ்நந்நந்ய꞉’’ (முண்ட$_3$ 3–1–1) என்கிறபடியே இத்தோடொட்டற்றிருக்கும் அவனுக்கு இத்தாலல்லது செல்லுகிறதில்லை என்கிறது.

[கோரமாதவஞ் செய்தனன்கொல்] முன்பே னத்திருந்தது; இப்பேறு ஸித்$_3$தி$_4$க்கும்போது ‘‘தபஸா விந்த$_3$தே மஹத்’’ (பா$_4$ர.வந.89–19) என்கிறபடியே நெடுங்காலம் அதிகோ$_4$ரமான பெரிய தபஸ்ஸுக்களைப் பண்ணினேனோ? ‘‘மஹதா தபஸா ராம! மஹதா சாபி கர்மணா’’(ரா.ஆ.66–3) ‘‘தே தம் ஸோமமிவோத்$_3$யந்தம்’’ (ரா.ஆ.1–11) என்னுமவனைப் பெறும்போது அதிகோ$_4$ரமான தபஸ்ஸைப் பண்ணவேணுமிறே. (அறியேன்) அறிகிறிலேன். நானறியவொன்றுமில்லை. இப்படி ஶங்கிப்பானென்

னென்னில்; பெற்றபேறு அப்படிப்பட்டார்க்குக் கிடைக்குமதாகையாலே, அவன்றான் நதீ3தீரத்திலே கிடந்து தபஸ்ஸைப்பண்ணினானோ அறிகிறிலேன். கோ4ரமான யுத்3த4த்திலே தம்மையழியமாறின பெரியவுடையாரைப் போலேயிருக்கை. "எந்நன்றி செய்தேனா என்னெஞ்சில் திகழ்வதுவே" (திருவாய். 10-6-8) என்று தம்பக்கல் ஒருநன்மைகாணாமையாலே ஸம்ஶயிக்கிறார். "நிர்ஹேதுகமாக இப்படி உபகரிப்பதே!" என்றிறே இவர்வித்3த4ராகிறது. இத்தால் – நிர்ஹேதுகமாக விஷயீகரித்தானென்றபடி. தம்மையும் தம்முடைமையையும் நமக்காக்கினவர்க்கு நம்மையும் நம்முடைமையையும் அவர்க்காக்கின முறை முதுகு தேய்த்தோமித்தனையன்றோ என்று, எல்லாஞ்செய்தும் தான் ஒன்றுஞ்செய்திலனாயிறே அவனிருப்பது; 'அடியார்க் கென்செய்வனென்றே இருத்தி நீ' (பெரிய திருவ-53) என்னக்கடவதிறே.

"அறியேன்" என்றவர்தாமே ஸர்வதா3 இக்கனத்தபேற்றுக்கு ஒரு ஹேதுவுண்டாக வேணுமென்று விசாரித்து, அறிந்தேனென்கிறார் மேல்; [அரங்கத்தம்மான் திருவாரமார்பதன்றோ வடியேனை யாட்கொண்டதே] இவருடைய கோ4ரமாதவம் இருக்கிறபடி. [அரங்கத்தம்மான்] இவருடைய விரோதி4யைப் போக்கி உஜ்ஜீவிப்பிக்கைக்காக வாய்த்து இங்குவந்து சாய்ந்தருளிற்று. இவருடைய பேறு தன்னதாம்படி தாம்பண்ணுகைக்குண்டான ப்ராப்தியைச் சொல்லுகிறது. இப்பேற்றுக்கு

ஆற்றங்கரையைப் பற்றிக்கிடந்து தபஸ்ஸு பண்ணினானும் அவனாயிருந்தது; இல்லையாகில் எனக்கு இக்கனவியபேற்றுக்கு வேறு உபாயம் உண்டாகமாட்டாதே.

[திருவாரமார்பதன்றோ] பெரியபிராட்டியாரையும் ஆரத்தையுமுடைத்தான திருமார்பன்றோ. பெரியபெருமாள் தாமன்றோ. "ஹிரண்யவர்ணாம்" (ஶ்ரீஸூக்தம்–1) "ஹிரண்யப்ராகாராம்" (ஶ்ரீஸூக்தம்–4) என்கிற பெரியபிராட்டியாருக்குக் கோயிற்கட்டணமாய், அதுக்கு ஹிரண்யமயமான திருமதிள்போலே இருக்கிற திருவாரத்தை உடைத்தாயிறே திருமார்பிருப்பது, அந்தத் திருமார்பன்றோ. இத்தால் தமக்குப்பற்றாசாகத் தாய்நிழலிலே ஒதுங்குகிறார். இவனைக்குறித்து, "தேந மைத்ரீ ப$_4$வது" (ரா.ஸு.21–20) என்றும், அவனைக் குறித்து "நகஶ்சிந் நாபராத்$_4$யதி" (ரா.யு.116–44) என்றும் சிறையிலேயிருந்தே சேரவிடப் பார்க்குமவள் மார்பிலேயிருந்தால் சேரவிடச்சொல்ல வேணுமோ. அழகியமார்பிலாரம். ஆரத்துக்கு அழகு கொடுக்கவற்றாயிருக்கை. ஆரம் அழகை மறைக்கைக் குடலாயிருக்குமித்தனை. "ஸர்வபூ$_4$ஷணபூ$_4$ஷார்ஹா:" (ரா.கி.3–15) என்னுமாப்போலே.

[அடியேன்] முன்பெல்லாம் கூலிச்சேவகரைப் போலே அழகுக்குத் தோற்றவடிமை; இது பிறந்துடைய வடிமை. முந்துற "தூ$_3$தோ ராமஸ்ய" (ரா.ஸு.36–2) என்றவன் பிராட்டி கடாக்ஷம் பெற்றவாறே, "தா$_3$ஸோऽஹம் கோஸலேந்த்$_3$ரஸ்ய"

(ரா.ஸு.42–34) என்றானிறே. [அடியேனை] ஜ்ஞாநாநந்த₃ங்களுக்கு முன்னே ஶேஷத்வம் ப்ரத₂ம நிரூபகமான என்னையன்றோ. [ஆட்கொண்டது] இழந்த ஶேஷத்வத்தைத் தந்தது.

முடிக்குரியவனை முடிசூட்டுமாப்போலே, என்னுடைய ஸ்வரூபவிரோதி₄யையும், ஆஶ்ரயண விரோதி₄யையும், உபாயவிரோதி₄யையும், உபேய விரோதி₄யையும், போ₄க₃விரோதி₄யையும் போக்கி, ஸ்வரூபாநுரூபமான கைங்கர்யத்தைக் கொண்டது; தன்னுடைய மேன்மையையும் அழகையுங்காட்டி என்னை அநந்யார்ஹமாம்படிபண்ணி, பெரியபிராட்டியாரையிடுவித்து, "நகஶ்சிந் நாபராத்₄யதி" (ரா.யு.116–44) என்னப்பண்ணி, பெரியபெருமாளையிடுவித்து என்னுடைய விரோதி₄ பாபங்களை ஸவாஸநமாகப் போக்குவித்து, அவர் தம்முடைய போ₄க்₃யதையை என்னெஞ்சிலே ப்ரகாஶிப்பித்துக்கொண்டு புகுரும்படிபண்ணி, என்னுடைய ஸ்வரூபாநுரூபமான கைங்கர்யத்தைக் கொண்டது அந்தத் திருமார்பன்றோ.

[அடியேனையாட்கொண்டது அந்தத் திருமார்பன்றோ] என்னைப்போலே இருப்பார், வேறே சிலரைத் திருத்தி அடிமைகொள்ளுகைக்கு, "பாயுநீரரங்கந்தன்னுள் பாம்பணைப்பள்ளிகொண்ட மாயனார் திருநன்மார்வும் மரகதவுருவுந்தோளும் தூயதாமரைக்கண்களுந்துவரிதழ்ப் பவளவாயும், ஆயசீர் முடியுந்தேசும்" (திருமாலை–20) என்று தாம் கிடக்கிற ஊருக்கு அலங்காரமான ஆற்றழகு

தொடங்கிக் காட்டவேண்டிற்று. எனக்கு மார்பொன்றுமே யமைந்தது. அழகிலே அழுந்தின என்னை அவன் கு$_3$ணங்கிடீர் பிழைப்பித்ததென்கிறார். அழகிலேயழுந்தினரை கு$_3$ணத்தைக்காட்டிப் பிழைப்பிக்கலாம்; கு$_3$ணத்திலே அழுந்தினார்க்கு கு$_3$ணமேவேணும். நீரிலேயழுந்தினார்க்கு நீரையிட்டுத் தெளிவிக்கும் இத்தனையிறே.

இப்பாட்டில் அந்தர்யாமிப்$_3$ராஹ்மணத்தில் சொல்லுகிறபடியே ஸர்வவ்யாபிஶக்தியும் இங்கேயுண்டென்கிறார். (5)

6. துண்டவெண்பிறையன் துயர்தீர்த்தவன் அஞ்சிறைய
வண்டுவாழ்பொழில் சூழரங்கநகர்மேயவப்பன்
அண்டரண்டபகிரண்டத் தொருமாநிலமெழுமால்
வரைமுற்றும்
உண்டகண்டங்கண்டீரடியேனை யுய்யக்கொண்டதே.

அவ: ஆறாம்பாட்டு. ஸர்வலோகத்தையுமமுது செய்தருளின கண்ட$_2$த்தினழகு என்னை யுண்டாக்கிற்றென்கிறார். திருமார்பினழகு திருக்கழுத்தில் ஏறிட்டதென்றுமாம். கீழ்ப்பாட்டில் – திருமார்பானது ஹாராத்$_3$யாப$_4$ரண ஶோபை$_4$யையும் பெரியபிராட்டியாருக்குக் கோயில் கட்டணமாயிருக்கிற மேன்மையையுங்காட்டி, தம்மைத் திருவயிற்றினின்றும் வரவீர்த்து எழுதிக்கொண்டிபடியிறே சொல்லிற்று; இதில் – அந்தத் திருமார்புக்குமேலாய் "ரமயது ஸ மாம் கண்ட$_2$: ஸ்ரீரங்க$_3$நேதுருத$_3$ஞ்சிதக்ரமுக தருணக்$_3$ரீவா கம்பு$_3$ப்ரலம்ப$_3$மலிம்லுச: । ப்ரணயவிலக$_3$ல்லக்ஷ்மீ

விஶ்வம்ப$_4$ரா கரகந்த$_3$ளீகநகவலய க்ரீட$_3$ா ஸங்க்ராந்தரேக$_2$ இவோல்லஸந்'' (ர.ஸ்த1–104) என்கிறபடியே கமுகுக்கன்றின் கழுத்துப்போலே பசுகுபசுகென்றிருப்பதாய், ரேக$_2$ாத்ரயாங்கிதமாய், இரண்டருகும் நெருங்கி நடுவு பெருத்திருக்கை யாலும், மொசுகுமொசுகென்றிருக்கிற நாத$_3$த்தை உடைத்தாயிருக்கையாலும் ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யம் போலேயிருக்கிற திருக்கழுத்தானது; இந்தத் திருமார்புக்குள்ளது, ''அலர்மேல் மங்கையுறைமார்பா'' (திருவாய் 6–10–10) என்கிறபடியே பெரியபிராட்டியாருக்குக் கோயில்கட்டணமாயிருக்கிற ஆகாரமும், திருவாரத்தாலே அலங்க்ருதமானவாகாரமுமே யன்றே; இவளைப்போலே சங்குதங்குமுன்கைநங்கை (திருச்சந்த–57)யாயிருப்பார் அநேகம் நாய்ச்சிமார் ஸாப$_4$ரணமான தங்கள் கைகளாலே அணைக்கையாலே அவ்வாப$_4$ரணங்களழுத்த அவற்றாலே முத்$_3$ரிதரா யிருப்போமும் நாமல்லோமோ? ப்ரயளாபத்துவர ஸகலாண்ட$_3$ங்களையும் தத$_3$ந்தர்வர்த்திகளையும் ரக்ஷித்தோமும் நாமல்லோமோ? அதுகிடக்க அவள்தான் மார்பிலேயிருந்தணைப்பதும் நம்மையன்றே? அதுவுங்கிடக்க பாண்ட$_3$வர்கள் தூதுவிடுகிறபோது கட்டிவிட்ட மடக்கோலை இன்றும் நம்பக்கலிலேயன்றே கிடக்கிறது. அந்த ஹாரந்தனக்கும் த$_4$ாரகம் நாமல்லோமோ என்றாப் போலே தன்னுடைய ஆப$_4$ரணஶோபை$_4$யையும் யௌவநத்தையும் ஆபந்நிவாரகத்வத்தையுங்காட்டி என்னை ஸம்ஸாரமாகிற ப்ரளயத்தினின்றும் எடுத்து உஜ்ஜீவிப்பித்த தென்கிறார்.

வ்யா: [துண்டவெண்பிறையன்றுயர்தீர்த்தவன்] கீழ்ப்பாட்டிலே என்னுடைய அஜ்ஞாநத்தாலே என்னாலும் பிறராலும் பரிஹரிக்கவொண்ணாதபடி அநாதி₃காலார்ஜிதமாய் அவஶ்யமநுபோ₄க்தவ்யமாய்(ப்₃ரஹ்மவைவர்த்தம்–ப்ரக்ருதி க₂ண்ட₃ம் 26–70), பிடரியைப் பிடித்துக்கொடுநிற்கிற து₃ஷ்கர்மங்களை, பெரியபிராட்டியார் புருஷகாரமாக, “தத்க்ஷணாதே₃வ நஶ்யதி” (க்ருஷ்ணாஷ்டகம்) என்கிறபடியே பெரியபெருமாள் நஶிப்பித்தார் என்றிறே சொல்லிற்று; இத்தைக்கேட்டவர்கள், *பாரமாயபழவினையடைய அவள் புருஷகாரமாகப் போக்கினாரென்னுமிடம் ஆஶ்சர்யமாயிருந்ததீ! இது உபபந்நமென்று நாங்களறியும்படி என்னென்ன; என்னைப்போலே தன்னுடைய அஜ்ஞாநத்தாலே ஈஶ்வராபி₄மாநியான ருத்₃ரனானவன், லோககு₃ருவுமாய்த் தனக்குப் பிதாவுமான ப்₃ரஹ்மாவினுடைய ஶிரஸ்ஸை நக₂த்தாலே யறுத்து, இப்படித் தன்னாலும் பிறராலும் பரிஹரிக்கவொண்ணாதபடியான துயரை ஸம்பாதி₃த்து, அது போகைக்காக க்ஷீராப்₃தி₄நாத₂ன் பாடேறவர, அவ்விடத்தே தானும் பெரியபிராட்டியாருமாய்த்தோன்றி, “ஸ்ரீமாந் மயா பி₄க்ஷாம் ப்ரயாசித:” (மாத்ஸ்ய புரா –182) என்கிறபடியே அபேக்ஷாநுகு₃ணமாக அவள் புருஷகாரமாக அவனுடைய ப்₃ரஹ்மஹத்யையால் வந்த துயரைத் தீர்த்தாப்போலே, “ஸ க₂லு ப்₃ரஹ்மஹா ப₄வேத்” (?) என்கிற என்னுடைய ப்₃ரஹ்மஹத்யையையும் போக்கினானென்கிறார்.

இந்தச் சேதநன் மஹாபாதகாதி₃பாபங்களைப்

பண்ணி மஹாரௌரவாதி3நரகங்களிலே யமப4டர் கையிளைத்து விடுமளவும் அசித்கல்பனாய்க் கிடந்தநுப4வித்து, அவர்கள் விட்டடித்தவாறே, முற்பட “ஸ்த2ாவரக்ரிமயோऽப்3ஜாஶ்ச பக்ஷிணஶ்ச ஸரீஸ்ருபா:”(வி.பு.2-6-33) என்கிறபடியே- {முற்பட}ஸ்த2ாவராதி3யோநிகளிலே பிறந்து, “மாநுஷ்யம் ப்ராப்ய லோகேऽஸ்மிந் ந மூகோ ப3தி4ரோऽபி வா । நாபக்ராமதி ஸம்ஸாராத் ஸ க2லு ப்3ரஹ்மஹா ப4வேத்”(?) என்கிறபடியே மநுஷ்ய ஜந்மத்திலே பிறக்கவும்பெற்று, ஶ்ரோத்ராதி3 கரணங்களும் விதே4யமாகப் பெற்றுவைத்து, இவற்றைக் கொண்டு ஈஶ்வரனைப்பற்றித் திருநாமஸங்கீர்த்தநமுக2த்தாலே இந்த ஸம்ஸாரத்தைக் கடவானாகில் அவனை “ப்3ரஹ்மஹா” என்றதிறே. புழுநெருடுகிறவனுக்கும் ப்3ராஹ்மணஶரீரத்தை வதி4க்கிறவனுக்கும் ஹிம்ஸை ஒத்திருக்கச்செய்தே ப்3ராஹ்மணவத4ம் ப்3ரஹ்மஹத்யையென்கிறது, அவனுடைய ஜந்மவ்ருத்த ஜ்ஞாநங்களால் வந்த கௌ3ரவத்தைப் பற்றவிறே. அப்படியே, “யஸ்யாத்மா ஶரீரம்”(ப்3ருஹ.5-7-22) என்கிற படியே ப4க3வச்ச2ரீரபூ4தமான ஆத்மாவை அபஹரித்து நாராயணத்வத்தை ஒருவாய்ப்போக்குகிறவனை ப்3ரஹ்மஹாவென்னத் தட்டில்லையிறே.

[துண்டவெண்பிறையன் துயர்தீர்த்தவன்] “சலங்கலந்த செஞ்சடைக்கறுத்தகண்டன்-வாசநீர் கொடுத்தவன்” (திருச்சந்த-113) என்கிறபடியே தீர்த்த2ஸேவையாலும் தன் தபஸ்ஸாலும் தன்ஶக்தி

மத்தையாலும் போக்கவொண்ணாத வலியதுயரை, பிராட்டி புருஷகாரமாகத் தன்மார்பில் வாசநீராலே போக்கினது, தம்முடைய துயரைப் போக்கினதுக்கு நித$_3$ர்ஶநமாயிருக்கையாலே அவனை உதா$_3$ஹரணமாக்குகிறார். தாழைமடலைச்சூடி வருவாரைப் போலே ஒருகலாமாத்ரமான வெளுத்த சந்த்$_3$ரனை ஜடையிலே டையனை ருத்$_3$ரனுடைய பாபத்தைப்போக்கினவன். கலாமாத்ரமான சந்த்$_3$ரனை ஜடையிலே சூடிவந்தானென்கையாலே இப்படி ஆபந்நனாய் வருகிறவிடத்திலும் அலங்காரத்தோடே த்$_3$ருப்தனாய் வந்தானென்கை. வெண்மையாலே சிவந்த சடைக்குப்பரபா$_4$க$_3$மாயிருக்கிறபடி. சுமையராயிருப்பார் சும்மாட்டுக்குள்ளே தாழைமடல் சொருகுமாப்போலே, ஸாத$_4$கனாயிருக்கச்செய்தே ஸுக$_2$ப்ரதா$_4$நனாய் அபி$_4$மாநித்திருக்குமாய்த்து. ஆனாலும் ஆபத்துவந்தால் அவனல்லது புகலில்லையிறே. இத்தால் ஒருதே$_3$வதையை ஆப$_4$ரணமாக உடையனாகையால் வந்த மதிப்பும், போ$_4$க$_3$ப்ரதா$_4$நனென்னுமிடமும், முமுக்ஷுவல்லனென்னுமிடமும் சொல்லுகிறது.

[வெண்பிறையன்துயர்] தனக்குத்தக்கதமிறே. லோகத்துக்கு ஶங்கரனாயிருக்கிறவனுக்கு வந்த து$_3$:க்க$_2$மிறே. இவன் தன்னுடைய க$_3$ர்வத்தாலே ப்$_3$ரஹ்மஶிர:க்ருந்தநம் பண்ணினவநந்தரம் இவன் புத்ரத்வம் குலைந்தாலும் தான் பிதாவானபடியாலே இவனை அழியாதே செருக்குவாட்டுகைக்காக, "கபாலீ த்வம் ப$_4$விஷ்யஸி" (மாத்ஸ்ய. புரா.182) என்று

ப்$_3$ரஹ்மா ஶபிக்க, இவன்கையிலே, "முடையடர்த்த சிரமேந்தி மூவுலகும் பலிதிரிவோன்" (பெரிய திரு 6–9–1) என்கிறபடியே– கபாலத்தைக்கொண்டு ப$_3$லிபு$_4$க்கான ஜயந்தனைப் போலே, "த்ரீந் லோகாந் ஸம்பரிக்ரம்ய" (ரா.ஸு.38–33) பண்ணிக்கொண்டு, திருப்பாற்கடலிலே சென்றவளவிலே, "இடர்கெடுத்த திருவாளன்" (பெரிய.திரு. 6–9–1) என்கிறபடியே – பிராட்டியும் தானுமாய்வந்து துயரைத் தீர்த்தானிறே. "ஸ பித்ரா ச பரித்யக்தஃ ஸுரைஶ்ச ஸமஹர்ஷிபி$_4$ஃ। த்ரீந் லோகாந் ஸம்பரிக்ரம்ய தமேவ ஶரணம் க$_3$தஃ ॥" (ரா.ஸு.38–33) ஸஃ – பெருமாள் திருவுள்ளத்திலே தீரக்கழிய அபராத$_4$த்தைப்பண்ண, அவர் குபிதராய் ப்$_3$ரஹ்மாஸ்த்ரத்தைவிட, அது பின்தொடர்ந்து கொடு திரிய, "ஆவாரார் துணை" (திருவாய்.5–1–9) என்கிறபடியே ரக்ஷகாபேக்ஷையுடைய காகமானது; பித்ரா ச பரித்யக்தஃ – பெற்றவர்களுக்கு ப$_4$ரமன்றோ ரக்ஷிக்கை என்றுபார்த்து, இந்த்$_3$ரன்பாடே சென்றான்; "இந்த்$_3$ரோ மஹேந்த்$_3$ரஸ் ஸுரநாயகோ வா த்ராதும் ந ஶக்தா யுதி ராமவத்$_4$யம்" (ரா.ஸு.51–45) என்கிறபடியே எட்டுக்கதிரும் விட்டெரிகிற பெரிய மதிப்புந்தானுமானாலும் ராமவத்$_4$யனை ரக்ஷிக்கை அரிதாகையாலே, "பூ$_4$தாநாம் யோऽவ்யயஃ பிதா" (பா$_4$ர.விஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாமாத்$_4$யாயம்) என்கிறபடியே நிருபாதி$_4$ ரான தாய்க்கும் தமப்பனுக்குமாகாதே, ஸர்வபூ$_4$ ஸுஹ்ருத்தான அவரளவிலே ப்ராதிகூல்யம் பண்ண அவர்க்கு வத்$_4$யனானவனன்றோ; இவன் இங்கு புகுருகையாவதென்? "ஸேந்த்$_3$ராய"–(பா$_4$ரதம் என்னிலோவென்று ப$_4$யப்பட்டுப் புத்ரமி

களத்ரங்களோடேகூட எல்லாருங்காண நாற்சந்தியிலே குடநீர் வழித்து விட்டான். ஸூரைஶ்ச – மாதா பிதாக்கள் கைவிட்டவளவிலும் இவர்களுக்கு உபாத்$_4$யர்த்த$_2$மாக ப$_3$ந்து$_4$வர்க்$_3$க$_3$மான தே$_3$வதைகள் கொடுபோய்ச் சீராட்டக்கண்டு போருமே; அந்த வாஸநையாலே அவர்கள் பாடே சென்றான்; “கஸ்ய பி$_3$ப்$_4$யதி தே$_3$வாஶ்ச ஜாதரோஷஸ்ய ஸம்யுகே$_3$”(ரா.ப$_3$ா.1–4) என்கிறபடியே அபராத$_4$ம் அதுவாகையாலும் பெருமாளுக்கு அஞ்சுகையாலும் மாதாபிதாக்கள் நேராகக் கைவிட்டார்களென்றறிகையாலும் அவர்களும் தள்ளிக் கதவடைத்தார்கள். ஸமஹர்ஷிபி$_4$: – இந்த்$_3$ரன் கைவிட்ட த்ரிஶங்குவையுமகப்படத் தங்கள் தபஸ்ஸை யழியமாறி ரக்ஷித்து, ஆந்ருஶம்ஸ்ய ப்ரத$_4$ாநராயிருக்கும் ருஷிகள்பாடே சென்றான்; அவர்களும் வத$_4$யஹிம்ஸையிலே பண்ணுவதோ ராந்ருஶம்ஸ்ய முண்டோவென்று கைவிட்டார்கள். த்ரீந் லோகாந் ஸம்பரிக்ரம்ய – தமப்பனுக்குச் செல்லும் தே$_3$ஶமாகையாலே ஆரேனுமொருத்தர் ஒருகாலா கிலும் பு$_3$த்$_3$தி$_4$பேத$_4$ம் பிறந்து பரிக்$_3$ரஹிக்கக் கூடுமோவென்று த்ரைலோக்யத்திலும் தச்சன் கூட்டின வாசல்கள்தோறும் ஒருகால் புக்காப்போலே ஒன்பதின்கால் புகுந்து திரிந்தான்; அங்கு ரக்ஷகராவாரைப் பெற்றிலன். தமேவ ஶரணம் க$_3$த: – கோபித்தாரேயாகிலும் நாராயணத்வ ப்ரயுக்தமான டற்றெடக்குண்டாகையாலே அவர்கள் முக$_2$த்திற் காட்டில் அம்புவிட்டவர் முக$_2$மே குளிர்ந்திருக் கையாலும், “ஸக்ருதே$_3$வ ப்ரபந்நாய – ஏதத்$_3$வ்ரதம் மம”(ரா.யு.18–33) என்றருளிச்செய்து வைக்கை

யாலும் அந்தச் சீறின பெருமாளே யமையுமென்று அவரையே தனக்கு உபாயமாகப் பற்றினான். ‘‘ஸர்வபூ$_4$தேப்$_4$ய꞉’’ (ரா.யு.18–33) என்கிற விடத்திலே, ‘‘ஸர்வ’’ஶப்$_3$த$_3$ம் அஸங்குசிதோக்தியாகையாலே–பிறரால்வரும் ப$_4$யத்தையும், தன்னால் வரும் ப$_4$யத்தையும், ரக்ஷகனானவென்னால் வரும் ப$_4$யத்தையும் போக்கி ரக்ஷிக்கக்கடவேனென்றபடி. இப்படி இக்காகம் பட்டதுபட்டு, த்ரீந் லோகாந் ஸம்பரிக்ரம்ய பண்ணித்திரிந்தானிறே. லோகத்துக்காக ஸம்ஹர்த்தாவாய்ப் பெரியமதிப்போடே கும்பீடு கொண்டு திரிந்து, தத$_3$ாத$_3$ர்ஶித பந்த$_2$ா(ப$_4$ார.ஶாந்தி 350–19)வாய்க் கொண்டு, தன் பு$_3$த்$_3$த்$_4$யா ஒருவனை ஸம்ஹரிக்கப்புக்குப் பட்டபாடிறே இது. ‘‘தத்ர நாராயண꞉ ஶ்ரீமாந் மயா பி$_4$க்ஷாம் ப்ரயாசித꞉। விஷ்ணுப்ரஸாத$_3$ாத் ஸுஶ்ரோணி! கபாலம் தத்ஸஹஸ்ரத$_4$ா। ஸ்பு$_2$டிதம் ப$_4$ஹுத$_4$ா யாதம் ஸ்வப்நலப்$_3$த$_4$த$_4$நம் யத$_2$ா।।’’ (மாத்ஸ்ய.புரா.182) என்று– து$_3$ர்மாநியானவன் தானே தன்னபி$_4$மத விஷயத்தைப் பார்த்துச் சொல்லும்படியிறே அவனுடைய துயரைப் போக்கினபடி. தத்ர – அந்தப் பரமபத$_3$த்திலே. நாராயண꞉ – அப$_4$ராதம் பாராமல் ரக்ஷிக்கைக்கடியான ப$_3$ந்த$_4$விஶேஷத்தைச் சொல்லுகிறது. ஶ்ரீமாந் – அந்த ப$_3$ந்த$_4$விஶேஷம் கிடக்கச் செய்தேயும் ‘‘க்ஷிபாமி’’ (கீ$_3$தை.16–19) என்றால் பொறுப்பிக்குமவள். மயா பி$_4$க்ஷாம் ப்ரயாசித꞉ – நாட்டையடையக் கும்பீடு கொண்டு அபேக்ஷித ப$_2$லப்ரத$_3$னான நான் இரந்தேன். விஷ்ணுப்ரஸாத$_3$ாத் – அகவாயிலிருந்து என் அலமாப்பையடைய

அநுஸந்தி$_4$த்துக்கொண்டு போருகிறவனுடைய ப்ரஸாத$_3$மடியாக. ஸுஶ்ரோணி! – உன்னுடைய ஸௌப$_4$ாக்$_3$யவிஶேஷமிறே. தத்–கபாலம் – ஒருகாலும் நிரம்பாதே விடாதே கிடந்தது. ஸஹஸ்ரதா$_4$ – காணவொண்ணாதபடியாய்த்துக்காண்! விரோதி$_4$ போக்குமிடத்தில் புகுந்து போய்த்தென்று தெரியாதபடி வாஸனையோடே போக்குமிடத்துக்கு நித$_3$ர்ஶநமிறே.

[துண்டவெண்பிறையன் துயர்தீர்த்தவன்] சந்த்$_3$ரனுடைய க்ஷயத்தைப் போக்கினானென்றுமாம். அவனுடைய துயரத்தைப் போக்கினாப்போலே என்னுடைய து$_3$ரிதத்தையும் போக்குமென்று கருத்து.

[அஞ்சிறையவித்யாதி$_3$] லோகத்தில் ப்ரத$_4$ாநரானவர்கள் ப்$_3$ரஹ்மஹத்யையைப் பண்ணி அலைந்துகொடுகிடக்கப் புக்கவாறே, "நாம் கடக்கநிற்கவொண்ணாது" என்று, அவர்களுடைய' ரக்ஷணார்த்த$_2$மாக, கிட்டவந்து கண்வளர்ந்தருளுகிற உபகாரகன். அழகிய சிறகையுடைத்தான வண்டுவாழா நின்றுள்ள சோலைசூழ்ந்த பெரியகோயிலிலே கண்வளர்ந்தருளுகிற பிதாவானவன். அந்த ருத்$_3$ரன் அலங்கல் மார்பில் வாசநீர்(திருச்சந்த–113) பெற்றுக் களித்தாப்போலேயாய்த்து, இந்த வண்டுகளும் அந்தச் சோலையிலே மது$_4$பாநம்பண்ணினத்தால் பிறந்த ஹர்ஷம் சிறகிலே தொடைகொள்ளலாம்படி களித்து வாழுகிறபடி.

[வண்டுவாழ்பொழில்] வண்டுகள் அவன்பக்கல்

செல்லாதே திருச்சோலையின் போ4க்3யதையிலே இளமணல் பாய்ந்து கால்வாங்கமாட்டாதே நிற்கும். அவ்வண்டுகளைப்போலே, தம்மையும் அநுப4விப்பித்து விடாய்கெடுத்தானென்கிறார். அங்ஙனன்றிக்கே, "உபா4ப்4யாமேவ பக்ஷாப்4யாமாகாஶே பக்ஷிணாங் க3தி꞉ । ததை2வ ஜ்ஞாநகர்மப்4யாம் ப்ராப்யதே புருஷோத்தம꞉॥" (நாரஸிம்ஹ. புரா. 64–11) என்கிறபடியே, "வண்டுகளோவம்மின்" (திருவிரு–55) முமுக்ஷுக்களான ஸாத்த்விகர், ஸம்யக்3ஜ்ஞாந ஸத்கர்மங்களாகிற மோக்ஷ பரிகரங்களைக்கொண்டு வாழுகிறபடியைச் சொல்லிற்றாகவுமாம். பெரியபெருமாளுக்கு ஆப4ரணமாய், ஊருக்கும் ஆப4ரணமாயிருக்குஞ்சோலை, சோலைக்கு ஆப4ரணமாயிருக்கும் வண்டுகள்; வண்டுகளுக்கு ஆப4ரணமாயிருக்கும் அழகிய சிறகென்கை.

ருத்3ரனானவன் வந்தபேக்ஷிக்க அவனொருவனுக்கு உதவினபடியைச் சொல்லிற்று– கீழ்; அபேக்ஷாநிரபேக்ஷமாக அநேகஜக3த்தினுடைய ஆபத்தைப் போக்கிற்றன்றோ திருக்கழுத்தென்கிறார் மேல்; [அண்டரண்டம்] அண்டா3ந்தர் வர்த்திகளான சேதநரையுடைத்தான இந்த அண்ட3ம். [பகிரண்டத்து] ப3ஹி꞉உண்டான அண்ட3ங்கள். ஈத்3ருஶங்களான புறம்பிலுண்டான அண்ட3ங்கள். [ஒருமாநிலம்] ஈத்3ருஶமான அண்ட3ங்களை த4ரித்துக் கொண்டிருக்கையாலே அத்3விதீயமான மஹாப்ருதி2வி. [எழுமால்வரை] இவ்வண்ட3ங்களும் பூ4மியும் பாதாளத்தில் விழாதபடி ஶங்குஸ்தா2பநம்

பண்ணினாப்போலே இந்த பூ$_4$மியை ஊடுருவிநிற்கிற குலபர்வதங்களேழும்.

[முற்றுமுண்டகண்டங்கண்டீர்] இவற்றைத் தனித்தனியே சொல்லுவானென்னென்னில்; தனித் தனியே சொல்லுகை தான் பே$_4$ாக்$_3$யமாயிருக்கையாலே. பெரியபெருமாள் திருக்கழுத்தைக் கண்டவாறே ஜக$_3$த்தையெடுத்துத் திருவயிற்றிலே வைத்தமை தோன்றா நின்றதாய்த்து. [உண்டகண்டம்] விடுகாது தோடிட்டு வளர்ந்ததென்று தெரியுமாப்போலே. [முற்றுமுண்டகண்டம்] பஹிரண்ட$_3$ாந்தர்வர்த்தி சேதநரும் பாதாளாதி$_3$களும். [உண்டகண்டம்] ஶேஷபூ$_4$தனுக்கு கைங்கர்யம் த$_4$ாரகமாயிருக்குமாப் போலே, இவற்றினுடைய ரக்ஷணம் தனக்கு த$_4$ாரகமாயிருக்கிறபடி. "அத்தா சராசரக்$_3$ரஹணாத்" (ப்$_3$ர.ஸூ.1–2–9) "யஸ்ய ப்$_3$ரஹ்ம ச க்ஷத்ரஞ்ச உபே$_4$ப$_4$வத ஓத$_3$ந:" (கட.1–2–25) என்னக் கூடவதிறே. [அடியேனை உய்யக்கொண்டதே] ஸ்வரூபஜ்ஞாநத்தையும் பிறப்பித்து ஸம்ஸாரார்ணவத்தினின்றுமெடுத்து அக்கரையேற்றி "ஸந்தமேநம்" (தை.ஆந.6) என்னும்படி பண்ணிற்று இப்படிப்பட்ட திருக்கழுத்தன்றோ.

இப்பாட்டில் ஆபத்ஸக$_2$னான ஸர்வேஶ்வரன் படியும் இங்கே உண்டென்கிறார். (6)

7.கையினார்சுரிசங்கனலாழியர் நீள்வரைபோல்
மெய்யினார் துளபவிரையார் கமழ்நீண்முடியெம்
ஐயனார் அணியரங்கனாரரவினணைமிசை
மேயமாயனார்
செய்யவாய் ஐயோ! என்னைச்சிந்தை
கவர்ந்ததுவே.

அவ: ஏழாம்பாட்டில், திருவத$_4$ரத்தில் அகப்பட்டபடி சொல்லுகிறார். நீஞ்சப்புக்குத் தெப்பமிழந்தேனென்னுமாப்போலே. கீழ்ப்பாட்டில்– “முற்றுமுண்டகண்டங் கண்டீரடியேனை உய்யக் கொண்டது” என்று திருக்கழுத்தானது தன்னுடைய ஆபத்ஸக$_2$த்வாதி$_3$களைக் காட்டித் தம்மையெழுதிக் கொண்டபடியையிறே சொல்லிற்று; இதுக்கு மேலான *திருப்பவளச்செவ்வாயானது (நாச்.திரு.7–1) “உலகமுண்டபெருவாயன்” (திருவாய் 6–10–1) என்கிறபடியே ஆபத்ஸக$_2$த்வத்திலும் முற்பாடர் நாமல்லோமோ; ஆஶ்ரிதரக்ஷணத்துக்குறுப்பாக, “ஸர்வபூ$_4$தேப்$_4$யோ த$_3$தா$_3$ம்யேதத்$_3$ வ்ரதம் மம” (ரா.யு.18–33) “மித்ரபா$_4$வேந ஸம்ப்ராப்தம் ந த்யஜேயம் கத$_2$ஞ்சந” (ரா.யு.18–3) “ஸர்வபாபேப்$_4$யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி” (கீ$_3$தா.18–66) என்றாப்போலே சொல்லுகிற * மெய்ம்மைப்பெருவார்த்தை (நாச்.திரு. 11–10)க்கெல்லாம் ப்ரதா$_4$நகாரணம் நாமல்லோமோ, ஓராப$_4$ரணத்தால் இடுசிவப்பன்றிக்கே ஸ்வாபா$_4$விக ஸௌந்த$_3$ர்யமுடையோமும் நாமல்லோமோ, “கருப்பூரம் நாறுமோ கமலப்பூநாறுமோ திருப்பவளச் செவ்வாய்தான் தித்தித்திருக்குமோ” (நாச்.திரு.7–1)

என்று–தே3ஶிகரைக் கேட்கும்படியான ஸௌக3ந்த்4ய ஸாரஸ்யமுள்ளிட்ட போ4க்3யதையை உடையோமும் நாமல்லோமோ என்றாப்போலே, தன்னுடைய ஏற்றத்தைக்காட்டி தம்முடைய திருவுள்ளத்தை அந்தக் கழுத்தினின்றும் தன்பக்கலிலேவர இசித்துத் துவக்க, “செவ்வாய்முறுவலோடு எனதுள்ளத்திருந்த, அவ்வாயன்றியானறியேன்” (திருவாய் 8–7–7) என்கிறபடியே– அந்தத் *திருப்பவளச்செவ்வாயிலே தாம் அபஹ்ருதஹ்ருத3யராயகப்பட்டபடியைச் சொல்லுகிறார். ஆனால் “செய்யவாயையோ என்னைச்சிந்தை கவர்ந்தது” என்னவமைந்திருக்க, கீழில் விஶேஷணங்களால் செய்கிறதென் என்பதென்னில்; கீழ் அஞ்சாம்பாட்டில்–“பாரமாய பழவினை பற்றறுத்தென்னைத் தன்வாரமாக்கி வைத்தான்” என்று – அநேக ஜந்மார்ஜிதமான பாபராஶியை அடைய, இத்தலையில் ஒரு ஹேதுவின்றிக்கே இருக்கச்செய்தே என்னுடைய நிகர்ஷம் பாராதே ஸவாஸநமாகப் போக்கினானென்று சொல்லி, அது கூடுமோ என்கிற அபேக்ஷையிலே, ஈஶ்வராபி4மாநியாய் து3ர்மாநியான ருத்3ரனுடைய துயரை அவன் தண்மைபாராதே போக்கினாப்போலே, என்னுடைய நிகர்ஷம்பாராதே பாபங்களையும் போக்கினானென்று ருத்3ரனை த்3ருஷ்டாந்தமாகச் சொன்னாராயிறே கீழ்ப்பாட்டில் நின்றது; இத்தைக் கேட்டவர்கள் இது விஷமோதா3ஹரணங்காணும்; அந்த ருத்3ரனாகிறான் “ததா3 த3ர்ஶிதபந்தா2நௌ ஸ்ருஷ்டிஸம்ஹாரகாரகௌ” (பா4ர.ஶாந்தி. 350–19) என்கிறபடியே–ஸம்ஹாரமாகிற தொழிலிலே புருஷோத்தமனாலே நியுக்தனாகையாலே அதி4காரி

புருஷனுமாய் அவனுக்கு ப்$_3$ரஹ்மஶிரஃக்ருந்தநத்தாலே வந்த ஆபத்துத்தானும் ப்ராமாதி$_3$கமாக ஒருகால் பிறந்ததாகையாலே * தன்னலங்கல்மார்பில் வாசநீர் மாத்ரத்தாலே போக்கலாம்; நீராகிறீர், ‘‘ஶ்ருதிஸ்ஸ்ம்ருதிர்மமைவாஜ்ஞா’’ (விஷ்ணுத$_4$ர்மம் 6–31) என்கிறபடியே ப$_4$க$_3$வதாஜ்ஞாரூபமான வேத$_3$வைதி$_4$க மர்யாதை$_3$யை அதிக்ரமித்தவருமாய், அதுக்குமேலே, அக்ருத்யகரணக்ருத்யாகரணரூபமான பாபங்களை அநாதி$_3$காலம் கூடுபூரித்தவருமாயன்றோ விருப்பது; ஆனபின்பு உம்முடையபக்கல் ஒரு கைம்முதலின்றிக்கே இருக்க உம்முடைய பாபங்களை அப்படிப் போக்கப்போமோ, அதுகிடக்க அந்த ருத்$_3$ரன் தான் தே$_3$வர்களுக்கு மேலாயிருக்கையாலே, ஆனைமேலேயிருந்தார் ஆனைமேலேயிருந்தார்க்குச் சுண்ணாம்பிடுமோபாதி அவன் கார்யம் செய்யக்கூடும், மநுஷ்யர்களுக்கும் கீழாயிருக்கிற உம்முடைய பாபங்களைப்போக்கக்கூடுமோ?; அதுகிடக்க ‘‘ப்$_3$ரஹ்மணஃ புத்ராய ஜ்யேஷ்ட$_2$ாய’’ (ஸாமவேத$_3$ம்) என்கிறபடியே ப்$_3$ரஹ்மாவுக்கு ஜ்யேஷ்ட$_2$புத்ரனானபடியாலே தனக்குப் பௌத்ரனென்றிட்டு அவன் கார்யம்செய்யலாம், அப்படியிருப்பதொரு ப$_3$ந்த$_4$ விஶேஷம் உமக்கில்லையே; அதுவுங்கிடக்க அந்த ருத்$_3$ரன்றான் ‘‘மூவுலகும் பலிதிரிவோன்’’ (பெரிய திரு 6–9–1)என்கிறபடியே திருப்பாற்கடலிலே செல்ல, பின்பன்றோ அவனுடைய துயரைப் போக்கிற்று, நீரும் அப்படி போனீரோவென்ன; அவற்றுக்கு அடைவே உத்தரமாயிருக்கிறது.

வ்யா: [கையினார் சுரிசங்கனலாழியர்] ''கரிமுனிந்த கைத்தலம்'' (திருநெடு–25) என்றும், ''பரிகோ$_4$பமா:'' என்றும் வெறும்புறத்திலே விரோதி$_4$களை நிரஸிக்கவற்றாயிருக்கச் செய்தே அசிந்த்யஶக்திகளான தி$_3$வ்யாயுத$_4$ங்களை த$_4$ரித்துக் கொண்டு, எப்போதுங் கைகழலாநேமியா(பெரிய. திருவ–87)னாயிருக்கிறது * நம்மேல்வினைகடிகைக் கன்றோ என்கிறார்.

ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்துக்குச் சுரி ஸ்வபா$_4$வமானாப் போலே திருவாழிக்கு ப்ரதிபக்ஷிகள்மேலே அழலுமிழ்கையும் ஸ்வபா$_4$வமிறே. வெறும்புறத்திலே படவடிக்கவல்ல கையிலே அழகு நிறைந்து சுரியையுடைத்தான பாஞ்சஜந்யம், ப்ரதிபக்ஷத்தின் மேலே நெருப்பை உமிழாநின்றுள்ள திருவாழி இவற்றையுடையராயிருக்கை. ''ஸ கோ$_4$ஷோ தா$_4$ர்த்தராஷ்ட்ராணாம் ஹ்ருத$_3$யாநி வ்யதா$_3$ரயத்'' (கீ$_3$தா.1–19) என்றும், ''தீயவசுரர் நடலைப்பட முழங்கும்'' (நாச்.திரு 8–2) என்றுஞ்சொல்லுகிற படியே விரோதி$_4$வர்க்$_3$க$_3$த்தைத் தன் த்$_4$வநியாலே தானே நிரஸிக்கவல்ல ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தையும், ''கருதுமிடம் பொருது'' (திருவாய் 10–6–8) என்கிறபடியே விரோதி$_4$ வர்க்$_3$க$_3$த்தை, ''கூறாய் நீறாய் நிலனாகி'' (திருவாய் 6–10–2) என்கிறபடியே அழியச்செய்யுந் திருவாழியையும் த$_4$ரித்துக்கொண்டிருக்கிறது என்னுடைய *அறுக்கலறாப்(திருவாய் 3–2–3) பாபங்களைப் போக்குகைக்கன்றோ. ப$_4$ட்டர் திருக்கோட்டியூரிலே எழுந்தருளியிருக்கிறகாலத்திலே

ஒருவிஶேஷதி$_3$வஸத்தினன்று கோளரியாழ்வானைப் பார்த்துத் தெற்காழ்வார் சொன்னவார்த்தையை ஸ்மரிப்பது. திருக்கோட்டியூரிலே எழுந்தருளியிருக்க அனந்தாழ்வான், ப$_4$ட்டரை, ஸ்ரீவைகுண்ட$_2$ நாத$_2$ன் த்$_3$விபு$_4$ஜனோ சதுர்ப்$_3$பு$_4$ஜனோ வென்றுகேட்க; இருபடியாயிருக்கவுமடுக்குமென்ன; இரண்டிலும் அழகியதேதென்ன; த்$_3$விபு$_4$ஜனாகில் பெரியபெருமாளைப்போலேயிருக்கிறது; சதுர்பு$_4$ஜனாகில் பெருமாளைப்போலே யிருக்கிறதென்றார். (கையினார் சுரிசங்கனலாழியர்) நம்மைப் போலன்றிக்கே தெளியக்கண்டவர்கள் பெரியபெருமாளையும் சதுர்பு$_4$ஜராயிறே அநுப$_4$விப்பது.

[நீள்வரைபோல் மெய்யினார்] தி$_3$வ்யாயுத$_4$ங்கள் தானும் மிகையென்னும்படி மேருமந்த$_2$ரமாத்ரமான என்னுடைய பாபராஶிகளை மலையையிட்டு மலையை நெரித்தாப்போலே நெரிக்கவற்றான பெரியமலை போலே திண்ணிதான வடிவையுடையவர். மலையைக் கடலை ஒப்பாகச் சொல்லுமித்தனை. நீட்சிபோ$_4$க்$_3$யதாப்ரகர்ஷம். "பச்சை மாமலைபோல்மேனி" (திருமாலை–2); இந்தவடிவை அநுப$_4$விப்பார்க்கு ப்ரகாஶரூபமாயாய்த்து இவர்களிருப்பது; அதுக்கு மேலே ஒப்பனையழகு.

[துளபவிரையார் கமழ்நீண்முடி] பெரியவர்கள் காரியஞ்செய்தவன் உம்முடைய காரியஞ்செய்யப் புகுகிறானோ வென்ன; வெறும் ப்$_3$ரஹ்மருத்$_3$ராதி$_3$களுக்கே ஶேஷியென்றன்றே அவன் முடிகவித்திருக்கிறது. "பிஶுநயந் கில மௌளி꞉"

(வரத3ராஜஸ்தவம்–25) ''பதிம் விஶ்வஸ்ய'' (தை.நா. 11)என்றுஞ்சொல்லுகிறபடியே உப4யவிபூ4தி நாத2னென்றன்றோ. [துளபவிரையார்கமழ்] *ஸர்வக3ந்த4வஸ்துவுக்குத் தன் க3ந்த4த்தாலே மணங்கொடுக்கவற்றாய் மேன்மைக் குடலாயிருக்கிற படி. [நீண்முடி] என்னளவும் வந்து என்னை விஷயீகரித்தமுடி. [எம்மையனார்] ருத்3ரனுக்குப் பௌத்ரனாயிருப்பதொரு ப3ந்த4விஶேஷமுண்டே, உமக்கு அதில்லையேயென்று சொன்னதுக்கு உத்தரஞ்சொல்லுகிறார்; அவனுக்கு பௌத்ரத்வ நிப3ந்த4நமொன்றுமேயன்றோ உள்ளது. 'மாதாபிதா ப்4ராதா''(ஸுபா3ல–16) இத்யாதி3ப்படியே ஸர்வவித4 ப3ந்து4த்வமுமுள்ளது எனக்கேயன்றோ. [எம்மையனார்] என்னைப்பெற்ற தமப்பனார். ''பிதேவபுத்ரஸ்ய'' (கீ3தை–11–44) இத்யாதி3யிற்படியே இத்தலையிற் குற்றங்களைப் பொறுக்க வேண்டும்படியான ப3ந்த4முடையவனன்றோ.

[அணியரங்கனார்] அந்த ருத்3ரன் க்ஷீராப்3தி4யளவும் போயன்றோ காரியங்கொண்டது, நீர் அவ்வளவும் போந்திலீரேயென்ன; அதுக்கு உத்தரமாக அவன் மூவுலகும் பலிதிரிவோ (பெரிய. திரு.6–9–1)னாகையாலே போய்க் காரியங் கொள்ள ஶக்தனானான், *அழுங்குழவி (பெருமாள். திரு.5–1)யாயிருக்கிற வென்போல்வாரை ரக்ஷிக்கைக்கன்றோ, ப்ரஜை கிணற்றிலே விழுந்தால் கூடக்குதிக்குந் தாயைப்போலே இங்கு வந்து சாய்ந்தருளிற்று. [அணியரங்கனார்] ''மாதா பிதா ப்4ராதா நிவாஸஶ்

ஶரணம் ஸுஹ்ருத்3க3திர் நாராயண:" (ஸுபா3ல–16) என்கிற பொதுவன்று, "திருவரங்கத்துளோங்கும்" (திருமாலை–37) இத்யாதி3ப்படியே பெரியபெருமாள் தாமே யென்கிறார். [அணியரங்கனார்] அலங்காரமான கோயிலிலேவந்து சாய்ந்தவர். ஆப4ரணமானது பூண்டவனுக்கு நிறங்கொடுக்கிறது. இவ்வூரும் ரக்ஷகனுக்கு நிறங்கொடுக்கிறதாகையாலே சொல்லுகிறது. [அணியரங்கனார்] ப்ராப்தி விஷயமாயிருக்கக் கடக்கவிராதே ஸம்ஸாரத்துக்கு ஆப4ரணமான கோயிலிலேவந்து அண்ணியருமாயிருக்கிறபடி.

[அரவினணைமிசைமேயமாயனார்] இவ்வளவேயோ வுள்ளது? "யத்ர ராம: ஸலக்ஷ்மண:" (ரா.யு.17–1) என்றும், "நாகணைமிசை நம்பிரான்சரணேசரண் நமக்கு"(திருவாய் 5–10–11) என்றுஞ்சொல்லுகிற படியே புருஷகாரப3லமுமுண்டென்கிறார். [அரவினணைமிசைமேய] ரத்நங்களையெல்லாம் சாடியிலே பதித்துக்காட்டுமாப்போலே தன்னழகு தெரியாதார்க்குத் திருவநந்தாழ்வான்மேலே சாய்ந்து காட்டினபடி. [அரவினணைமிசைமேய] தான் புருஷகாரமாகச் சிலரைக்காட்டிக்கொடுத்தால் அவர்களை அவன் ரக்ஷியாதேவிடில் தானும் அவனையெடுத்து உதறிப்போக்கும். [அரவினணை மிசைமேய மாயனார்] "ஸ மயா போ3தி4த: ஶ்ரீமாந் ஸுக2ஸுப்த: பரந்தப:" (ரா.யு.38–25) என்கிறபடியே தானெழுந்திருந்து ஒருவ்யாபாரம் பண்ணவேணுமோ, புலிகிடந் தூறென்றால் ம்ருக3ங்களெல்லாம் காடுபாய்ந்து போமாப்போலே ஆஶ்ரிதருடைய விரோதி4

வர்க்$_3$க$_3$மடையத் தான்கிடக்கிறபடியைக் கண்டபோதே "காணோவொருங் கிற்றுக்கண்டிலமால்" (பெரிய திருவ-54) என்னும்படி கிடக்கிற ஆஶ்சர்ய பூ$_4$தன். [மாயனார்] மின்மினிபறக்கிறபடி. "ஸ மயா போ$_3$தி$_4$த: ஸ்ரீமாந்" (ரா.யு.38-25) எல்லார்க்கும் ஒன்றிலே சாய்ந்தபோதே பொல்லாங்குகள் தெரியும்; இங்குப் பழையவழகும் நிறம்பெறும்.

[மாயனார்] அங்ஙனன்றிக்கே, "கிடந்ததோர் கிடக்கை கண்டும்" (திருமாலை-23) என்கிறபடியே இன்று நாமுஞ்சென்றநுபவி$_4$க்கப் பார்த்தாலும் ஒருக்கடித்தென்னவொண்ணாதே மல்லாந்தென்னவொண்ணாதேயிருக்கிற ஆஶ்சர்யத்தைக் சொல்லிற்றாகவுமாம். [மாயனார் செய்ய வாயையோ என்னைச் சிந்தை கவர்ந்ததுவே] ஸ்வநிகர்ஷாநுஸந்தா$_4$நத்தாலே பிற்காலிக்கிறவென்னை, ஸ்வாபா$_4$விக ஸௌந்த$_3$ர்யத்தையும் போ$_4$க்$_3$யதையையுமுடைய திருப்பவளமானது தன்னுடைய ஸ்மிதத்தைக் காட்டி, அருகே சேர்த்துக்கொண்டு என்னுடைய மநஸ்ஸை அபஹரித்தது. [என்னைச்சிந்தை கவர்ந்தது] உழக்கைக் கொண்டு கடலின் நீரை யளக்கப்புக்கு, அது தன்னையும் பறிகொடுத்தேன். [என்னைச்சிந்தை கவர்ந்தது] *துவர்த்தசெவ்வாயினார்க்கே துவக்கறத் துரிச (திருமாலை-31)னான வென்னைக்கிடீர்! இப்படி முகப்படுத்திற்றென்கிறார். [செய்யவாய்] ஸ்த்ரீகளுடைய பொய்ச்சிரிப்பிலே துவக்குண்டார்க்கு இச்சிரிப்புக்கண்டால் பொறுக்கவொண்ணுமோ.

[ஐயோ] திருவத$_4$ரமும் சிவப்பும் அநுப$_4$விக்க அரிதாய் "ஐயோ" என்கிறார்.

[ஐயோ] அவரும் தம்மை முழுக்கவநுப$_4$விப்பிக்கப் பார்த்தார், நானும் முழுக்கவநுப$_4$விப்பேனாகப் பாரித்தேன். இத்தை, திருவத$_4$ரம் ஒட்டாதே இடையிலே இருஞ்சிக் கொள்வதே! ஐயோ என்கிறார். (என்னை) கல்லை நீராக்கி நீரையும் தானே கொண்டது. சித்தாபஹாரத்தைப்பண்ணி ஆத்மாபஹாரத்தை அழித்தது. ப்ரதா$_4$நஶேஷியைக் கண்டவாறே த்$_3$வாரஶேஷியளவில் நில்லாதிறே.

இப்பாட்டில்— ஶ்ரீவைகுண்ட$_2$நாத$_2$ன்படியும் இங்கே காணலா மென்கிறார். (7)

பரியனாகிவந்த வவுணனுடல்கீண்ட அமரர்க்
கரியவாதிப்பிரா னரங்கத்தமலன் முகத்துக்
கரியவாகிப்புடைபரந்து மிளிர்ந்து செவ்வரியோடி நீண்டவப்
பெரியவாயகண்களென்னைப் பேதைமை செய்தனவே. (8)

அவ:— எட்டாம்பாட்டில், திருக்கண்கள் என்னை அறிவுகெடுத்ததென்கிறார். கீழிற்பாட்டிலே "செய்ய வாயையோ என்னைச் சிந்தை கவர்ந்தது" என்று திருப்பவளத்திலே இவர் அபஹ்ருதஹ்ருத$_3$யர் ஆகிறபடியைக் கடைக்கணித்துக் கொண்டு கிடக்கிற திருக்கண்களானவை, "செய்ய வாயையோ" என்று இவர்தாமே சொன்னார், அப்படியே சிவப்பால் வந்த

அழகொன்றுமேயன்றே அந்தத் திருவத$_4$ரத்துக்குள்ளது, சிவப்பும் கருப்பும் வெளுப்புமான பரபா$_4$க$_3$த்தாலுள்ள அழகுடையோமாயிருப்போமும் நாமல்லோமோ, ''மித்ரபா$_4$வேந ஸம்ப்ராப்தம் ந த்யஜேயம்'' (ரா.யு.18–3) என்றாப்போலே சொல்லுகிற வார்த்தைகளுமெல்லாம் ஜீவிக்கையாகிறது ''ஜாயமாநம் ஹி புருஷம் யம் பஶ்யேத்'' (பா$_4$ர.ஶாந்.358–73) என்று ஜாயமாநத$_3$ஶையில் நாம் கடாக்ஷித்தபின்பு ஸாத்த்விகனாய் முமுக்ஷுவான வளவிலேயன்றே, அதுகிடக்க அந்த வார்த்தை தான் ''ஆயுத$_4$மெடேன்'' என்று ஆயுத$_4$மெடுத்தாப்போலே யன்றிக்கே, ''மெய்ம்மைப் பெருவார்த்தை'' (நாச்.திரு. 11–10) என்று விஶ்வஸித்திருக்கலாம்படி வாத்ஸல்யமடியாகப் பிறந்தவார்த்தையென்று அந்த அகவாயில் வாத்ஸல்யத்துக்கு ப்ரகாஶகமாய் இருப்போமும் நாமல்லோமோ, அதுகிடக்க, ''யதா$_2$கப்யாஸம் புண்ட$_3$ரீகமேவமக்ஷிணீ''(சா$_2$ந். 1–6,7) என்றும் ''அனைத்துலகுமுடைய அரவிந்தலோசனன்'' (திருவாய்.6–7–10) என்றும் சொல்லுகிறபடியே மேன்மைக்கு ப்ரகாஶகமாயிருப்போமும் நாமல்லோமோ; அதுக்குமேலே ''புண்ட$_3$ரீகாக்ஷ ரக்ஷ மாம்'' (பா$_4$ர.ஸபா$_4$.66) என்றும், ''புண்ட$_3$ரீகாக்ஷ! ந ஜாநே ஶரணம் பரம்'' (ஜிதந்தே–1–8) என்றும் சொல்லுகிறபடியே தந்தாமுடைய ஆபந்நிவாரணத்துக்கு உபாயமாகப் பற்றுவதும் நம்மைப் புரஸ்கரிக்கையாலே உபாயபா$_4$வத்தைப் பூரிக்கிறோமும் நாமன்றே, ''தாமரைக் கண்ணனை விண்ணோர் பரவும் தலைமகனை'' (திருவாய் 2–6–3) என்று அவனுக்கு போ$_4$க்$_3$யதா

ப்ரகர்ஷமுண்டாகிறது நம்மோட்டைச் சேர்த்தியாலன்றோ என்றாப்போலே தங்களுடைய ஏற்றத்தைக் காட்டி, “அவ்வாயன்றி யானறியேன்” என்றிருக்கிற தம்மை, “தாமரைக் கண்களுக்கு அற்றுத் தீர்ந்து” (திருவாய் 7–3–3) என்னும்படி பண்ணிக்கொண்ட படியைச் சொல்லுகிறார். “செங்கனிவாயின் திறத்ததாயும் செஞ்சுடர் நீண்முடித் தாழ்ந்ததாயும் சங்கொடுசக்கரம் கண்டுகந்தும்” (திருவாய் 7–3–3) என்றவளவும் சொன்னார் கீழ்; தாமரைக்கண்களுக்கு அற்றுத் தீர்ந்தபடி சொல்லுகிறார் இதில்.

“பாரமாய பழவினை பற்றறுத்து” என்று தம்முடைய அஜ்ஞாநாஸத்கர்மாதி$_3$ நிகர்ஷம்பாராதே, பெரியபெருமாள், பெரியபிராட்டியார் புருஷகார மாக, தாம் அநாதி$_3$ காலமார்ஜித்த பாபங்களை அடையப் போக்கினபடியைச் சொன்னாராய், அது கூடுமோ வென்கிற அபேக்ஷையிலே கூடுமென்னு மிடத்துக்கு ருத்$_3$ரனை த்$_3$ருஷ்டாந்தமாகச் சொன்னாராய், அநந்தரம் விஷமத்$_3$ருஷ்டாந்தமென்று சில ஹேதுக்களைச் சொல்ல, அவற்றுக்கு அடைவே உத்தரஞ்சொன்னார் கீழிற்பாட்டில்; இதில் – அந்த “பாரமாய” என்கிற பாட்டைப்பற்ற ஓரபேக்ஷை எழும்ப அதுக்கு உத்தரமாயிருக்கிறது. அதாகிறது – அநாதி காலார்ஜிதமான உம்முடைய பாபங்களை அடையப் போக்கினானென்றீர். அது மறுகிளையெழாதபடி போய்த்ததாவது–அவித்$_3$யாஸஞ்சித கர்மமென்றும், அநாத்$_3$யவித்யாஸஞ்சித புண்யபாபகர்மப்ரவாஹ ப்ரவ்ருத்தமென்றும் சொல்லுகிறபடியே அந்

கர்மத்துக்கு ஹேதுபூ$_4$தையான அவித்$_3$யை போனாலன்றோ அதுபோய்த்ததாவது; அதுபோய்த்ததோ என்கிற அபேக்ஷையிலே அந்த அவித்$_3$யையாவது தன்னோடு அநுப$_3$ந்தி$_4$த்தாரை ப$_4$க$_3$வத்ப்ரவணராக்கவொட்டாதே விபரீதங்களை அநுஷ்டி$_2$ப்பிக்குமதிறே; அப்படியே தன்னோடநுப$_3$ந்தி$_4$த்த ப்ரஹ்லாத$_3$னை ப$_4$க$_3$வத்ப்ரவணனாகவொட்டாதே விபரீதங்களை அநுஷ்டி$_2$ப்பிக்கத் தேடின ஹிரண்யனை ''தமோ ஹிரண்யரூபேண பரிணாமமுபாக$_3$தம்''(?) என்கிறபடியே தமோகு$_3$ணம் ஹிரண்யனென்று ஒருவடிவுகொண்டதாயிறே இருப்பது; அப்படியே இருக்கிறவனை, ''அங்கப்பொழுதே அவன் வீயத்தோன்றிய'' (திருவாய் 2–8–9) என்கிறபடியே ந்ருஸிம்ஹரூபியாய் வந்து தன்திருக்கையிலுகிராலே கிழித்துப் பொகட்டாப்போலே, *ஞானக்கையாலே என்னுடைய அவித்$_3$யையை கிழித்துப் பொகட்டானென்கிறார்.

வ்யா: [பரியனாகி] ப$_4$க$_3$வத்$_3$கு$_3$ணத்தை அநுஸந்தி$_4$த்து நைந்திராமே, ஶேஷத்வத்தையறிந்து மெலிந்திராமே, ஸர்வேஶ்வரனை ஆசைப்பட்டுத் தளர்ந்தவுடம்பா யொசிந்திராமே, நரஸிம்ஹத்துக்கும் பிற்காலிக்கவேண்டும்படி இருக்கை. ஆத்மவஸ்துவென்று ஒன்றுளது, அதுக்கு அவனே ஶேஷியாயிருக்கையாலே அந்த ஶேஷியானவனை நம்முடைய ஶேஷத்வமாகிற ஸ்வரூபத்தின் ஸித்$_3$தி$_4$க்காகப் பெறவேணுமென்று, *நினைந்து நைந்துள்கரைந்துருகி உடம்பை யிளைக்கப்பண்ணுகிறானன்றே. அங்ஙனன்–

றியிலே பரமாத்மாவை யநுப$_4$விக்க ஆசைப்பட்டுப் பெருமையாலே ப$_4$க்தி தலைமண்டையிட்டு "நின்பாலன்பாயே அடியேனுடலம் நீராயலைந்து கரையவுருக்குகின்ற நெடுமாலே" (திருவாய் 5–8–1) என்கிறபடியே ஶரீரத்தை இளைப்பித்து மெலிந்திருக்கிறானன்றே; "பரமேஶ்வர ஸம்ஜ்ஞோऽஜ்ஞ! கிமந்யோ மய்யவஸ்தி$_2$தே" (வி.பு.17–23) என்கிறபடியே தன்னுடைய அஹங்காரமமகாரங்களாலே பூண்கட்டி, "ப$_3$லவாந் ப்$_3$ரஹ்மராக்ஷஸ:" (கைஶிகபுராணம்–16) என்னுமாப்போலே பருக்கப் பண்ணின ஶரீரமிறே. ராஜாக்களுக்கு சிலர் ஊட்டியிட்டுச் சிலகாவற்பன்றி வளர்த்து வைக்குமாப்போலே, நரஸிம்ஹத்தினுகிருக்கு இரைபோரும்படி தே$_3$வர்கள் வரங்களாலே யூட்டியிட்டுச் வளர்த்துவைத்தார்கள்; மேல் இத்தால்வரும் அநர்த்த$_2$மும் அறியாமையாலே வரங்கொடுத்துப் பருக்க வளர்த்தார்கள்; இதுதானே தாம் களிக்கைக்கு உறுப்பாய்த்து. (வந்த) இப்போது தாம் வயிறுபிடிக்கிறார். இன்றும் வருகிறானைக் காணும் இவருக்குத் தோற்றுகிறது. அநுகூலனாய் வருகையன்றிக்கே ப$_4$க$_3$வத்தத்த்வமில்லை யென்றும், உண்டென்கிறவனை நலிகைக்கென்றும் வந்த க்ரௌர்யத்தை நினைத்து ப$_4$யப்படுகிறார்.

[அவுணன்] இப்படி ப$_4$க$_3$வத்ப$_4$ாகவத விஷயமென்றால் அவன் சிவட்கென்கைக்கு ஹேதுவென்னென்னில்; ஆஸுரீம்யோநிமாபந்நா (கீ$_3$தா.16–20)னாய் மூடனாகையாலே என்கிறார்.

[உடல்கீண்ட] திருவாழியாழ்வானுக்கும் பிற்காலிக்க வேண்டும்படியிறே ஊன்மல்கிமோடுபருத் (திருவாய்.3–5–7)திருக்கிறபடி. அப்படியிருக்கிற ஹிரண்யஶரீரமானது நரஸிம்ஹத்தினுடைய மொருந்த முக$_2$மும் நாமடிக்கொண்ட வுதடும், இறுத்து நோக்கின நோக்கும் குத்தமுறுக்கின கையும் கண்டபோதே பொசுக்கென பன்றிபோலே உலர்ந்த தாழைநாரைக் கிழித்தாப்போலே கிழித்தபடி. [உடல்கீண்ட] தன்னதான ஆத்மவஸ்துவுக்கு அழிவுவாராமல் ''கிள்ளிக்களைந்தான்'' (திருப்பாவை–13) என்னுமாப் போலே, அஹங்காரஹேதுவான தே$_3$ஹத்தைக் கிழித்துப் பொகட்டான்.

[அமரர்க்கரிய] இப்படி ப்ரஹ்லாத$_3$னுக்கு எளியனாய்நிற்கிற அவ்வளவுதன்னிலே ப்$_3$ரஹ்ம–ருத்$_3$ராதி$_3$களுக்குக்கிட்டவரியனாயிருக்கும். ''க்வாஹம் ரஜ:ப்ரக்ருதிரீஸ தமோதி$_4$கேஸ்மிந் ஜாதஸ்ஸுரேதரகுலே க்வ தவாநுகம்பா। ந ப்$_3$ரஹ்மணோ ந ச ப$_4$வஸ்ய ந வை ரமாயா யோ மேऽர்ப்பித: ஶிரஸி பத்$_3$மகர ப்ரஸாத$_3$:'' (ப$_4$ாக$_3$வதம்.7–9–26). ஸ்வஸாமர்த்யங் கொண்டு கிட்ட நினைப்பார்க்கு த$_3$யை பண்ணுமளவிலும் கிட்டவரிதாயிருக்கும்; அநந்யப்ரயோஜநர்க்குச் சீற்றத்திலும் கிட்டலாயிருக்கும். அங்ஙனன்றியிலே, தே$_3$வர்களுக்கு அரியனாயிருக்கிறவன் தமக்கு எளியனாயிருக்கிறபடியைச் சொல்லுகிறார். அதாவது தம்முடைய நிகர்ஷம் பாராதே தம்மையே விஷயீகரித்துத் தம்முடைய து$_3$ஷ்கர்மங்களையடைய

ஸவாஸநமாகப்போக்கி, தம்மை முழுக்கவநுப₄விப்பித்துக் கொண்டிருக்கிறபடியைச் சொல்லுகிறார்.

இப்படி தே₃வர்களுக்கரியனாயிருக்கிறவன் உமக்கு எளியனாயிருக்கைக்கடி என்னென்னில்; [ஆதி] காரணபூ₄தன். ப₃ஹுபுத்ரவானானவன் விகலகரணனான புத்ரன் பக்கலிலே போரவத்ஸலனாயிருக்குமாப் போலே, இவனும் ஜக₃த்காரணபூ₄தனாயிருக்கச் செய்தேயும் என்னுடைய அஜ்ஞாநாஶக்திகளைத் திருவுள்ளம்பற்றி என்னளவிலே போரவத்ஸலனாயிருக்கும். [ஆதி] தான் முற்கோலி உபகரிக்குமவன்.

[அமரர்க்கறியவாதிப்பிரான்] தமக்கு உபகரித்த படியை நினைத்து ''பிரான்'' என்கிறாரல்லர், தே₃வர்களுக்குக் கிட்ட வரியனாய் இருக்கச்செய்தே ப்ரஹ்லாத₃னுடைய விரோதி₄யை, முற்பாடனாய்ச் சென்று போக்கின உபகாரத்தை நினைத்துச் சொல்லுகிறார். [ஆதிப்பிரான்] ப்ரஹ்லாத₃ன் ''ஸர்வகாரணம்'' என்ன; ஹிரண்யன் அதுக்குப் பொறாமல் ''இந்தத்தூணிலுண்டோ அந்தக் காரணபூ₄தன்'' என்று தூணைத்தட்டிக் கேட்க, ப்ரஹ்லாத₃னும் ''ஸர்வாந்தராத்மாகாண் அவன், ஆகையாலே இதிலுமுண்டு'' என்ன; ''அங்கப்பொழுதே'' (திருவாய்.2–8–9) என்கிறபடியே அவன் தட்டின தூணிலேவந்து நரஸிம்ஹரூபமாய்த் தோன்றி அவன் தட்டின கையைப்பிடித்து, ''பொன்பெயரோன் வாய்தகர்த்து மார்பிடந்தான்''(பெரிய.திருவ–35) என்கிறபடியே அவனைக்கதுப்பிலே அடித்து

அவன்மார்பைக் கிழித்து ப்ரஹ்லாத$_3$னுடைய ப்ரதிஜ்ஞாவாக்யத்தை க்ரயஞ்செலுத்தி, தன்னுடைய காரணத்வத்தையும் ஈஶ்வரத்வத்தையும் நிலைநிறுத்தின உபகாரத்தைப் பற்றச் சொல்லுகிறாராகவும்மாம்.

[அரங்கத்தமலன்] நரஸிம்ஹவ்யாவ்ருத்தி. அதாவது ஒரு காலவிஶேஷத்திலே ஒருதூணின் நடுவேவந்துதோன்றி, ப்ரஹ்லாத$_3$னொருவனுக்கு வந்த விரோதி$_4$யைப்போக்கினவளவிறே அங்குள்ளது; இங்குக் கிடக்கிற கிடை எல்லாக் காலத்திலும் எல்லாருடைய விரோதி$_4$களையும் போக்குகைக்கு அணித்தாக வந்து இரண்டுதூணுக்கும் நடுவே கிடக்கிறகிடையாகையாலே வ்யாவ்ருத்தமாயிருக்குமிறே. [அரங்கத்தமலன்] ப்ரஹ்லாத$_3$னாகிறான் ப$_4$க$_3$வத்ஸந்நிதி$_4$ உண்டானவளவிலே, ‘‘யா ப்ரீதிரவிவேகாநாம்’’ (வி.பு.1–20–19) என்று ப$_4$க$_3$வத்விஷயப்ரேமத்தை அபேக்ஷிக்கையாலும், மலைகளாலே கடலிலே அமுக்குண்டபோது ஸ்தோத்ரங்களைப் பண்ணுகையாலும், ‘‘மயி ப$_4$க்திஸ்தவாஸ்த்யேவ’’ (வி.பு. 1–20–20) என்கிறவநந்தரமே ஜ்ஞாநப$_4$க்திகளையுடையனாகையாலே அவனளவிற் பண்ணின உபகாரம் அப்படியாகையாலே வருவதொரு மாலிந்யமுண்டு அங்கு; இங்கு ‘‘ஏழையேதலன்கீழ் மகனென்னாதிரங்கி’’ (பெரிய.திரு.5–8–1) என்கிறபடியே நிகர்ஷாநுஸந்த$_4$ாநம்பண்ணிப் பிற்காலிப்பாரளவிலும் அந்த நிகர்ஷம் பாராதே மேல்விழுந்து ஸ்வீகரித்து விரோதி$_4$களையும் போக்கி பரமபுருஷார்த்த$_2$த்தைக் கொடுக்கையாலே

கீழ்ச்சொன்ன மாலிந்யம் பெரியபெருமாளுக்கில்லை யென்றிட்டு, ‘‘அரங்கத்தமலன்’’ என்கிறார்.

அஸ்மதாதி3களும் திருமுக2த்திலே விழித்து அவித்3யாஶௌசம் போய் ஶுத்3த4ராம்படியான அமலத்வம்; என்னையுமாளாம்படி லோகஸாரங்க3 மஹாமுநிகளோடே கூட்டின அமலத்வம். எல்லார்க்குமுதவும்படிக் கோயிலிலே கண்வளர்ந்தருளுகையால் வந்த ஶுத்3தி4. ‘‘சிட்டனே செழுநீர்த்திருவரங்கத்தாய்’’(திருவாய்7–2–4) என்னக் கடவதிறே. ஒருகால் தோற்றிப்போதல், அவதாரம் போலே தீர்த்தம் ப்ரஸாதி3த்தல் செய்யாமையால்வந்த ஶுத்3தி4யாகவுமாம். விரோத்4யம்ஶங்கழிந்து ஶுத்3த4ரானால் அநுப4வவிஷயம் சொல்லுகிறது மேல்; [அரங்கத்தமலனித்யாதி3] இவையோரொன்றே யமையும் என்னைப் பேதைமை செய்யவென்கிறார். ‘‘வண்டினமுரலும்’’ (திருமாலை–15) இத்யாதி3ப் படியே. *அண்டர்கோ(திருமாலை–15)னும், பரமபத3ம் முதலான வாஸஸ்தா2நங்களையும் விட்டுப் படுகாடுகிடக்கும்படியாய்த்து இவ்வூரின் போ4க்3யதை யிருப்பது; அதுக்குமேலே கண்வளருகிறவருடைய அமலத்வம். ‘‘மித்ரபா4வேந ஸம்ப்ராப்தம் ந த்யஜேயம் கத2ஞ்சந’’ (ரா.யு.18–3) என்று விபீ4ஷணவிஷயமான வார்த்தையை க்ரயஞ் செலுத்துகைக்காக *செல்வ விபீடணற்கு வேறா நல்லா(பெரியதிரு.6–8–5)னாய், *தென்றிசை இலங்கை நோக்கி (திருமாலை–19)க் கண்வளர்ந்தருளுகிறனத்தனை. ஸர்வப்ரகாரநிக்ருஷ்டனை என்போல்

வாரையும் ஶௌத்$_3$த$_4$ராக்குகைக்காகவாகையால் கிடக்கிற ஸௌலப்$_4$யம்; அதுக்குமேலே ஒன்றிறே முக$_2$ம்.

[முகத்து] “ஸக்$_2$ய꞉! பஶ்யத க்ருஷ்ணஸ்ய முக$_2$ம்” (வி.பு.5–20–54) என்றும் “உன்முகம் மாயமந்திரந்தான்கொலோ” (நாச்.திரு.2–4) என்றுஞ் சொல்லுகிறபடியே – வெறும் முக$_2$ந்தானே ஆகர்ஷகமாயிறே இருப்பது. கீழ் – தாமநுப$_4$வித்த திருப்பவளத்தின் வைலக்ஷண்யம் பின்னாட்டுகையாலே அந்தத் திருவத$_3$ரத்தை உடைத்தான திருமுக$_2$த்தைப் பிரித்துச் சொல்லுகிறார். அதுக்கு மேலே, “அத்யருணேக்ஷணம்” (வி.பு.5–20–54) என்கிறபடியே இரண்டாழங்காலாய்த்து. சந்த்$_3$ரமண்டலத்திலே இரண்டு தாமரை பூத்தாப்போலவும் ஒரு தாமரையிலே இரண்டு தாமரை பூத்தாப்போலேயுமிருக்கிற திருக்கண்கள்.

[கரியவாகி]புண்ட$_3$ரீகம் போலே வெளுத்திருக்கிற திருக்கண்களுக்குப் பரபா$_4$க$_3$மாம்படி இரண்டு கருவிழியையுடைத்தாய். அங்ஙனன்றிக்கே, அஞ்ஜநத்தாலே கறுத்திருத்தல்; கண்களைக் கண்டபோதே தாபத்ரயதப்தருடைய ஸகலதாபங்களும் போம்படி குளிர்ந்திருக்கு மென்னுதல். விடாய்த்தார் முக$_2$த்திலே நீர்வெள்ளத்தை வெட்டிவிட்டாப் போலே இருக்கை.

[புடைபரந்து] கடலைத்தடாகமாக்கினாப்போலே இ[illegible] முடைத்தாயிருக்கை. ஸ்வத꞉ காண்கிற அளவுக்கவ்[illegible]ருகே இரண்டு பார்ஶ்வமும் இடுங்கியிராதே, [பரந்து]

இடமுடைத்தாய் அவித்$_3$யாதிகளைப் போக்கி அநுப$_4$விப்பிக்குங் காரியங்களைப்பற்ற வருகிற பரப்பு.

[மிளிர்ந்து] க்ருபாப$_4$ரிதமாயிருக்கையாலே கரையருகும் வழிபோகவொண்ணாதபடி அலையெறிந்து திரைவீசுகை. காணவேணுமென்கிற இவருடைய த்வரையிற்காட்டிலும் இவரை விஷயீகரிக்கையிலுண்டான கண்களின் த்வரையைச் சொல்லுகிறது. [செவ்வரியோடி] ஶ்ரிய:பதித்வத்தாலும் வாத்ஸல்யத்தாலும் சிவந்திருக்கை. ஐஶ்வர்யத்தாலும் வாத்ஸல்யத்தாலும் சிவந்திருக்கும் என்னவுமாம். [நீண்ட] ஒழுகுநீண்டிருக்கையும், தம்மளவும் கடாக்ஷம் வந்து விஷயீகரித்தபடியும். "க்ருபயா பரயா கரிஷ்யமாணே ஸகலாங்க$_3$ம் கில ஸர்வதோऽக்ஷிநேத்ரே । ப்ரத$_2$மம் ஶ்ரவஸீ ஸமாஸ்த்ருணாதே இதி தை$_3$ர்க்$_4$யேண வித$_3$ந்தி ரங்க$_3$நேது:" (ர.ஸ்த.1–98) பெரியபெருமாளுடைய திருக்கண்களானவை திருச்செவியளவுஞ் செல்ல நீண்டிருக்கிறபடிக்கு ஒரு நினைவுண்டென்கிறார் ப$_4$ட்டர். அதாவது – பெரியபெருமாளுடைய திருக்கண்களானவை மீனுக்குத் தண்ணீர் வார்ப்பாரைப்போலே நித்யஸூரிகளுக்கு முக$_2$ங்கொடுத்துக் கொண்டிருக்கிற ஸ்ரீவைகுண்ட$_2$நாத$_2$னுக்கும் கண்களிரண்டாய், ராமக்ருஷ்ணாத்$_3$யவதாரம் பண்ணி கு$_3$ஹாதி$_3$கள் விது$_4$ராதி$_3$கள் தொடக்கமானார் சிலர்க்கு அல்பகாலம் முக$_2$ங்கொடுத்து விஷயீகரித்து வந்தாப்போலே, வெறுங்கையோடே போனவர்களுக்குங் கண்ணிரண்டாய், ஸம்ஸாரம் கிழங்கெடுத்தாலல்லது எழுந்திரேனென்று கோயிலிலே அர்ச்சாரூபியாய் அவ்வவர்

நிகர்ஷங்களைப் பாராதே முக$_{2}$ம்கொடுத்துக்கொண்டு கிடக்கிற பெரியபெருமாளுக்கும் கண்ணிரண்டாயிருக்கவோ; இவருடைய க்ருபையைப்பார்த்தால் உடம்பெல்லாம் கண்ணாகை வேண்டாவோவென்று பார்த்து, எல்லாமண்டலங்களும் தங்களுக்கே ஆகவேணுமென்றிருக்கும் ராஜாக்கள், முற்படத் தங்களுக்கு ப்ரத்யாஸந்நரான வன்னியரை அழியச் செய்யுமாப்போலே பெரியபெருமாளுடைய அவயவாந்தரங்களடைய நாமேயாகவேணும் என்று, பார்ஶ்வஸ்த$_{2}$ங்களாயிருக்கிறன திருச்செவிகளாகையாலே அவற்றை வென்று அவ்வருகே போவதாக முற்பட, அவற்றுடனே அலையெறிகிறாப்போலேயாய்த்துத் திருக்கண்கள் செவிகளளவும் நீண்டிருக்கிறபடி.

[அப்பெரியவாயகண்கள்] பின்னையும் பே$_{4}$ாக்தாவினளவன்றிக்கே இருக்கையாலே "அப்பெரியவாயகண்கள்" என்கிறார். "இது" என்னவொண்ணாதே பரோக்ஷநிர்தே$_{3}$ஶம் பண்ண வேண்டும்படியிருக்கை. கீழ் "பரந்து நீண்டு" என்று ஆயாமவிஸ்தாரங்களைச் சொல்லுகையாலே, இங்கு பே$_{4}$ாக்$_{3}$யதாப்ரகர்ஷத்தைச் சொல்லுகிறது. பே$_{4}$ாக்$_{3}$யதாதிஶயத்தாலே, "அப்பாஞ்சசன்னியம்" (திருப்பல் –2) என்னுமாப்போலே முக$_{2}$த்தைத் திரியவைத்துச் சொல்லுகிறார். [என்னை] அறப்பெரிய மனிச்சன்கிடீர் நான், என் வைத$_{3}$க்$_{3}$த்$_{4}$யத்தைப் பறித்துப் பொகட்டு மௌக்$_{3}$த்$_{4}$யத்தைத் தந்தன. ஒருவனெய்ய அவனை மற்றையவனும் எய்யுமாப் போலே.

[பேதைமை செய்தனவே] ராமஶரம்போலே முடிந்து பிழைக்கவொட்டுகிறனவில்லை. [என்னைப் பேதைமை செய்தனவே] கீழ்ப்பாட்டிலே "என்னைச் சிந்தை கவர்ந்ததுவே" என்று ஜ்ஞாநப்ரஸரத்$_3$வாரத்தை அபஹரித்தபடியைச் சொல்லிற்று; இங்கு, ஜ்ஞாநத்தை அபஹரித்தபடியைச் சொல்லுகிறது. ஜ்ஞாநாபஹாரமாவது – அழகிலே அலமருகை. மாதரார்கயற்கணென்னும் வலையுள் பட்டழுந்துவேனை (திருமாலை–16) தன்பக்கலிலே ஆத$_3$ரத்தைப் பிறப்பித்து மதியெல்லாமுள் கலங்கு (திருவாய்.1–4–3)ம்படி பண்ணிற்று.[என்னைப் பேதைமை செய்தனவே] அவன் அக்கண்களாலே "அமலங்களாக விழிக்கும்" (திருவாய் 1–9–9) என்றிருந்த கடாக்ஷங்களுக்கு இலக்கானார்க்குத் தெளிவைப் பிறப்பிக்கக் கடவதாயிருக்க, எனக்குள்ள அறிவுதன்னையுமழித்தது. இனி "தாமரைக்கண்களால் நோக்காய்" (திருவாய் 9–2–1) என்பார்க்கெல்லாம் அழகிதாக ப்ரார்த்தி$_2$க்கலாம்.

இப்பாட்டில் நரஸிம்ஹாவதாரத்தின் படியும் இங்கேயுண்டென்கிறார். (8)

9. ஆலமாமரத்தினிலை மேலொருபாலகனாய்
ஞாலமேழுமுண்டா னரங்கத்தரவினணையான்
கோலமாமணியாரமும் முத்துத்தாமமும்
முடிவில்லதோரெழில்
நீலமேனிஐயோ! நிறைகொண்ட தென்னெஞ்சினையே

அவ: ஒன்பதாம்பாட்டில் – ஊரழிபூசல் போலே நிறமானது எல்லாரையுங் கூட்டிக்கொண்டு வந்து

என்னெஞ்சைக் கொள்ளைகொண்டதென்கிறார். கீழ்ப்பாட்டில் – “கண்களென்னைப் பேதைமை செய்தனவே” என்று “ப்$_3$ரஹ்மத$_3$ண்ட$_3$ப்ரகாஶாநாம் வித்$_3$யுத்ஸத்$_3$ருஶவர்ச்சஸாம் । ஸ்மரந் ராக$_4$வப$_3$ாணாநாம் விவ்யதே$_2$ ராக்ஷஸேஶ்வர: ॥” (ரா.யு.60–3) என்கிற படியே ராமஶரம்போலே இருக்கிற அந்தக் கடாக்ஷ பாதங்களாலே, “கடைக்கணென்னுஞ் சிறைகோலால் நெஞ்சூடுருவவேவுண்டு நிலையுந் தளர்ந்து நைவேனை” (நாச்.திரு.13–3) என்றாப்போலே இவர்படுகிறபாட்டைக் கண்ட திருமேனியானது, தனிப்பூச்சூடுவாரைப் போலே நம்முடைய அவயவஸௌந்த$_3$ர்யத்தைத் தனித்தனியே அநுப$_4$வித்தாரித்தனையன்றோ, இவர் கலம்பகன்மாலை சூடுவாரைப்போல இந்த அவயவங்களுக்கு ஆஶ்ரயமான நம்மை அவற்றோடே கூட அநுப$_4$விக்கப் பெற்றிலரே; இனி மற்றையாழ்வார்கள் போலே பரக்கப்பேசி நின்று அநுப$_4$விக்கவும் வல்லரல்லர், ஆனபின்பு இந்த அவயவங்களோடும் ஆப$_4$ரணங்களோடுமாகச்சேர்ந்த சேர்த்தியால் வந்தவழகும் ஸ்வாப$_4$ாவிக ஸௌந்த$_3$ர்யத்தால் வந்த அழகுமான நம்முடைய ஸமுத$_3$ாய ஶோபை$_4$யை இவரை அநுப$_4$விப்பிக்க வேணுமென்று பார்த்து, ராஜாக்களூறுபூசலாய்க் கொலையிலே பரந்து தங்களுடைய சதுரங்க$_3$ப$_3$லத்தையும் சேர்த்துக் கொண்டு அணியணியாகச் சிலர்மேலேயேறுமாப் போலே, இந்தத் திருமேனியானது அவயவங்களையும் ஆப$_4$ரணங்களையுஞ் சேர்த்துக்கொண்டு, தன்னுடைய ஸமுத$_3$ாயஶோபை$_4$யைக்காட்டி, “உய்விடமேழையர்க்கு மசுரர்க்கு மரக்கர்கட்கும் எவ்விடம்” (திருவாய்.

9–7–6) என்று கொண்டு மேல்விழுந்து தம்முடைய திருவுள்ளத்தைத் தன்பக்கலிலே இழுத்துக்கொள்ள, தாம் அதிலே யகப்பட்டு நெஞ்சழிந்தபடியைச் சொல்லுகிறார்.

வ்யா: [ஆலமாமரமித்யாதி$_3$] கீழைந்தாம் பாட்டாலே – தம்முடைய து$_3$ஷ்கர்மங்களை ஸவாஸநமாகப் போக்கினபடியைச் சொல்லி, எட்டாம் பாட்டாலே "பரியனாகிவந்த வவுணனுடல்கீண்ட" (அமலன்–8) என்று – பிறந்த கர்மங்களுக்கடியான அவித்$_3$யையை, தமோரூபமான ஹிரண்யனைக் கிழித்துப் பொகட்டாப்போலே ஞானக்கை (திருவாய் 2–9–2)யாலே நிரஸித்தானென்றுமிறே இவர் சொல்லிநின்றது; இத்தைக் கேட்டவர்கள், இந்த தே$_3$ஶமாகிறது இருள்தருமாஞால(திருவாய் 10–6–1)மாகையாலே *தெளிவிசும்பி(திருவாய்–9–7–5)னின்றும் ஸர்வேஶ்வரன் தானே அவதரிக்கிலும் அவனுக்கும் ஶோகமோஹங்களை உண்டாக்குமதாயிருக்கும். காலத்தைப் பார்த்தவாறே, "அப்ராஜ்ஞாத$_3$ண்ட லிங்கா$_3$நி" (?) என்கிறபடியே உள்ளவறிவையுமழித்து விபரீதாநுஷ்டா$_2$நத்துக்கு உடலான லிங்க$_3$ங்களையுமுடைத்தாய் இருக்கும்; தே$_3$ஹத்தைப் பார்த்தால் "ப$_4$க$_3$வத்ஸ்வரூபதிரோதா$_4$நகரீம்" (ஶரணாக$_3$திக$_3$த்$_3$யம்–12) என்கிறபடியே – ப$_4$க$_3$வத் ஸ்வரூபத்தை மறைத்து விபரீதஜ்ஞாநத்தைப் பிறப்பிக்குமதாயிருக்கும். வேதா$_3$ந்தஜ்ஞாநத்தால் ல்லது அஜ்ஞாநம் போகாது; உமக்கு அந்த வேதா$_3$ந்த ஶ்ரவணத்துக்கு அதி$_4$காரமே பிடித்தில்லை, "வேதா$_3$ந்த

விஜ்ஞாநஸுநிஶ்சிதார்த்தா2:'' (தை.நா.10–22) என்றாப்போலே சொல்லுகிற வேதா3ந்தஜ்ஞாநமுடைய பெரியவர்கள் பாடேசென்று உபஸத்தி பண்ணி, அவர்களுக்கு அந்தேவாஸியாயிருந்து இவ்வர்த்த2ங்களைக் கேட்டறியவொண்ணாதபடி நிஹீநஜந்மத்திலே பிறந்தவராயிருந்தீர்; ஆக தே3ஶமிது, காலமிது, தே3ஹமிது, உம்முடைய ஜந்மமிது, இப்படியிருக்க பக3வானை கீ3தோபநிஷதா3சார்யன் கீ3தை பதினெட்டோத்திலும் நெறியெல்லாமெடுத்து உரை(திருவாய்.4–8–6)க்க தை3வீஸம்பத3மபி4ஜாத (கீ3தை.16–5)னான அர்ஜுநன் இத்தைக்கேட்டு, ''நஷ்டோ மோஹ: ஸ்ம்ருதிர்லப்3தா4''(கீ3தா.18–73) என்றுஞ்சொன்னாப் போலே நீர் உம்முடைய அஜ்ஞாநாதி3களடையப் போய் ஜ்ஞாநம் பிறந்ததாகச் சொல்லாநின்றீர்; இது அக4டிதமாயிருந்ததீ! என்ன; ப்ரளயகாலத்திலே இந்த ஜக3த்தாக நோவுபடப்புக, இத்தையடையத் தான் அதிஶிஶுவாயிருக்கத் தன் சிறியவயிற்றிலே வைத்து, ''ஆலன்று வேலை நீருள்ளதோ விண்ணதோ மண்ணதோ சோலைசூழ் குன்றெடுத்தாய் சொல்லு'' (முதல் திருவ–69) என்னும்படியிருக்கிற ஓராலிலோட்டைக்கொட்டை போராதாயிருப்பதோராலந்தளிரிலே கண்வளர்ந்து இந்த ஜக3த்தையடைய ரக்ஷித்தருளின அந்த அக4டிதக4டநாஸாமர்த்2ய முடையவனுக்கு என்னுடைய விரோதி4யைப் போக்கி எனக்கு ஜ்ஞாநத்தைப் பிறப்பித்தவிது சால அக4டிதமாயிருந்ததோ என்கிறார்.

[ஆலமாமரத்தினிலைமேல்] ''பாலாலிலை'' (நாச்.திரு.13–2) என்கிறபடியே ஆலமாமரத்திலே நெரியில் பால்பாயும்படியிருக்கிற இளந்தளிரிலே. ''மாமரம்'' என்று விபரீதலக்ஷணையாய்ச் சிறியமரமென்றபடி. ''இலைமேல்'' என்கையாலே இந்த இலைக்குள்ளே அடங்கும்படியாய்த்து வடிவின் சிறுமையிருப்பது. [ஒருபாலகனாய்] யஶோதா₃ஸ்தநந்த₄யம் ப்ரௌட₄த₃ஶை என்னும்படி அத்₃விதீயனான பா₃லனாய். யஶோதா₃ஸ்தநந்த₃யமான க்ருஷ்ணனும் முரணித்திருக்கும்படி இவனுடைய பா₃ல்யம் செம்பால் பாயாநிற்கும்.

இந்த பா₃ல்யத்தை உபபாதி₃க்கிறார் மேல்; [ஞாலமேழு முண்டான்] சிறுப்பிள்ளைகளாயிருப்பார், புரோவர்த்தி பதா₃ர்த்த₂ங்களடைய எடுத்து வாயிலிடுமாப்போலே, ''மஞ்சாடுவரையேழும்–ஈசன் '' (பெரிய.திரு.2–10–1) என்கிறபடியே ஸப்தலோகங்களையும் இவற்றைச் சூழ்ந்த கடல்களேழையும் குலபர்வதங்களேழையும் மற்றுமுள்ளவையுமடைய வெடுத்து அமுதுசெய்தான். தே₃வதிர்யங்மநுஷ்ய–ஸ்தா₂வரரூபமான ஜக₃த்தையடையவமுது செய்யாநிற்க, ஒருஸ்தா₂வரமுண்டாய் அதின்தளிரிலே இடம்வலம்கொண்டு கண்வளர்ந்தருளுகையாகிறவிந்த அக₄டிதங்களைச் செய்தவனுக்கு அந் தே₃ஶகாலதே₃ஹ ஜந்மங்களாலுண்டான நிகர்ஷம் பாராதே எனக்கு ஜ்ஞாநத்தைப் பிறப்பித்து, இதுக்கு விரோதி₄களான அஜ்ஞாநாதி₃களைப் போக்குகை சா அக₄டிதமாயிருந்ததோ, என்றாற்போக்கி

கொள்வதன்றே அரிது, அவனுக்கரியது உண்டோ. ப்ரளயத்தில் அக$_4$டிதக$_4$டநத்தோடொக்கும் என்னை யகப்படுத்தினபடி. [அரங்கத்தரவினணையான்] ஸம்ஸாரப்ரளயத்தினின்றுமெடுக்கக் கிடக்கிறபடி. அவ்வாலினின்றும் இங்கேவரச் சருக்கினவித்தனை. இப்ரமாத$_3$த்தோடே கூடின செயலைச் செய்தானென்று ப$_4$யப்படுமவர்கள் அச்சங்கெடும்படி கிடக்கிற இடம்.

[அரவினணையான்] அந்தப்ரளயஜலதி$_4$யிலே இந்த ஜக$_3$த்தையடையத் தன் திருவயிற்றுக்குள்ளே வைத்து, தான் அத்யந்தம் ஶிஶுவாய், ஆலிலையென்று பேர்மாத்ரமான தோரிளந்தளிரிலே இடம்வலங்கொண்டு கண்வளராநின்றான். "இப்படிப் பெரிய ஜக$_3$த்தையெல்லாம் அமுது செய்தால் அருதொழிதல், அமுதுசெய்த அண்ட$_3$த்தின் பெருமையாலும் இவற்றின் சிறுமையாலும் வயிறு ிரிதல், ஆலமிளந்தளிரிலே இடம் வலங்கொள்ளப் புக்கால் கடலிலே புக்குப்போதல் செய்யிற் செய்வதென்?" என்று வயிறு பிடிக்க வேண்டாதபடியிறே *திருவரங்கப் பெருநகராகிற பெரியகோயிலிலே, இருளிரியச்சுடர்—அநந்தனென்னு(பெரு.திரு.1–1)மணை யென்கிற பெரியபடுக்கையிலே மொசுமொசென்று வளர்ந்த பெரியவடிவும் தாமுமாய்ப் பெரியபெருமாள் கண்வளர்ந்தருளினபடி. அங்குப் பரிவரில்லையென்கிற குறையுமில்லையிறே. படுக்கை ன இவன்றான் "சிந்தாமணிமிவோத்$_3$வாந்த ுத்ஸங்கே$_3$ऽநந்த போ$_4$கி$_3$நஃ" (ர.ஸ்த.1–8) ன்கிறபடியே ஜக$_3$து$_3$பாதா$_3$நமாய் இருப்பதொரு

சிந்தாமணியை யுமிழ்ந்து இத்தை யாரேனுமொருவர் இறாய்ஞ்சிக் கொள்ளில் செய்வதென்னென்று தன் மடியிலே வைத்துக் கரண்ட$_3$கமிட்டுக்கொண்டு கிடக்கிறாப் போலேயிருக்க, ‘‘தீமுகத்துநாகணை’’ (நாச்.திரு.11–1) என்றும், ‘‘ஆங்காரவாரமது கேட்டழலுமிழும் பூங்காரரவணை’’ (நான்.திருவ.10) என்றுஞ் சொல்லுகிறபடியே இவ்வஸ்துவுக்கு என்வருகிறதோவென்று தன்னுடைய ப$_2$ணா மண்ட$_3$லங்களாலே விஷாக்$_3$நியை யுமிழ்ந்துகொடு நோக்கிக்கொண்டு போருகையாலே அவாந்தரப்ரளயத்திலே அகப்பட்டவர்களை, தன் திருவயிற்றில் வைத்து ரக்ஷித்தான்; ஸம்ஸாரமாகிற மஹாப்ரளயத்திலே புக்கவர்களை ‘‘ஸ்ரீமாந் ஸுக$_2$ஸுப்த:’’ (ராஸு.38–23.) என்றும், ‘‘கிடந்ததோர் கிடக்கை’’ (திருமாலை–23) என்றுஞ்சொல்லுகிற தன்கிடையழகைக்காட்டி ரக்ஷித்தான்.

இப்படிக் கண்வளர்ந்தருளுகிற பெரியபெருமாள் வடிவிருக்கிறபடியைச் சொல்லுகிறார் மேல்; [கோலமாமணி யாரமும்] ஸ்ரீகௌஸ்துப$_4$ம்போலே மஹார்க்$_3$க$_4$மாய்ப் பெருவிலையனான மாணிக்கங்களாலே அழுத்தப்பட்டுத் திருமேனிக்கு அலங்காரமான ஹாரத்தையும், [முத்துத்தாமமும்] த்ரிஸரம் பஞ்சஸரம் ஸப்தஸரம் என்றாப் போலே சொல்லுகிற திருமேனியின் மார்த்$_3$த$_3$வத்துக்கு அநுரூபமான குளிர்த்தியையுடைய முத்துவடங்களையும்.

[முடிவில்லதோரெழில்நீலமேனி] அவதி$_4$காணவொண்ணாத அழகையுடைய நெய்த்ததிருமேனி,

அபரிச்சே$_2$த்$_3$யமாய் அத்$_3$விதீயமான ஸமுத$_3$ாய ஶோபை$_4$யை உடையதுமாய். [நீலமேனி] இந்த ஆப$_4$ரணங்களாலும் ஸமுத$_3$ாயஶோபை$_4$யாலும் ஓரழகு வேண்டாதபடி இவைதனக்கு நிறங்கொடுக்கும் படி, ''மல்குநீலச்சுடர்தழைப்ப'' (திருவாய்.7–4–4) என்கிறபடியே ''நீலதோயத$_3$ மத்$_4$யஸ்தா$_2$ வித்$_3$யுல்லேகா$_2$''(தை.உப.4–13–2) கல்பமானவடிவு. ''த்$_3$ருதகநகஜகி$_3$ரி பரிமிளது$_3$த$_3$தி$_4$ ப்ரசலிதலஹரிவத்'' (ர.ஸ்த.1–86) என்கிறபடியே அந்தத்திருமேனி தன்னைப் பார்த்தாலும் அறப்பள பளத்து அத்தை நீக்கி உள்வாயிலே கண்ணையோட்டிப்பார்த்தால் காண்கிறவன் கண்களிலே குளிர அஞ்ஜநத்தை எழுதினாப்போலேயிறேயிருப்பது. அவனுக்கு ஆநந்தத்துக்கவதி$_4$யின்றிக்கேயொழிகிற தும் வடிவின் வைலக்ஷண்யத்தாலேயிறே.

[நிறைகொண்டதென்னெஞ்சினையே] என்னுடைய ஹ்ருத$_3$யத்திலுண்டான பூர்த்தியை அபஹரித்தது; என்னகவாயில் கா$_3$ம்பீ$_4$ர்யத்தையும் போகவடித்தது. இந்த ஜக$_3$த்து கரணகளேப$_3$ரங்களை இழவாமல் தன் திருவயிற்றிலே வைத்துக் காத்தவனாயிருக்க அவனுக்கபி$_4$மதமான அவ்வடிவு என்னுடைய கரணத்தை யழித்தது.

[ஐயோ] பச்சைச்சட்டையிட்டுத் தனக்குள்ளத்தைக் காட்டி எனக்குள்ளத்தையடையக் கொண்டான். நான் எல்லாவற்றையுமநுப$_4$விக்க வேணுமென்றிருக்க எனக்கு அநுப$_4$வபரிகரமான என்னெஞ்சைத்

தன்பக்கலிலே இழுத்துக் கொள்வதே! ஐயோ! என்கிறார்.(9)

கொண்டல்வண்ணனைக்கோவலனாய் வெண்ணெய்
உண்டவாயன் என்னுள்ளம் கவர்ந்தானை
அண்டர்கோனணியரங்கன் என்னமுதினைக்
கண்டகண்கள் மற்றொன்றினைக் காணாவே. (10)

அவ:— நிக$_3$மத்தில்; இவ்வாழ்வார், இவ்வூருக்குப் புறம்புள்ள தே$_3$ஶங்களிலுள்ளாரடைய ரஜஸ்தம: ப்ரசுரராய் ஶப்$_3$தா$_3$தி$_3$ விஷயப்ரவணராய் அதுதானும் நேர்கொடுநேர் கிடையாமையாலே அர்த்தா$_2$ர்ஜநாதி$_3$களிலே இழிந்து *பெரியதோரிடும்பை பூண்(திருமாலை–5)டிருக்கிறபடியையும், இவ்வூரிலுள்ளார் பரமஸாத்த்விகராய் நிரதிஶய போ$_4$க்$_3$யபூ$_4$தராயிருக்கிற பெரியபெருமாளை அநுப$_4$வித்துக்கொண்டு *தொண்டுபூண்டமுத முண்டு களித்திருக்கிறபடியையுங்கண்டு, "வரம் ஹுதவஹஜ்வாலா பஞ்ஜராந்தர் வ்யவஸ்தி$_2$தி: । ந ஶௌரிசிந்தாவிமுக$_2$ஜந ஸம்வாஸ வைஶஸம்॥" (ஶௌநகஸம்ஹிதா) என்று புறம்புள்ளாரோடு பொருத்தமின்றிக்கே, இவ்வூரைப் பார்த்தால் "ஸர்வபுண்யமயோ தே$_3$ஶ:" (?) என்கிறபடியே "பவித்ராணாம் ஹி கோ$_3$விந்த$_3$: பவித்ரம் பரம்" (பா$_4$ர.வந.88–27) என்னும் பரமபாவநரான பெரியபெருமாள்தாமும், "சிட்டனே செழுநீர்த் திருவரங்கத்தாய்" (திருவாய் 7–2–4) என்று இவ்வூரோட்டை ஸம்ப$_3$ந்த$_4$த்தாலே பாவநபூ$_4$ ரென்னும்படியான வைலக்ஷண்யத்தையுடை

தாயிருக்கையாலே, நாம் இவ்வூரிலே புகுருகை இவ்வூருக்கு மாலிந்யாவஹமென்றுபார்த்து, "அங்குற்றேனல்லேன் இங்குற்றேனல்லேன்" (திருவாய்.5–7–2)என்கிறபடியே பிறருடைய நைச்யத்தாலே அங்குப்போகவும்மாட்டாதே தம்முடைய நைச்யத்தாலே இங்குப்புகவும்மாட்டாதே ஆந்தராளிகராய் "உத்தரம் தீரமாஸாத்3ய க2ஸ்த2 ஏவ வ்யதிஷ்ட2த" (ரா.யு.17–8) என்ற ஸ்ரீவிபீ4ஷணாழ்வானைப்போலே அகமகிழுந் தொண்டர்வாழும் (பெருமாள்.திரு1–10)படி *அன்பொடுதென்றிசை (பெருமாள்.திரு1–10) நோக்கிக்கொண்டு கண்வளருகிற பெரியபெருமாளுடைய த்3ருஷ்டி பாதமான தென்னாற்றங்கரையைப் பற்றி நின்றார்.

பெரியபெருமாளும் "ஈஶ்வரோऽஹமஹம் போ4கீ3நாந்யோऽஸ்தி ஸத்3ருஶோ மயா" (கீ3தை.16–14) என்று தே3ஶமாக அஹங்காரக்3ரஸ்தமாய் ஶப்3தா3தி3விஷயப்ரவணமாய் நோவு படாநிற்க, இவர் இப்படியாவதே! என்று மநஸ்ஸிலே போரவுகந்து "நிமக்3ந ஆபஃப்ரணவஃ" (?) என்கிறபடியே இவரளவிலே திருவுள்ளம் பேராறுமண்டி, *நிஹீநாநாம் முக்2யம் ஶரண(ர.ஸ்த.1–110)மான திருவடிகளைக் கொடுவந்து இவருடைய திருவுள்ளத்திலே "என்கண்ணினுள்ளன வொக்கின்றவே" என்று ப்ரத்யக்ஷஸமாநாகாரமாக ப்ரகாஶிக்கும்படி வைக்க, அந்தத்திருவடிகளை அநுஸந்தி4த்து, தம்முடைய மநஸ்ஸானது ஜ்ஞாநாஸ்பத3மாகையாலே அந்தத் திருவடிகளுக்கு மேலான திருப்பீதாம்ப3ரமும்

திருவரையுமான சேர்த்தியை மடிபிடித்தநுப4வித்து, இப்படி கரணமும் நாமும் அநுப4விக்கும்படி நம்மை யுண்டாக்கிற்றுத் திருநாபீ4கமலமன்றோவென்று அத்தை அநுப4வித்து, மேன்மைக்கும் ஸௌலப்4யத்துக்கும் பட்டங்கட்டியிருக்கிறோம் நாமல்லோமோ என்று திருவுத3ர ப3ந்த4நம் தன்பக்கலிலே வரவிசிக்க அத்தை அநுப4வித்து;

அதுக்குமேலேயிருக்கிற திருமார்பானது தன்னுடைய ஹாராத்3யாப4ரணங்களையும் பெரியபிராட்டியாருக்குக் கோயிற்கட்டணமான மேன்மையையுங்காட்டி இசித்துக் கொள்ள அந்தத் திருமார்பை அநுப4வித்து, அந்தப் பிராட்டிக்கும் ஹாராத்3யாப4ரணங்களுக்கும் ஆஶ்ரயமான திருக் கழுத்தை அநுப4வித்து, அதுக்குமேல், வாயில் ''ஸர்வபூ4தேப்4யோ–அப4யம் த3தா3மி'' (ரா.யு.18–33) என்றாப்போலே சொல்லாநிற்கச்செய்தே அநுப4விக்கிற நாய்ச்சிமார்க்கு அகப்பட, ''வாயழகர் தம்மையஞ்சுதும்'' (நாச்.திரு.10–3) என்று கண்களைச் செம்பிளித்தநுப4விக்கும்படி ஸ்வாபா4விகஸௌந்த3ர்யத்தையுடைத்தான திருவத4ரத்தை அநுப4வித்து, இப்படி அவயவங்களை அநுப4வியா நிற்கச்செய்தே இடையில் தி3வ்யாயுத4ங்களும் இறாய்ஞ்சிக்கொள்ள அவற்றை அநுப4வித்து, ''அப4யம் –த3தா3மி'' (ரா.யு.18–33) என்றாப்போலே சொல்லுகிற வார்த்தைகளை மேலெழுத்திட்டுக் கொடுக்கிற குளிர்ந்த கடாக்ஷங்களை உடைத்தான திருக்கண்க அநுப4வித்து, பாலும் பழமும் க2ண்ட3ஶர்க்கரையுமான

ரஸவஸ்துக்களைச் சேர்த்து பு4ஜிப்பாரைப்போலே இந்த அவயவங்களோடுண்டான சேர்த்தியால்வந்த அழகையும் ஸ்வாபா4விகமான அழகையுமுடைத்தான திருமேனியின் பசுங்கூட்டான ஸமுதா3யஶோபை4யையும் அநுப4வித்தாராயிறே கீழ் நின்றது.

இவருடைய இப்படிப்பட்ட மாநஸாநுப4வத்தையும் மந:பூர்வகமான வாசிகாநுப4வத்தையுங் கண்ட பெரியபெருமாள், இப்படி கு3ணாவிஷ்டராய் அநுப4விக்கிறபடியைக்கண்டு, "த்3ரஷ்டவ்ய: ஸர்வதே3ஹிபி4:" (ஸ்ரீவிஷ்ணுதத்த்வம்) என்கிறபடியே அவரையழைத்துக் கொண்டிருக்கவேண்டும்படி அவரளவிலே அபி4நிவிஷ்டராகையாலும், "க்ஷணேऽபி தே யத்3விரஹோऽதி து3ஸ்ஸஹ:" (ஸ்தோ.ர.56) என்கிறபடியே தம்மை யொருகால் காணவேணுமென்னும் ஆசையுடையாரை க்ஷணகாலமும் பிரிந்திருக்கமாட்டாமையாலும் அவரை அழைப்பித்துக்கொள்ள வேணுமென்று பார்த்தார்; இனி, நாம்போய்க் கொடுவரவென்றால் "அஸங்கேதமநாலாபம்" (?) என்றாப்போலே சொல்லுகிற ஸங்கல்பத்தைக் குலைக்கவேண்டுகையாலே அதுசெய்ய ஒண்ணாதாயிருந்தது; இனி இவர்தாமே வரவென்றால் அதுவும் தமக்கு ஸ்வரூபஹாநியாய் இருந்தது; ஆனபின்பு விபீ4ஷணாழ்வானை மஹாராஜரையிட்டு, "ஆநயைநம்" (ரா.யு.18-34) என்றாப்போலே இவரையும் ஒருவரையிட்டழைப்பிக்க வேணுமென்று பார்த்தார்;

அந்த விபீ$_4$ஷணன் ராஜ்யகாங்க்ஷியாய் இருக்கையாலே அருகுநிற்கிற இளையபெருமாள் நிற்க, ராஜ்யகாங்க்ஷியாய் ஹரிஶ்ரேஷ்ட$_2$ரான மஹாராஜரை இட்டழைத்துக்கொண்டாப் போலே, "சென்றதாமென சிந்தனையே" "அடியேனுள்ளத் தின்னுயிரே" "என்னுள்ளத்துள் நின்றுலாகின்றதே" "நிறை கொண்டதென்னெஞ்சினையே" என்றாப்போலே இவர் மநநபரராயிருக்கையாலே மநநபரராய் ஶ்ரேஷ்ட$_2$ராயிருப்பாரொருவரை யிட்டழைப்பித்துக் கொள்ள வேணுமென்று பார்த்து, அருகே ஸேவித்திருக்கிற லோகஸாரங்க$_3$ மஹாமுநிகளைப் பார்த்து, "ஆநயைநம்" (ரா.யு.18–34) என்று திருவுள்ளமாக;

அவரும் எப்போதும் பெரியபெருமாளை ஸேவித்திருக்கையாலே, பெரியபெருமாள் அபி$_4$ஜந வித்$_3$யாவ்ருத்தங்களால் பூர்ணராயிருப்பாரைப் பார்த்தருளி, ஏகாந்தங்களிலே "இழிகுலத்தவர்களேலு மெம்மடியார்களாகில் தொழுமினீர் கொடுமின் கொண்மின்" (திருமாலை–42) என்று உபதே$_3$ஶிக்கக் கேட்டிருக்கையாலும், "நின்திருவெட்டெழுத்துங் கற்றுநான் உற்றதுமுன்னடியார்க்கடிமை" (பெரிய.திரு 8–10–3) என்றும், "ஆரெண்ணும் நெஞ்சுடையாரவரெம்மை யாள்வாரே" (பெரிய.திரு 2–6–2) என்றும், "பங்கயக்கண்ணனைப் பயிலுந் திருவுடையார் யவரேலுமவர் கண்டீர், பயிலும் பிறப்புடைதோ றெம்மையாளும் பரமரே" (திருவாய் 3–7–1) என்றாப்போலே ஆழ்வார்கள் அருளிச் செய்யக்கேட்டிருக்குமவராகையாலே கடுகப்போய்

அவரை அருள்பாடிட்டுத் தாம் ஶிரஸாவஹித்துக் கொண்டுவர;

இவரும் பெரியபெருமாளுடைய கௌ3ரவத்தைக் குலைக்கவொண்ணாதென்று முநிவாஹநராய் வந்துபுகுந்து பெரியபெருமாளைத் திருவடித்தொழ, பெரியபெருமாளும் ‘‘ஆவிர்ப3பூ4வ ப4க3வாந் பீதாம்ப3ரத4ரோ ஹரி:’’(வி.பு.1–20–14) என்று ஸ்தோத்ரபரனை ப்ரஹ்லாத3னுக்கு வந்து ஆவிர்ப்3ப4வித்து அபேக்ஷிதங்களைக்கொடுத்து, அவன் ராஜ்யாதி3களிலே போதுபோக்கவல்லனாகையாலே அவன் பார்த்துக்கொடு நிற்கச்செய்தே ‘‘தத்ரைவாந்தரதீ4யத’’ (பா4க3வதம்7–10–31) என்றுபோக, பின்பு அந்தராஜ்யாதி3களாலே ப்ரஹ்லாத3னும் போதுபோக்கி இருந்தானிறே; இவர் அவனைப்போலே அன்றிக்கே, அநந்யஸாத4நராய் அநந்யப்ரயோஜநராயிருக்கையாலே நம் விஶ்லேஷம் பொறுக்கவல்லவரல்லரென்று பார்த்தருளி, தம்முடைய ஸ்வரூபாதி3களைக்காட்ட, இவரும் ப்ரீதரான வளவிலே இவர் மாநஸாநுஸந்தா4நம் பண்ணுகிற த3ஶையிலே, ‘‘ஆதி’’ ‘‘விண்ணவர் கோன்’’ ‘‘நீதிவானவன்’’ ‘‘அரங்கத்தம்மான்’’ என்றும், ‘‘உலகமளந்தண்டமுற நிவர்ந்த நீண்முடியனன்று நேர்ந்த நிசாசரரைக் கவர்ந்த வெங்கணைக் காகுத்தன்’’ என்றும், ‘‘விரையார் பொழில் வேங்கடவன்’’ என்றுப்போலே தம்முடைய பரவ்யூஹவிப4வார்ச்சாவதாரங்களையும் தம்பக்கலிலே அநுஸந்தி4க்கையாலே இவற்றைத் தனித்தனியே அநுப4விக்கவேணுமென்கிற அபேக்ஷை இவர்க்கில்லையென்கிறவிடம் ஹ்ருத3யஸ்–

த2னாய்க் கொண்டு;

உள்ளுவாருள்ளிற்றெல்லாம் உடனிருந்தறி (திருமாலை–34)யா நிற்கச் செய்தேயும் இவரைச் ஶோதி4க்கைக்காக இவற்றையும் இவர்க்குத் தனித் தனியேகாட்டி இவரநுப4விக்கும்படி பண்ணுவோமென்று பார்த்தருளி, அது செய்யுமிடத்துப் புருஷார்த்த2மாக வேண்டுகையாலே இவருடைய அபேக்ஷையறிந்து செய்யவேணும், இல்லையாகில் இவர், நாம் அத்தை ப்ரகாஶிப்பிக்கக்கொள்ள, "ஏரார் முயல் விட்டுக் காக்கைப்பின் போவதே" (சிறியதிருமடல்) என்னும் திருமங்கையாழ்வாரைப் போலே நிந்தித்தல், தொண்டரடிப்பொடியாழ்வாரைப் போலே "அச்சுவை பெறினும் வேண்டேன்" (திருமாலை–2) என்று காற்கடைக் கொள்ளுதல் செய்வரோ, அறியவேணுமென்று தந்திருவுள்ளத்திலே முன்னோடிக் கொண்டதை அறிந்து, இவர், கடலிலே குளப்படி உண்டாமாபோலே "பூர்ணம்" (கட2வல்லீ) என்கிறபடியே பெரியபெருமாள்பாடே எல்லாமில்லையோ, ஆனபின்பு எனக்குப் பெரியபெருமாளை யொழிய வேறொருவரை அநுப4விக்க ஶ்ரத்3தை4யில்லை, எனக்குண்டானாலும் அவரை யநுப4வித்த என்கண்கள் மற்றொன்றினைக் காணாவே" என்கிறார்.

வ்யா: [கொண்டல்வண்ணனை] கண்களுக்கு விஷயமிருந்த படி. "ந மாம்ஸசக்ஷுரபி4வீக்ஷதே தம்" (ருக்3வேத3ம்) "ந சக்ஷுஷா பஶ்யதி கஶ்சநைநம்" (தை.நா.1–10) என்கிற இலச்சினையை அழித்துத்

தன்வடிவைக்காணும்படி பண்ணின உபகாரத்தை அநுஸந்தி₄த்துச் சொல்லுகிறார். அங்ஙனன்றிக்கே, தம்முடைய பரவ்யூஹவிப₄வார்ச்சாவதாரங்களை இவரை அநுப₄விப்பிப்பதாகத் திருவுள்ளத்திலே பாரிக்கிறபடியை அநுஸந்தி₄த்து இதென்ன ஔதா₃ர்யமென்று அந்த ஔதா₃ர்யகு₃ணத்தை நினைத்து "கொண்டல் வண்ணன்" என்கிறார். அன்றிக்கே, ஸாம்ஸாரிகமான தாபத்ரயத்தாலே விடாய்த்த விடாய் தீரும்படியாய், "அத்₃ரௌ ஶயாளுரிவ ஶீதளகாளமேக₄ஃ" (ர.ஸ்த1–82) என்கிறபடியே வர்ஷுகமான காளமேக₄ம் போலேயிருக்கிற நிறத்தையுடையவன் என்கிறாராதல். ஶ்ரமஹரமான வடிவைநினைத்து, "கொண்டல் வண்ணன்" என்கிறாராதல். "வண்ணம்" என்று ஸ்வபா₄வமாதல்; நிறமாதல். நம்மாழ்வாரும் "முகில்வண்ணனடியை அடைந்தருள் சூடியுய்ந்தவன்" (திருவாய் 7–2–10) என்றாரிறே.

[கோவலனாய் வெண்ணெயுண்டவாயன்] அந்த மேக₄மானால் ஆகாஶத்தே கடக்கநின்று நீரை வர்ஷித்துப் போமித்தனையிறே; அங்ஙனன்றிக்கே இடையரோடு இடைச்சியரோடு வாசியற ஒருநீராகக் கலந்து தன்வடிவழகை அவர்களுக்கு ஸர்வஸ்வதா₃நம் பண்ணினபடி. [கோவலனாய் வெண்ணெயுண்ட வாயன்] பராவஸ்த₂னாய்வந்து வெண்ணெயமுது செய்யில் மாளிகைச்சாந்து நாறுமே; சக்ரவர்த்தித் திருமகனாய் வந்தவதரித்த அவஸ்தை₂யில் மேன்மையாலே ராஜாவாக்கிச் சிலர் சீராட்டுகையாலே, வந்து

வெண்ணெய் களவு காணவொண்ணாதே; அதுக்காக; [கோவலனாய் வெண்ணெய் உண்டவாயன்] சக்ரவர்த்தி, தன்னுடைய ராஜ்யைஶ்வர்யத்தை பு$_4$ஜிக்கைக்கு "எனக்கொரு பிள்ளைவேணும்" என்று, "மஹதா தபஸா"(ரா.ஆ.1–11) என்கிறபடியே நோற்றுப் பெருமாளைப் பெற்றாப்போலே, ஸ்ரீநந்த$_4$கோ$_4$பரும் "கானாயர்கடிமனையில் தயிருண்டு நெய்பருகநந்தன் பெற்றவானாயன்" (பெரிய.திரு.5–5–3) என்கிறபடியே திருவாய்ப்பாடியில் க$_3$வ்யஸம்ருத்$_3$தி$_4$யடையப் பாழ்போகவொண்ணாதென்று இத்தை பு$_4$ஜிக்கைக்காக நோன்புநோற்றுப் பெற்ற பிள்ளையாய்த்து க்ருஷ்ணன்.

[வெண்ணெயுண்டவாயன்] பெரியபெருமாள் கொறுட்டை மோந்துபார்த்தால் இப்போதும் வெண்ணெய்நாறாநிற்கும். [வெண்ணெய் உண்ட வாயன்] ஆஶ்ரிதருடைமையாகையாலே தத்ஸ்பர்ஶமாகாதேயென்று இன்றுமகப்பட அந்தக்குணுங்கு நாற்றம் வாயிலே தோன்றும்படியிறே பெரியபெருமாள் கண்வளர்ந்தருளுவது. "கருப்பூரம் நாறுமோ கமலப்பூநாறுமோ" (நாச்.திரு.7–1) என்று ஸந்தே$_3$ஹிக்கவேண்டாதபடியாய்த்து இன்றுமகப்பட வாய் குணுங்கு நாறும்படி.

[வெண்ணெயுண்டவாயனென்னுள்ளங் கவர்ந்தானை] கோவலனாய் வெண்ணெயுண்டாப் போலே கொண்டல் வண்ணனாய் என்னுள்ளங் கவர்ந்தவனை. யஶோதை$_3$ப்பிராட்டியுடைய நெஞ்சிலே பண்ணின ஶ்ரத்$_3$தை$_4$யை என்னெஞ்சிலே

வ.எண்:..............
நாள்:..............
நூலகம்

பண்ணி பூ₄ஜித்தவனை. அந்தத் திருவாய்ப்பாடியிற் பெண்கள் உறிகளிலே வெண்ணெயை வைத்துக் கள்ளக்கயிறுருவியிட்டு வைத்துப்போவர்கள்; அந்த உறிகளின் குறியழியாதிருக்க அந்தவெண்ணெய்களை வெறுந்தரையாக்கினாப்போலேயாய்த்து *அரங்கந் தன்னுள் கள்வனார்(திருமாலை.24), நான்குறியழியா திருக்க என்னுடைய சிந்தையை யபஹரித்தபடி. [என்னுள்ளங்கவர்ந்தானை] வைத்தகுறி அழியாதிருக்க *வெண்ணெய் விழுங்கி வெறுங்கல(பெரியாழ் திரு. 2–9–1)மாக்கினாப்போலே, என்னுடைய ஶரீரங்குறி யழியாதிருக்க என்னுடைய மநஸ்ஸை அபஹரித்தான். கலமிருக்க வெண்ணெய் குடிபோனாப் போலேயாய்த்து இவருடம்பிருக்க அகவாய் குடி போனபடி. [என்னுள்ளங்கவர்ந்தானை] *தை₃வீ–ஸம்பத₃மபி₄ஜாத(கீ₃தை.16–5)ரான பெரியவர்களகப் படத் தந்தாமுடைய மநஸ்ஸை இவன் பக்கலிலே வைக்கவேணுமென்றுபார்த்து, அது செய்யப் போகாமல், "சஞ்சலம் ஹி மந꞉ க்ருஷ்ண" (கீதை.6–34) என்றாப்போலே – பெருங்காற்றைத் தாம்பிட்டுப் பிடிக்கலாம், என் மநஸ்ஸை ஒரு அளவாக்கப் போகிறதில்லை என்னும்படியிறே மநஸ்ஸினுடைய சஞ்சலத்வமும் திமிறும்படியான மிடுக்கும்; அப்படி *நின்றவாறில்லாத (பெரிய.திரு.1–1–4) மநஸ்ஸை என்பக்கல் அபேக்ஷையின்றிக்கே இருக்க நானும் அறியாதபடி அபஹரித்துத் தன்பக்கலிலே சேர்த்துக்கொண்டான்.

[அண்டர்கோன்] இப்படி இடையரோடு

மிடைச்சிகளோடும் தண்ணியரான உம்மோடும் வாசியறவந்து கலந்து வெண்ணெயையும் மநஸ்ஸையும் அவன் களவுகண்டது– புறம்பு ஆளில்லாமையாலும் தன் குறையாலுமோவென்ன; *சூட்டுநன்மாலைகள் தூயனவேந்தி விண்ணோர்கள் நன்னீராட்டியந்தூபந்தரா நிற்கச்செய்தேகிடீர், ஈட்டிய வெண்ணெய் தொடுவுண்ணப்போந்(திருவிரு–21)தவதரித்ததென்கிறார். அன்றியிலே, ''அண்டர்'' என்று இடையரென்னுதல்; அண்டாந்தர்வர்த்திகளென்னுதல். [அணியரங்கன்] என்னெஞ்சை அபஹரித்து *சேணுயர்வானத்தி(திருவாய்.5–3–9)லே போயிருக்கையன்றிக்கே, கண்ணிட்டுக் காணலாம்படி ஸம்ஸாரத்துக்கு ஆப$_4$ரணமான கோயிலிலே வந்து கண்வளர்ந்தருளுகிறவன். ஸம்ஸாரிகளறவைத்தனப்படாதபடியாலேயிறே இக்கிடைகிடக்கிறது. [அணியரங்கனென்னமுதினை] தேவர்களம்ருதம் போலே உப்புச்சாறாய் எட்டாநிலத்திலே இருக்குமதன்றிறே இவருடைய அம்ருதம்.

[அண்டர்கோனணியரங்கனென்னமுதினை] ''அளப்பரிய வாரமுதை அரங்கமேயவந்தணனை'' (திருநெடு–14) என்கிறவம்ருதமிறே. [அமுதினைக் கண்டகண்கள்] இந்தக் கண்கள் இவரைக் காணாதொழியப்பெற்றதாகிலும் புறம்பே போகலாய்த்து; காட்சிதான் அரைவயிறாய்த்ததாகிலும் புறம்பு போகலாய்த்து; அங்ஙனன்றிக்கே, பூர்ணாநுப$_4$வம் பண்ணின கண்கள்.

[கண்டகண்கள் மற்றொன்றினைக்காணாவே]

அம்ருதபாநம் பண்ணினாரைப் பாலையுஞ் சோற்றையுந் தீற்றப்போமோ? [மற்றொன்றினைக் காணாவே] "ப$_4$ாவோ நாந்யத்ர க$_3$ச்ச$_2$தி"(ரா.உத்.40–15) போலே. இந்தப் பெரியபெருமாள் தம்மை கேஶாதி$_3$பாத$_3$ாந்தமாக அநுப$_4$விக்க வேணுமென்று பார்த்தாலும் ஶக்தனல்லேன்.

"என்னுள்ளங் கவர்ந்தான்" என்கையாலே சித்தாபஹாரம் பண்ணினபடியைச் சொன்னார்; "கண்டகண்கள் மற்றொன்றினைக் காணாவே" என்கையாலே த்$_3$ருஷ்ட்யபஹாரம் பண்ணின படியைச் சொல்லுகிறார். அல்லாதார் திருநாமப்பாட்டுப்போலே தம்மைச் சொல்லிற்றிலர்; "விஸஸ்மார தத$_3$ாऽऽத்மாநம்" (வி.பு.1–20–2) என்கிறபடியே தாம் பே$_4$ாக$_3$ப்ரவணராய்த் தம்மை மறக்கையாலே. ப$_2$லம் *ஸதா$_3$பஶ்யந்தி (ருக்$_3$ வேத$_3$.1–2–7)யாகையாலே அது இங்கே ஸித்$_3$தி$_4$க்கையாலே ப$_2$லத்துக்குப$_2$லம் வேணுமோவென்று சொல்லிற்றிலர். இந்தகண்கள் புறம்பே சிலவற்றைக்காணவேண்டுவது இங்கே சில குறையுண்டாகிலன்றே.

இவர்பக்கல் ஔத$_3$ார்யமில்லையென்று போகவோ? வடிவிற்பசையில்லையென்று போகவோ? ஸௌஶீல்யமில்லையென்று போகவோ? நெஞ்சுக்குப் பிடித்திருந்ததில்லையென்று போகவோ? மேன்மையில்லையென்று போகவோ? ஸௌலப்$_4$யமில்லை

யென்று போகவோ? போ$_4$க்$_3$யதையில்லை யென்று போகவோ? அநுப$_4$வத்தில் குறையுண்டென்று போகவோ?

அழகியமணவாளப்பெருமாள்நாயனார்
அருளிச்செய்த
அமலனாதிபிரான் வ்யாக்$_2$யாநம் முற்றிற்று.

அழகியமணவாளப்பெருமாள் நாயனார்
திருவடிகளே ஶரணம்.

****

பெரியவாச்சான்பிள்ளை வ்யாக்$_2$யானத்தில் பாட$_2$பே$_4$த$_3$ங்கள்

பக்கம்	வரி	புத்தகத்திலுள்ள பாட$_2$ம்	வேறுபாட$_2$ம்
11	2	இவர் தேவாரமான பெரியபெருமாளை	அவர் தேவரான பெரியபெருமாளை
12	10	அவனநுக்$_3$ரஹத்துக்கு	அநுக்$_3$ரஹத்துக்கு
15	14	தந்த$_4$நத்தின்	தன்திறத்தில்
21	15	யுடையவனாய்	யுடையனாய்
22	3	அண்ட$_3$கடாஹம் வெடித்து அடைகட்டவேண்டும்படியிறே	அண்ட$_3$கடாஹம் வெடித்து அது அடைக்கவேண்டும்படியிறே
24	21	திருச்சோலையும் ஒருபோகியாயிருக்கிறபடி	அச்சோலையோபாதியாயிருக்கிறபடி
24	22	பலாக்கள் வேரோடு பணையோடு வாசியறப் பழுத்துக்கிடக்கையாலே ஒன்றிலே வாய்வைக்கப்பெறாதே தான்வேண்டினபடியே திரியும்படியாய்த்து	பலாக்கனிகள் வேரோடு நுனியோடு வாசியறப் பழுத்துக் கிடக்கையாலே ஒன்றிலும் வாய்வைக்கப்பெறாதே தான் வேண்டினபடி திரியும்
25	21	ராமாவதாரத்தே பிடித்து அடியொற்றினான்	ராமாவதாரத்திலே பிடித்து அடியொற்றினான்

பக்கம்	வரி	புத்தகத்திலுள்ள பாட$_2$ம்	வேறுபாட$_2$ம்
26	15	சதுர்முக$_2$ஸ்ருஷ்டி பூர்வகாலத்திலேயாகிலும்	சதுர்முக$_2$ஸ்ருஷ்டி பூர்வகாலத்திலேயா யிருக்க
26	24	நற்சீவனானது	நற்சீவநமானது
28	1	கலவிருக்கையாகக் கொண்டு வீற்றிருந்தாப்போலே	கலவிருக்கையாகக் கொண்டு திரிந்தாப் போலே
28	10	பனங்குலை உதிர்த்தாப்போலே	பனங்குலை உதிர்ந்தாப் போலே
28	18	ப்ராதிகூல்யத்தில் நிலைநின்றான் என்று	ப்ராதிகூல்யத்தில் நின்றான் என்று
29	4	திருச்சோலைக்கு	அத்திருச்சோலைக்கு
29	3	மயில்கள் ஆடப்புக்கன	மயில்கள் ஆடப்புக்கது
29	8	(வண்டுபாடமாமயிலாட)	(வண்டுபாடமாமயிலாடு)
31	8	இந்த நன்மைகளுக்குமேலே	ஸந்தான பரம்பரையின் நன்மைகளுக்கு மேலே
31	23	அத்தலைக்காகத் தம்மையழிய மாறின பெரியவுடையாரை	அத்தலையாகத் தம்மை யழிய மாறின பெரியவுடையாரை
32	4	இச்சீரியபேற்றுக்கு	இக்கனவிய பேற்றுக்கு
32	16	அழகுக்குத் தோற்று	அழகுக்குப் புல்கவ்வி
32	22	முடிசூட்டுமாப்போலே	முடிசூட்டுவாரைப்போலே
33	19	ஆத்மாவித்யாதி$_3$	ஆத்மாவோ நித்யனித்யாதி$_3$

பக்கம்	வரி	புத்தகத்திலுள்ள பாடம்	வேறுபாடம்
33	22	ஒருகுட்டி வைக்குமாப் போலே	ஒருகுஞ்சை வைக்குமாப் போலே
34	2	ருத்$_3$ரன் தனக்குப்பிதாவுமாய்	ருத்$_3$ரனுக்குப்பிதாவுமாய்
34	15	அவர்களுடைய ரக்ஷணார்த்த$_2$மாக	இவர்களுடைய ரக்ஷணார்த்த$_2$மாக
35	11	தனித்தனியே	தனியே
36	10	படவடிக்கவல்ல	ஆலத்திவழிக்கவல்ல
36	16	த்$_3$விபு$_4$ஜனோ சதுர்ப்பு$_4$ஜனோ என்ன; இருபடிகளுமடுக்கு மென்ன; இரண்டிலுமழகிய தேதென்ன	த்$_3$விபுஜனோ;சதுர்ப்புஜனோ என்று கேட்க; இரண்டு மழகியதே
36	20	மலையைக் கடலை ஒப்பாகச் சொல்லுமித்தனையிறே	மலையையும், கடலையும் ஒப்புச் சொல்லுமித்தனை யிறே
37	13	சாய்ந்தவாறே பொல்லாங்குகள் தெரியும்	சாய்ந்தவாறே பொல்லாங்கு தெரியும்.
37	13	இங்குப் பழையவழகும் நிறம்பெறும்	இங்குப் பழையவழகுகளும் நிறம்பெறும்.
37	16	இச்சிரிப்புக்கண்டால் பொறுக்கவொண்ணுமோ	இச்சிரிப்புக் கண்டால் பொறுக்கப்போமோ
37	20	இங்கு, தெப்பம்	இங்குத் தெப்பம்
38	13	ஆபாதத: மேலெழ த்$_3$விபு$_4$ஜராய்	ஆப்தர்க்கு மேலே த்$_3$விபு$_4$ஜராய்
39	11	மங்குநாரை	மங்கினநாரை
39	13	கையாளனாய் நிற்பது	ஆளாய் நிற்பது

பக்கம்	வரி	புத்தகத்திலுள்ள பாடம்	வேறுபாடம்
41	13	இவனுடைய ப$_3$ால்யம் செம்பால் பாயாநிற்கும்	இவனுடைய ப$_3$ால்யம் செம்பால் பாயாநிற்கும் ப$_3$ால்யம்
41	15	பூ$_4$மிப்பரப்படைய வாயிலே வைத்தானுய்த்து	பூ$_4$மிப்பரப்படைய வயிற்றிலே வைத்தானுய்த்து
41	19	அந்த ஆலினிலையில் நின்றும்	அந்த ஆலில் நின்றும்
42	10	பச்சைச் சட்டையிட்டு	பச்சைச்சட்டையுடுத்து
43	12	வர்ஷுகமான காளமேக$_4$ம்	வர்ஷோந்முக$_2$மான காளமேக$_4$ம்
43	13	பன்னீர்க்குப்பி போலே	பனிநீர்க்குப்பிபோலே
42	21	(ஆரம்) பதக்கம்	(ஆரம்)பதகம்.
42	19	கீழே ஸமுத்$_3$ரமாய் மேலே ஆலிலையாயிருக்கையன்றிக்கே	கீழே ஸமுத்$_3$ரமாய் ஆலிலையாயிருக்கை யன்றிக்கே

நாயனார் வ்யாக்$_2$யானத்தில் பாட$_2$பே$_4$த$_3$ங்கள்

பக்கம்	வரி	புத்தகத்திலுள்ள பாட$_2$ம்	வேறுபாட$_2$ம்
49	14	அர்ச்சாரூபமாயிருக்கச் செய்தேயும் பெரியபெருமாள்	பெரியபெருமாள் அர்ச்சாரூபமாயிருக்கச் செய்தேயும்
52	12	ஈரிலை பெறும்	ஈரிலை போரும்
57	13	தானொருத்தன் ஸூத்$_3$த$_4$ஞகையன்று	தன்னைவருத்தி ஸூத்$_3$த$_4$ஞகையன்று
62	7	கால்தாழ்ந்ததித்தனை	கால்தாழ்ந்தானித்தனை
74	1	சுண்டுவில்	சுண்டுவிரல்
75	19	விக்ரமித்தபடி	நிமிர்ந்தபடி
77	2	விடாயர்க்கு	விடாய்க்கு
77	24	திருப்பீதாம்ப$_3$ரத்தே	திருப்பீதாம்ப$_3$ரத்தைக்
81	4	திரியாநிற்குமாய்த்து	திரியுமாப்போலே என்கை
113	3	உபாத்$_4$யர்த்த$_2$மாக	ப்ரீத்யர்த்த$_2$மாக
131	7	பொசுக்கென பன்றி	பொசுக்கின பன்றி
138	26	ஊரழிபூசல்	ஊழிபூசல்